

ΕΝΑ ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΠΑΘΟΥΣ

ΤΟ ΕΡΩΤΙΚΟ ΜΕΘΥΣΙ

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΜΑΤΘΙΛΔΗΣ ΣΕΡΑΦ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Άνδρας μίας κυρίας τις ρωσικής αριστοκρατίας, της Ίουλιαν Μόρο, την ημέρα των γενεθλίων της της χαρίζει ένα θαύμασιο περιδέραιο και μετά της λέει ότι πρόκειται να πάει σε μιάν έσδρομ με μερικούς φίλους του. Η γυναίκα του όμως καταλαβαίνει ότι θα πηγαίνει με διάφορες φιλενάδες του, με τις οποίες γλεντάει τακτικά. Και ο Άνδρας της πιθανόν να έχει δική του την εγκατάλειψη και γιατί η Ίουλιν είναι μία γυναίκα ψυχρή, εις την οποίαν ο Άνδρας δεν κάνει την παραμικρή έντυπωσιν...

Κάρολος επέστρεψε σιμά της και της είπε: —Μέ συγχωρείτε, αγαπητή μου, που σας εγκατέλειψα λιγάκι. Άλλα είμαι τόσο συγκινημένος... —Εκάθασε δίπλα της, της έπιεσε πάλι το χέρι και άρχισε να το καϊδεύει απαλά, καθώς της έλεγε: —Δεν φωντάζεσαι πόσο σ' αγαπώ, έτσι, με το κάταστρο αυτό φόρεμα, που μοιάζει με την ψυχή σου, αγαπημένη μου. Ίουλίαν! Και η ψυχή αυτή είναι δική μου. Δεν είν' άλλη! —Δική σας, ναι... έμουρμούρισε αυτή, ενώ έκκοκκινιζε. —Όπως ήταν δική σας και η ψυχή μου τις πρώτες βραδιές. Μήπως δεν συναντήθηκαν οι ψυχές μας από την πρώτη βραδιά; —Ναι, από τη βραδιά εκείνη... —Οι ψυχές μας είχαν ξεκινήσει από πολύ μακριά κι' έδραζαν η μία προς την άλλη, εξακολουθούσε αυτός, σαν να μιλούσε με τον εαυτόν του. —Οι ψυχές μας είχαν ξεκινήσει από πολύ μακριά κι' έδραζαν η μία προς την άλλη, εξακολουθούσε αυτός, σαν να μιλούσε με τον εαυτόν του. —Οι ψυχές μας είχαν ξεκινήσει από πολύ μακριά κι' έδραζαν η μία προς την άλλη, εξακολουθούσε αυτός, σαν να μιλούσε με τον εαυτόν του...

Χρυσά μενταγιόν, όπου είναι χαραγμένη η ημερομηνία της πρώτης βραδιάς. Όταν πάει στο σπίτι, να το κρεμάσετε μαζί με το φυλαχτό. —Η Ίουλιν διαμυρτάρηκε με μιάν απότομη κίνηση. —Γιατί διαμυρτάρησε, αγαπητή μου; —Α γάμπι μου, δεν είναι έγκλημα, δεν είναι άμαρτία... Τίποτε δεν είναι άμαρτία... —Άλθθεια, έμουρμούρισε αυτή, σκεπτική. —Εξ άλλου, αγαπητή μου, ο Χριστός ευνούχισσε πάντα τα έρωτικά αμαρτήματα... —Άλθθεια... αλθθεια... παραδέχτηκε αυτή. —Κρεμάστε λοιπόν το μενταγιόν αυτό στο στήθος, προς το μέρος της καρδιάς, για ν' ακούη τους κτύπους της... Γιατί κτυπάει για μένα! —Για σας, επανέλαβε αυτή, σαν ύπνυσι μρενι. —Θέλετε να όρκισθίτε τώρα στο μενταγιόν αυτό έρωτα και πίστη; της είπε αυτός με τον νατότερον φωνή, πιο ένθιση. —Θέλω, ναι... —Όρκισθείτε πως μ' αγαπάτε, όπως σας άγαπώ κι' εγώ; —Όχι, γιατί... —Όρκισθείτε πως θα μου είσατε πιστή, όπως είμαι κι' εγώ; —Όρκισμαι, όρκισμαι, έκανε αυτή δυο φορές. —Και έζέρετε τώρα τι ώρκισθήκατε, Ίουλίαν. Εγώ είμαι έκτακτος, ώστε μπορεί να θέλω να σας είμαι πιστός. Σεις όμως είσατε παντρεμένη, άντικειτο δηλαδή σ' έναν άλλον άνδρα. Έζέρετε λοιπόν τι σημαίνει η πίστη, που μου υποσχεθήκατε; —Τό ζέρω, έκανε αυτή με χαμυλωμένο το κεφάλι και τόσο άδύνατη φωνή, που μόλις άκούστηκε. —Ο λατρευτή μου, αγαπημένη μου! έφωναζε αυτός σε μιάν έρωτική έξαφι. —Επειτα έσκυψε, για να φιλήσει το πρόσωπό της, που ήταν καταθλιβεμένο, αλλά αυτή έκανε μιάν απότομη κίνηση, για να τον άποψύν, και το χείλι του άγγιξε μονάχα τα μαλλιά και το μέτωπο. Τότε πάλι, με ικεσίαν και άγωνία, πάλι φωνή, συνέχισε: —Σε καβέναν από τους περασμένους παροδικούς έρωτές μου, όταν έπιστοφει, για μία στιγμή, πως άποσπασα μιά γυναίκα, στην πραγματικότητα άνασπασα σας, την ψυχή σας, την σκιά σας... Δεν αγάπησα λοιπόν παρα σας, σε όλη τη ζωή μου, πλάσμα των όνειρών μου...

Με το κεφάλι γυμμένο στο στήθος, έκλεινε μάτιας αμνηστική αυτή τα λόγια, που κατέβαιναν σαν την καρδιά της κι' έκαναν όλην την ύπαρξή της να σκιστεί. —Θα είναι ένας έρωας πρωτότυπος, παράξενος, που δεν θα μοιάζει με κανέναν άλλον, αυτός, που θα νιώσουμε μαζί, εξακολουθώντας αυτός με το περιπάτο εκείνο όρος, που την έκανε να λυώνη. Κανένας άντρας, Ίουλίαν μου, καμμία γυναίκα, δεν θα μπορούσαν να καυχήσθουν ότι αγάπησαν καλύτερα, τελειότερα από μάς. Καμμία γυναίκα και κανένας άντρας δεν θα μπορούσαν να πουν πως έδοκίμασαν μεγαλειότερο μεθύσι απ' το δικό μας... Το μεθύσι, το έρωτικό αυτό μεθύσι, Ίουλίαν. —Και, επειδή αυτή μοιάζειν τα μάτια, σαν να βρισκόταν σε έκσταση, έπειδή, ραυνομένη, σαν να έπρεπε να λιποθυμήσει, αυτός έσκυψε επάνω της και την έφίλησε πολλές φορές στα χείλη. Η Ίουλίαν σκεπώθηκε τέλος, λιγάκι τρικλινώντας, καθώς έλεγε: —Είμαι άργα... πρέπει να φύγω... —Έξισπασε το τσαντάκι της, την όμφράλη και τα χέρια της έτρεμαν, καθώς τα κρατούσε. —Θα ξανάρθης όμως αύριο! της είπε αυτός, προσπαθώντας να την καθυποτάξει με το βλέμμα και τη φωνή του. —Άφριο... άφριο... επανέλαβε αυτή, καθώς τραβούσε κατά την πόρτα, για να πάει στον αντίπαλό της. —Ηταν ένα μικρό δαμάτιο, που φωτιζόταν μόνα από ένα παραθύρακι, που κίπυσε, και τα πόδια ήταν σκεδόν σκεπασμένα απ' τον κισσό. Η Ίουλίαν έπροχώρησε προς την πόρτα της έξοδο, δίχως να στραφή, αλλά ένοιωσε ότι ο Κάρολος την ακολουθούσε βήμα προς βήμα, άνασπασμόν σκεδόν πίσω απ' το κεφάλι της. Έπιανε το χερουλί της πόρτας, για ν' άνοιξη, να φύγη. Κι' έστράφη, για να τον άποσχαίρει. Και, δίχως αυτός να της ειρή μία λέξη, έκλεινε έπεισε στην άγκαλιά του, που σκεπώθηκε άμέσως. —Ετσι, για μία φορά άκόμη, η προσίωνή έκλεινε παγίδα, η άνδρική παγίδα, τυφλή και δυνατή, την οποίαν άπνιχε η άμαρτία κατά της σεμνότητας και πνευματικής άδυναμίας της γυναίκης, ένδικης και πάλη, και η άπάτη, με το όνομα του αίσθηματος, η άπάτη έλέωσε κι' έτασάκουσε την θάνατη ψυχή.

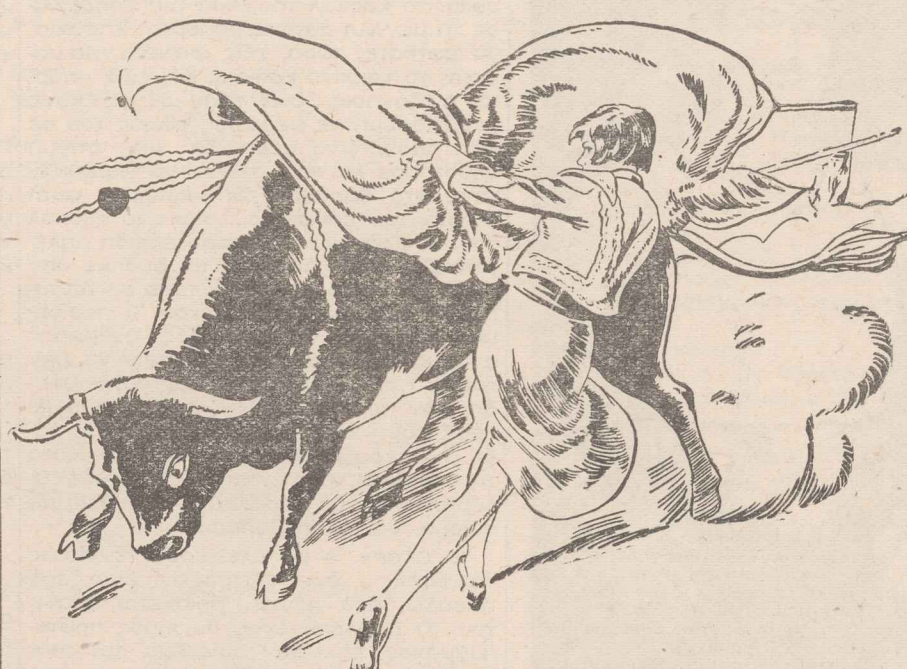
Πέρασαν τρεις μέρες, κατά τις οποίες η Ίουλίαν ήταν έντελώς παραδομένη στον κατακτιπτή της, μέσα στο μεθύσι των αισθησεων και της φαντασίας. Και την τετάρτην ημέραν, κατά την ιδίαν άπογευματινήν ώραν, καθώς την κρατούσε κάτω από την γονατιά του βλέμματος, του, ο Κάρολος έπαιξε ένα γράμμα του, με το φλογισμένο προσώπο της, με μία πνοή σαν φλόγα: —Θάρρασαι λοιπόν κάθε άπόγευμα, αγαπητή μου! Και δεν θα λείψης ποτέ, ποτέ, και γα κανένα λόγο! —Ποτέ, δεν θα λείψω ποτέ... άπάντησε τρέμοντας η ήττημένη γυναίκα. —Και θάρρασαι πάντα ένωριότερα και θα φύγης πάντα άργότερα, δεν είναι αλθθεια; Κι' έθε μερα θα σε περιμένα πίσω απ' την πόρτα, με άγωνία... —Εκείνη μοιάζειν τα μάτια στην φλογερή αυτή πνοή, ο αυτό τα λόγια και την έκταρασι, και νιώθει εν τούτων της καθυποταγμένην από μιάν άνοτερη δύναμη. Και δεν είναι άλλως εύλογημένη, αλλά κυριολεκτικώς μεθυμένη από την ύστατην αυτήν. —Ετσι, κάθε μερα, στο μεγάλο σπιτάκι της σπιτί, απ' όπου ο άντρας της λείπει πάλη τις μερικές έβδομάδες στο Παρίσι, αυτή ζή τις ώρες, που βρισκται μακριά απ' τον Κάρολο, σ' έναν κρυφό πυρετό, που την λυώνει, μη περιμένοντας παρα τί στιγμή τις ημέρας, που θα πάει στο έρωτικό ραντεβού. Κάθε πρωί λαλαίνει ένα γράμμα του Καρόλου. Και είναι πάντα διαφορετικό από τα προηγούμενα έθιμολογικά γράμματα. Τώρα οι έπιστολές του δεν περιέχουν παρα έναν ύμνο στην γνήσι ύμωρφή της Ίουλιαν, στη γονατιά και στην αγάπη της Ίουλιαν, με φράσεις, που φανερώνουν έναν πόθο τόσο έρωτικό, όσο φανερώνουν, που τρεμάται την Ίουλιαν. —Όλην την ημέρα έκείνη περιμένει με άγνια την ώρα, που θα συναντηθεί μαζί του. Και όλα τα άλλα γεγονότα της ζωής της, άσχετα με τον έρωτα, δεν έχουν καμμία σημασία γι' αυτήν και δεν της δίνουν την παραμικρή προσοχή. Κάθε άνθρωπος, που την πλαιοίζει και της μιλάει, της φαίνεται σαν ένα άσκιό, ένα λάμπε διαρκώς μπροστά της ή μωρφή του Καρόλου όδρα, που την κρατεί σκεδόν αγκυλωμένο. Και αυτή η ένδυσιαμένη από την αγκυλώση αυτήν. —Μετράει μιάν προς μιάν τις ώρες, που την χωρίζουν από το άπόγευμα. Και οι ώρες περνών άργα, σαν κουρασμένες. Μετά άρχίζει να μετράει τις μισές ώρες, τα τέταρτα και τα λεπτά. Τέλος, στις τέσσερες, άρχίζει να ντυνεται, για να βγη, πρώτα άργα, προσέκυντας στην παραμικρή έστια της του αλθέτας της, και τέλος βιαστικά, θέλοντας να φθάσει άσόν το δυνατόν πιο γρήγορα στο ραντεβού. —Γυαίνει γρήγορα απ' το σπιτί, τραβάει κατά την Βίλλα Μοργγκέζε κι' απ' εκεί παίρνει το μονοπάτι, που καταλήγει στο (οπάτι των ρόδων), όπου την περιμένει ο Κάρολος όδρα, πίσω απ' τη μισανισμένη πόρτα, που την άρπάζει η άγκαλιά του κατακτιπτού της, την σπίγει παραφόρα και όπου αυτή χάνεται, έκμεινέται... —Κάθε μερα φθάνει ένωριότερα στο ραντεβού, βιάζοντας γρήγορα στο μονοπάτι, σπίγοντας τα χείλη απ' το λαχνάκιμα, δαγκωνοντας με τα κάταστρο δόντια τα γυρά της χείλη. Άρκει να σπρώξει λίγο την πόρτα, να τον βρει, γεμάτον άγανιαν, όπως αυτή, για ν' άκούση ένα βαθύ στεναγμόν του από άνακούφιση και ίκανοποίησι για τον έρχομό της, για να νιώσει τα μπράτσα του να την σπίγουν με τέτοια δύναμη, σαν να φοβόταν αυτός μήπως φύγη η καρδιά και η ψυχή της. —Και, καθώς οι μέρες περνούν, σδύνει διαρκώς περισσότερο και χάνεται το αισθηματικό εύθιμιο και άναδρα μιά φλόγα σερωαλικά, που άποτεφρώνει όλες τις προηγούμενες τρυφερότητες. Η φλόγα των πάθους μεγαλώνει διαρκώς περισσότερο, γίνεται πείρα, και πύρα και χύνει την πυρκαγμένη λάβα της στο αίμα και στα νεύρα.

Από την πρώτη στιγμή που θρέθηκαν έξω από τον Παράδεισον, οι δυο πρωτοσύλγοι, οι πρωτόπλαστοι, εξεχώρισαν τις υποχρεώσεις και τα καθήκοντά τους: ο αυτός θα εκέρδιζε το ψωμί του με τον ιδρώτα του προσώπου του, αλλά τη θα έκανε παιδιά με πόνους και όδυμες. Έπι πλέον δε—και αυτό είναι το σπουδαιότερο θα έδεικνε άπόλυτον ύποταγή στον άνδρα. —Από την πρώτη όμως στιγμή η γυναίκα κατέβαλε όλες τις δυνάμεις της για να ξεφυγή από το πρόγραμμα αυτό που, ήταν ίσως ευγενικό, αλλά κάθε άλλο παρά εύχάριστο γι' αυτήν. Η παλαιά διαθήκη αναφέρει άρετά παραδείγματα γυναικών που προσπάθουν με διαφόρους μεθόδους να δημιουργήσουν νιά νέα κατάσταση πραγμάτων, άκολουθώντας άκόμη και την πολιτική, όπως η Ρούθ, η Ίουθδ... —Η προσπάθεια αυτή έσυνεχίστηκε έπι πολλούς αιώνας, αλλά τελειοποιήθηκε μόνον μετά των τελευταίων πόλεμω. Οι γυναίκες, που άντικατέστησαν τους άνδρας που πολεμούσαν, έκαναν τα πάντα για να διατηρήσουν τις θέσεις αυτές, να μη χάσουν τα δικαιώματα που είχαν κατακτήσει. Και ένα προσωρινό μέτρο, όπως συμβαίνει σκεδόν πάντα, έπήρε τον χαρακτήρα της μονιμότητας. —Παρουσιάζεται έτσι ο τύπος της νέας γυναίκας, που ξεκινάει εύκολα τα παλαιά της καθήκοντα και τις υποχρεώσεις και άνακαθάνει νεία, προνήκοντα σκόνα με μη κδή κανένα από τα παλαιά της δικαιώματα. Άπαιτεί τα προνόμια που είχε από τον παλιόν ίπποισμόν αλλά και τον μισθόν από τη νέα δουλεία της. Και όλ' αυτά έπι τη βάσει της παλαιάς άρχής ότι δεν πρέπει να κδή ούτε μιάν από τις καινούργιες κατακτήσεις.

Οι Άγγλιδες και οι Άμερικανίδες έπροχώρησαν με περισσότερη ένθουσιισμό σ' αυτό το δρόμο. Όταν ο σουφραετισμός έσπινε τις πρώτες μεγάλες νίκης του, οι σουφραετίες έμεναι στην πρώτη μεγάλη νίκη του, οι σουφραετίες έμεναι άνεργες, με μόνη την ίκανοποίησι την άπόκτηση ενός φιλοφροσύνης. Δεν άρκείσταν όμως μονάχα σ' αυτό, αλλά έπαρδίζαν για την κατακτήσιον άλλων θέσεων περισσότερον στρατηγικών. Και, για να πούμε την αλθθεια, τα θγάζουν πέρα άρετά καλά, κάποτε καλλίτερα απ' τους άνδρες. —Η γυναίκα έχει βέβαια και μερικά όμια που δεν τα διαθέτει ο άντρας: ένα νοπευτικό χαμόγελο, ένα λάνγο

μιά (συντρόφισσα), ύπλισημένη με την χαρακτηριστική αλαυική γονατιά, όπου δαϊότατον όπλον για την διπλωματιαν. —Όσον άφορφ τις γυναίκες άστυνομικούς, ύπάρχουν πολλές στην Έλθετία, στη Γερμανία, στην Άγγλια και προ πάντως στην Άμερικη. Και χροισμοποι...

να στέκεται με την ζυγαριά στο κέρι, κατέθηκε από τα θάθρον, όπου την είχαν τοποθετήσει, και άρχισε ν' άγορεύει για την ύπερδσπιση ενός πελάτου. —Επειτα η γυναίκα κατάρθωσε να θριαμβεύσει και σε πεδία όπου, εκ πρώτης όψεως, δεν είχε καμμία θέση, όπως στο αυτοκίνητον και το δεροπλάσιον. Καθημερινώς θέλουμε στους δρόμους γυναίκες στο βολάν και οι ηρωίδες τους είναι άνάγκη να έπαναλάβουμε τα όνομά τους. Και δεν είναι μόνον αυτές που άντικαθίστουν τους άνδρες στο βολάν του αυτοκινήτου και του δεροπλάσιον από σόφον, αλλά και ως επαγγέλματα. Στην Άγγλια ύπάρχει έναμεγάλο μηχανογυρίον, όπου εργάζονται μόνον γυναίκες και διευθύνουν από γυναίκες. Κατηγορεύουν τις γυναίκες για την ελαφροπάτα τους: Μας άπαντούν άμέσως με την θραεία βιομηχανία εις την οποίαν άκολουθύνται. Και αλθθεια, ποιά θαύρετη γυναίκα—κάτ' έζέρουν οι Παρισίον—άπό την Βέρβαν Κρούι;

Γιατί όχι; Δεν ταιριάζει τόχα στην Ισπανίδα με το θερμό και ηρωικό χαρακτήρα το έπάγγελμα του ταυρομάχου;

(Συνέχεια απ' το προηγούμενο)

Σηκώθηκε βιαστικά, δίχως να κοιτάξει πως της, έτρεξε σαν να την κυνηγούσαν προς το αμασί της, σφιγμένης μέσος, έδωσε μιά διαταγή στον άμορξ της και σε κάθε γυρίσμα των τροχών έμεγάλωνε η άγωνία της και η έπιβουλία της να φύγη, ν' άπομακρυνή από το μέρος εκείνο, τούτο που της αμείβετο νίκης. Να φύγη, άδιδφορο που, άρκει που ένδικος έναντιόν του Καρόλου, της αγάπης, του έαυτού της... —Ηταν σίετος το φιλιακό σας, Ίουλίαν, την έρωτας και δεν της έμενε παρά ένα τέταρτο, για να ντυθή, όπου είχε καλοεμπνευσ μερικούς φίλους της, άδύνα της. Στο σωματί της, πάνω στο κομπονί, δίπλα στο κρεβάτι, βρήκε ένα γραμματάκι. Ηταν του Καρόλου όδρα, που της έγραφε: «... Σκληρή, η σκιά σου είναι πάντα να ύποθερω τρεις ώρες; Ύπνεφερα τριμερά...;», σκληρή, σκληρή!... έφώναζε κι' αυτή, μόνη της, έναντιόν του έαυτού της.

Με μιά κίνηση, όλο λεπτότητα, ο Κάρολος της έφόρεσε το δακτυλίδι. Είς όμας κι' ένα άλλο στο κουτάκι, έντελως όμοιο. —Αυτό είναι το δικό μου, είπε γλυκά. Το φόρεσε κι' έπρόσθεσε: —Τώρα, καταδεχθείτε ν' άκουμπήσετε το χείλι σας σ' αυτό το δακτυλίδι, κι' έτσι θα είναι ιερό για μένα. —Η Ίουλίαν έπαισε το δακτυλίδι, το φίλησε πολλές φορές, τρυφερά, και μετά του το φόρεσε. Κι' έχομηνέλασαν μαζί, μ' ένα άνεκφραστο χαμόγελο. —Πως έχετε το φυλαχτό σας, Ίουλίαν, την έρωτας άκόμη ο Κάρολος, όπου έπροσπαθούσε να κοιτάξει μέσ' το στήθος της. —Έκείνη άρχισε πάλι να τρέμει, ένινε και τακόκκινι, τόσο, που ο νέος έκταλάθε πως έπρεπε να τη διατηρήσει μόνον έσπληνα. —Αγαπημένη μου, τις είπε, πάρτε αυτό το

Με το κεφάλι γυμμένο στο στήθος, έκλεινε μάτιας αμνηστική αυτή τα λόγια, που κατέβαιναν σαν την καρδιά της κι' έκαναν όλην την ύπαρξή της να σκιστεί. —Θα είναι ένας έρωας πρωτότυπος, παράξενος, που δεν θα μοιάζει με κανέναν άλλον, αυτός, που θα νιώσουμε μαζί, εξακολουθώντας αυτός με το περιπάτο εκείνο όρος, που την έκανε να λυώνη. Κανένας άντρας, Ίουλίαν μου, καμμία γυναίκα, δεν θα μπορούσαν να καυχήσθουν ότι αγάπησαν καλύτερα, τελειότερα από μάς. Καμμία γυναίκα και κανένας άντρας δεν θα μπορούσαν να πουν πως έδοκίμασαν μεγαλειότερο μεθύσι απ' το δικό μας... Το μεθύσι, το έρωτικό αυτό μεθύσι, Ίουλίαν. —Και, επειδή αυτή μοιάζειν τα μάτια, σαν να βρισκόταν σε έκσταση, έπειδή, ραυνομένη, σαν να έπρεπε να λιποθυμήσει, αυτός έσκυψε επάνω της και την έφίλησε πολλές φορές στα χείλη. Η Ίουλίαν σκεπώθηκε τέλος, λιγάκι τρικλινώντας, καθώς έλεγε: —Είμαι άργα... πρέπει να φύγω... —Έξισπασε το τσαντάκι της, την όμφράλη και τα χέρια της έτρεμαν, καθώς τα κρατούσε. —Θα ξανάρθης όμως αύριο! της είπε αυτός, προσπαθώντας να την καθυποτάξει με το βλέμμα και τη φωνή του. —Άφριο... άφριο... επανέλαβε αυτή, καθώς τραβούσε κατά την πόρτα, για να πάει στον αντίπαλό της. —Ηταν ένα μικρό δαμάτιο, που φωτιζόταν μόνα από ένα παραθύρακι, που κίπυσε, και τα πόδια ήταν σκεδόν σκεπασμένα απ' τον κισσό. Η Ίουλίαν έπροχώρησε προς την πόρτα της έξοδο, δίχως να στραφή, αλλά ένοιωσε ότι ο Κάρολος την ακολουθούσε βήμα προς βήμα, άνασπασμόν σκεδόν πίσω απ' το κεφάλι της. Έπιανε το χερουλί της πόρτας, για ν' άνοιξη, να φύγη. Κι' έστράφη, για να τον άποσχαίρει. Και, δίχως αυτός να της ειρή μία λέξη, έκλεινε έπεισε στην άγκαλιά του, που σκεπώθηκε άμέσως. —Ετσι, για μία φορά άκόμη, η προσίωνή έκλεινε παγίδα, η άνδρική παγίδα, τυφλή και δυνατή, την οποίαν άπνιχε η άμαρτία κατά της σεμνότητας και πνευματικής άδυναμίας της γυναίκης, ένδικης και πάλη, και η άπάτη, με το όνομα του αίσθηματος, η άπάτη έλέωσε κι' έτασάκουσε την θάνατη ψυχή.

Πέρασαν τρεις μέρες, κατά τις οποίες η Ίουλίαν ήταν έντελώς παραδομένη στον κατακτιπτή της, μέσα στο μεθύσι των αισθησεων και της φαντασίας. Και την τετάρτην ημέραν, κατά την ιδίαν άπογευματινήν ώραν, καθώς την κρατούσε κάτω από την γονατιά του βλέμματος, του, ο Κάρολος έπαιξε ένα γράμμα του, με το φλογισμένο προσώπο της, με μία πνοή σαν φλόγα: —Θάρρασαι λοιπόν κάθε άπόγευμα, αγαπητή μου! Και δεν θα λείψης ποτέ, ποτέ, και γα κανένα λόγο! —Ποτέ, δεν θα λείψω ποτέ... άπάντησε τρέμοντας η ήττημένη γυναίκα. —Και θάρρασαι πάντα ένωριότερα και θα φύγης πάντα άργότερα, δεν είναι αλθθεια; Κι' έθε μερα θα σε περιμένα πίσω απ' την πόρτα, με άγωνία... —Εκείνη μοιάζειν τα μάτια στην φλογερή αυτή πνοή, ο αυτό τα λόγια και την έκταρασι, και νιώθει εν τούτων της καθυποταγμένην από μιάν άνοτερη δύναμη. Και δεν είναι άλλως εύλογημένη, αλλά κυριολεκτικώς μεθυμένη από την ύστατην αυτήν. —Ετσι, κάθε μερα, στο μεγάλο σπιτάκι της σπιτί, απ' όπου ο άντρας της λείπει πάλη τις μερικές έβδομάδες στο Παρίσι, αυτή ζή τις ώρες, που βρισκται μακριά απ' τον Κάρολο, σ' έναν κρυφό πυρετό, που την λυώνει, μη περιμένοντας παρα τί στιγμή τις ημέρας, που θα πάει στο έρωτικό ραντεβού. Κάθε πρωί λαλαίνει ένα γράμμα του Καρόλου. Και είναι πάντα διαφορετικό από τα προηγούμενα έθιμολογικά γράμματα. Τώρα οι έπιστολές του δεν περιέχουν παρα έναν ύμνο στην γνήσι ύμωρφή της Ίουλιαν, στη γονατιά και στην αγάπη της Ίουλιαν, με φράσεις, που φανερώνουν έναν πόθο τόσο έρωτικό, όσο φανερώνουν, που τρεμάται την Ίουλιαν. —Όλην την ημέρα έκείνη περιμένει με άγνια την ώρα, που θα συναντηθεί μαζί του. Και όλα τα άλλα γεγονότα της ζωής της, άσχετα με τον έρωτα, δεν έχουν καμμία σημασία γι' αυτήν και δεν της δίνουν την παραμικρή προσοχή. Κάθε άνθρωπος, που την πλαιοίζει και της μιλάει, της φαίνεται σαν ένα άσκιό, ένα λάμπε διαρκώς μπροστά της ή μωρφή του Καρόλου όδρα, που την κρατεί σκεδόν αγκυλωμένο. Και αυτή η ένδυσιαμένη από την αγκυλώση αυτήν. —Μετράει μιάν προς μιάν τις ώρες, που την χωρίζουν από το άπόγευμα. Και οι ώρες περνών άργα, σαν κουρασμένες. Μετά άρχίζει να μετράει τις μισές ώρες, τα τέταρτα και τα λεπτά. Τέλος, στις τέσσερες, άρχίζει να ντυνεται, για να βγη, πρώτα άργα, προσέκυντας στην παραμικρή έστια της του αλθέτας της, και τέλος βιαστικά, θέλοντας να φθάσει άσόν το δυνατόν πιο γρήγορα στο ραντεβού. —Γυαίνει γρήγορα απ' το σπιτί, τραβάει κατά την Βίλλα Μοργγκέζε κι' απ' εκεί παίρνει το μονοπάτι, που καταλήγει στο (οπάτι των ρόδων), όπου την περιμένει ο Κάρολος όδρα, πίσω απ' τη μισανισμένη πόρτα, που την άρπάζει η άγκαλιά του κατακτιπτού της, την σπίγει παραφόρα και όπου αυτή χάνεται, έκμεινέται... —Κάθε μερα φθάνει ένωριότερα στο ραντεβού, βιάζοντας γρήγορα στο μονοπάτι, σπίγοντας τα χείλη απ' το λαχνάκιμα, δαγκωνοντας με τα κάταστρο δόντια τα γυρά της χείλη. Άρκει να σπρώξει λίγο την πόρτα, να τον βρει, γεμάτον άγανιαν, όπως αυτή, για ν' άκούση ένα βαθύ στεναγμόν του από άνακούφιση και ίκανοποίησι για τον έρχομό της, για να νιώσει τα μπράτσα του να την σπίγουν με τέτοια δύναμη, σαν να φοβόταν αυτός μήπως φύγη η καρδιά και η ψυχή της. —Και, καθώς οι μέρες περνούν, σδύνει διαρκώς περισσότερο και χάνεται το αισθηματικό εύθιμιο και άναδρα μιά φλόγα σερωαλικά, που άποτεφρώνει όλες τις προηγούμενες τρυφερότητες. Η φλόγα των πάθους μεγαλώνει διαρκώς περισσότερο, γίνεται πείρα, και πύρα και χύνει την πυρκαγμένη λάβα της στο αίμα και στα νεύρα.

Από την πρώτη στιγμή που θρέθηκαν έξω από τον Παράδεισον, οι δυο πρωτοσύλγοι, οι πρωτόπλαστοι, εξεχώρισαν τις υποχρεώσεις και τα καθήκοντά τους: ο αυτός θα εκέρδιζε το ψωμί του με τον ιδρώτα του προσώπου του, αλλά τη θα έκανε παιδιά με πόνους και όδυμες. Έπι πλέον δε—και αυτό είναι το σπουδαιότερο θα έδεικνε άπόλυτον ύποταγή στον άνδρα. —Από την πρώτη όμως στιγμή η γυναίκα κατέβαλε όλες τις δυνάμεις της για να ξεφυγή από το πρόγραμμα αυτό που, ήταν ίσως ευγενικό, αλλά κάθε άλλο παρά εύχάριστο γι' αυτήν. Η παλαιά διαθήκη αναφέρει άρετά παραδείγματα γυναικών που προσπάθουν με διαφόρους μεθόδους να δημιουργήσουν νιά νέα κατάσταση πραγμάτων, άκολουθώντας άκόμη και την πολιτική, όπως η Ρούθ, η Ίουθδ... —Η προσπάθεια αυτή έσυνεχίστηκε έπι πολλούς αιώνας, αλλά τελειοποιήθηκε μόνον μετά των τελευταίων πόλεμω. Οι γυναίκες, που άντικατέστησαν τους άνδρας που πολεμούσαν, έκαναν τα πάντα για να διατηρήσουν τις θέσεις αυτές, να μη χάσουν τα δικαιώματα που είχαν κατακτήσει. Και ένα προσωρινό μέτρο, όπως συμβαίνει σκεδόν πάντα, έπήρε τον χαρακτήρα της μονιμότητας. —Παρουσιάζεται έτσι ο τύπος της νέας γυναίκας, που ξεκινάει εύκολα τα παλαιά της καθήκοντα και τις υποχρεώσεις και άνακαθάνει νεία, προνήκοντα σκόνα με μη κδή κανένα από τα παλαιά της δικαιώματα. Άπαιτεί τα προνόμια που είχε από τον παλιόν ίπποισμόν αλλά και τον μισθόν από τη νέα δουλεία της. Και όλ' αυτά έπι τη βάσει της παλαιάς άρχής ότι δεν πρέπει να κδή ούτε μιάν από τις καινούργιες κατακτήσεις.

Οι Άγγλιδες και οι Άμερικανίδες έπροχώρησαν με περισσότερη ένθουσιισμό σ' αυτό το δρόμο. Όταν ο σουφραετισμός έσπινε τις πρώτες μεγάλες νίκης του, οι σουφραετίες έμεναι στην πρώτη μεγάλη νίκη του, οι σουφραετίες έμεναι άνεργες, με μόνη την ίκανοποίησι την άπόκτηση ενός φιλοφροσύνης. Δεν άρκείσταν όμως μονάχα σ' αυτό, αλλά έπαρδίζαν για την κατακτήσιον άλλων θέσεων περισσότερον στρατηγικών. Και, για να πούμε την αλθθεια, τα θγάζουν πέρα άρετά καλά, κάποτε καλλίτερα απ' τους άνδρες. —Η γυναίκα έχει βέβαια και μερικά όμια που δεν τα διαθέτει ο άντρας: ένα νοπευτικό χαμόγελο, ένα λάνγο

μιά (συντρόφισσα), ύπλισημένη με την χαρακτηριστική αλαυική γονατιά, όπου δαϊότατον όπλον για την διπλωματιαν. —Όσον άφορφ τις γυναίκες άστυνομικούς, ύπάρχουν πολλές στην Έλθετία, στη Γερμανία, στην Άγγλια και προ πάντως στην Άμερικη. Και χροισμοποι...

να στέκεται με την ζυγαριά στο κέρι, κατέθηκε από τα θάθρον, όπου την είχαν τοποθετήσει, και άρχισε ν' άγορεύει για την ύπερδσπιση ενός πελάτου. —Επειτα η γυναίκα κατάρθωσε να θριαμβεύσει και σε πεδία όπου, εκ πρώτης όψεως, δεν είχε καμμία θέση, όπως στο αυτοκίνητον και το δεροπλάσιον. Καθημερινώς θέλουμε στους δρόμους γυναίκες στο βολάν και οι ηρωίδες τους είναι άνάγκη να έπαναλάβουμε τα όνομά τους. Και δεν είναι μόνον αυτές που άντικαθίστουν τους άνδρες στο βολάν του αυτοκινήτου και του δεροπλάσιον από σόφον, αλλά και ως επαγγέλματα. Στην Άγγλια ύπάρχει έναμεγάλο μηχανογυρίον, όπου εργάζονται μόνον γυναίκες και διευθύνουν από γυναίκες. Κατηγορεύουν τις γυναίκες για την ελαφροπάτα τους: Μας άπαντούν άμέσως με την θραεία βιομηχανία εις την οποίαν άκολουθύνται. Και αλθθεια, ποιά θαύρετη γυναίκα—κάτ' έζέρουν οι Παρισίον—άπό την Βέρβαν Κρούι;

Από τα γήινα όμως αυτά επαγγέλματα, η γυναίκα μπορεί να ύψωθεί σε άλλα, πειδ αλθρία. Μπορεί, λόγω χάρην, να γίνει προφίτις, ένα επαγγέλμα που δεν είναι πειδ έν χρίσει από πολλών αιώνων, εις την Ευρώπην τουλάχιστον. Στους δρόμους του Σικάγου και στις πλατείες, οι διαβάτες θέλουν συχνά συγκεντρωμένον κόμον, που άκούει μιά γυναίκα, άγορεύουσιν. Είναι η μίς Δωροθέα Κάρ, προφίτις και ιερσκήρως μιάς προτοπαντικής αίρεσως που την έχει εις την ύπερρεσιαν της. Και είναι πτόον εύγλωττος, τόσο πιστική στους λόγους της, ώστε σε διάστημα λίγων μηνών, καθήρωσαν να διαπαισάσει τους άπαθούς της αίρεσως αυτές. Τα μάτιά της έχουν το χρώμα του σφάνου, τα μαλλιά της, είναι άλδχρους, πάντα: με μιά Βίβλο στο κέρι. Η νέα προφίτις είναι και ώρία. Ένας λόγος παραπάνω διά να σταματούν οι άνδρες εις τον δρόμον και να την άκούει, η να την θαυμάζουν. Και εις το σμείνιον αυτό, άκολουθεί πιστά τον προορισμόν της γυναίκας: να τέρη τον άνδρα, άκόμη και όταν έκτελι τη καθήκοντά της.

ΓΟΥΝΑΡΙΚΑ

MANTEAUX
JAQUETTES
CAPES
RENARDS

ΜΙΚΗΛΗ Κ. ΠΑΠΑΘΩΜΑ
ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΗ ΣΕΡΦΙΣ
58
ΤΗΛ. 32-389

Ενα Ιστορικό τραπεζομάνδλο.

Ενα από τα περίφημα έστιατόρια της Ευρώπης—της κυρίας Σάσερ στην Βιέννη—έδομησσεως τελευταία ένα μικρό θέατρο στο οποίο γίνεται λόγος για τις μεγάλες δόξες του στο παρελθόν.

Κατά το βιβλιογράφι αυτό, το πολυτίμητο σήμαμα πράγμα που κατέχει το ιστορικό έστιατόριο, είναι ένα θαύμασιο τραπεζομάνδλο, που δεν έχει το όμοιο του σ' όλον τον Κόσμο. Το τραπεζομάνδλο αυτό είναι ταυτοχρόνως και η χρυσή βίβλος του καταστήματος και σ' αυτό έγκειται η αξία του. Γιατί έχουν φάγει άπάντα σ' αυτό πολλά διάσημα πρόσωπα και έβωσαν επάνω του την ύπογραφή τους. Η κυρία Σάσερ, μόλις κανένα σπουδαίο πρόσωπο έβαζε την ύπογραφή του επάνω στο τραπεζομάνδλο...το έπαιρναν άμέσως και έκνετούσε η ίδια με χρυσιασίο το μεδάκι (λαβδύμλι) τα γράμματα της ύπογραφής έκει πού ήταν. Έτσι το τραπεζομάνδλο είναι τώρα γεμάτο από κεντημένες ύπογραφές πολλών μεγάλων πρσώπων.

Γυαίνει γρήγορα απ' το σπιτί, τραβάει κατά την Βίλλα Μοργγκέζε κι' απ' εκεί παίρνει το μονοπάτι, που καταλήγει στο (οπάτι των ρόδων), όπου την περιμένει ο Κάρολος όδρα, πίσω απ' τη μισανισμένη πόρτα, που την άρπάζει η άγκαλιά του κατακτιπτού της, την σπίγει παραφόρα και όπου αυτή χάνεται, έκμεινέται... —Κάθε μερα φθάνει ένωριότερα στο ραντεβού, βιάζοντας γρήγορα στο μονοπάτι, σπίγοντας τα χείλη απ' το λαχνάκιμα, δαγκωνοντας με τα κάταστρο δόντια τα γυρά της χείλη. Άρκει να σπρώξει λίγο την πόρτα, να τον βρει, γεμάτον άγανιαν, όπως αυτή, για ν' άκούση ένα βαθύ στεναγμόν του από άνακούφιση και ίκανοποίησι για τον έρχομό της, για να νιώσει τα μπράτσα του να την σπίγουν με τέτοια δύναμη, σαν να φοβόταν αυτός μήπως φύγη η καρδιά και η ψυχή της. —Και, καθώς οι μέρες περνούν, σδύνει διαρκώς περισσότερο και χάνεται το αισθηματικό εύθιμιο και άναδρα μιά φλόγα σερωαλικά, που άποτεφρώνει όλες τις προηγούμενες τρυφερότητες. Η φλόγα των πάθους μεγαλώνει διαρκώς περισσότερο, γίνεται πείρα, και πύρα και χύνει την πυρκαγμένη λάβα της στο αίμα και στα νεύρα.

(Η συνέχεια στο έπόμενο)

ΑΚΚΟΝΙΣΤΙΚΑΙ ΜΗΧΑΝΑΙ ALLEGRO

Τιμή δραχ. 175

Γενικό αντιπρόσωποι
SIDNEY NOWILL Ltd

Σταθίον 4.

ΟΙΚΟΚΑΛΩΠΙΣΜΟΥ «ΜΕΛΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΗ»

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΖΩΡΤΖΗ

ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΘΗΣΣΕΩΣ 128 (Σενα Καραντινού)

Τηλέφωνον 9 4 3 1 — ΚΑΛΛΙΘΕΑ

Όντευλασιόν Μαρελ, Όντευλασιόν με νερό. — Κοπή μαλλιών, Περιμαζ. Βαφή τριχών, Λούσιμα, Μανικιούρ. — Καλλυντικά διάφορα

Ενας πρωτότυπος πεζοπόρος

Τελευταία, υπάρκαρε από την Γένοβα της Ίταλιας για τήν Νότιο Άμερικη ένας Ούγγρος μηχανικός.

Τίποτε το εξαιρετικό, δέδια, στο γεγονός αυτό. Τα περισσότερα όμως είναι ότι ο άνθρωπος αυτός είχε στοιχηματίσει τήν 1910 με τον βασιλέα των Άμερικανικών σπορδρόμωμ κ. Άστορ.

Ο μηχανικός Ισχυριζόταν πως μπορούσε να διανύση πεζή 132.000 χιλιόμετρα δηλαδή όλον το μήκος των σπορδρόμωμν γραμμών που άνήκουν στον Άστορ.

Ο θηροπόλος Άμερικανός του είπε τότε ότι θα του έμετρούσε 100.000 δολάρια άν καθάρωνε να καλύψη αυτήν την άπόσπασιν πριν από το 1940.

Ο άλλος δέχθηκε. Άλλά όλα σ' αυτόν των κομον περνούν: η καλή θέλησις, τα νεύρα, τα γερά πόδια.

Όταν άρχισε την καταπληκτική αυτή πεζοπορία του, ο Ούγγρος στοιχηματίας ήταν 25 έτών. Σήμερα έχει φθάσει στα 50. Έν τούτοις μέρα στα 25 αυτά χρόνια έχει διατρέξει πεζή 173.000 χιλιόμετρα, διασχίζοντας 56 χώρες.

Ο άντρας μου γίνεται σήμερα τριάντα χρόνων. Έχουμε δηλαδή δέκα χρόνια διαφορά.

— Άλθθεια; Και δεν φαίνεται να είσαι σαραντά χρόνων.

ΕΝΔΕΣ ΘΡΥΛΟΣ

ΠΟΙΗΣΙΣ ΚΑΙ ΚΑΛΛΟΝΗ

Θα ξέρετε βέβαια, πώς οι γυναίκες της 'Αραβίας και της 'Ανατολής εν γένει αγαπούν πολύ τα αρμάματα και τα παντός είδους καλλυντικά. Και γι' αυτό πώς ο Μωάμεθ, που ήταν σφοδρός προφήτης, είπε ότι τα τρία θεία αρετήματα πράγματα του Κόσμου είναι οι γυναίκες, τα αρμάματα και τα λουλούδια...

Και ένας χαρακτηριστικός 'Αραβικός θρύλος έχει εξιδανικεύσει και το κόλ, την μαύρη βαθή των ματιών, που την μεταχειρίζονται τώρα και οι Ευρωπαίες. Οι γυναίκες όμως την 'Ανατολής μεταχειρίζονται την ούσιαν αυτήν, όχι μονάχα για να βάφουν τα βλέφαρα, αλλά και τις κόρες των ματιών.

Η χημεία μας λέγει ότι το κόλ δεν είναι παρά κοινότατον θεικόν αντιμώνιον. Οι 'Αραβες όμως ποίηται εύρησαν μίαν άλλην εξήγησιν, πολύ πειο αισθηματική, που εξυμνεί τις αρετές του κόλ:

«Όταν η λαμπρότης του 'Αλλάχ, λένε, παρουσιάστηκε στο όρος Τζεμπέλ-έν-Τουρ (το όρος Σινά) όλο το βουνό άναψε από τη θεία φωτιά. Τότε οι πέτρες του Ιερού βουνού μεταβλήθηκαν σε μαύρο κόλ. Έπειτα η παντοδυναμία του 'Αλλάχ εκτόξευσε τις πέτρες αυτές σ' όλη την Οικουμένη, στα μέρη όπου κατοικούν οι πιστοί του.

Μία γυναίκα πέρασε από το βουνό εκείνο. Τα βλέφαρά της ήταν φλογισμένα, σκεδόν καμμένα από την υπερβολική ζέση του καλοκαιριού. Για να τα δροσίσει έμαζεψε εις ένα μέρος σκερό μερικέσ ἀπ' αυτές τις πέτρες που είχαν το χρώμα της σκιάς, και έβρεξε μ' αυτές τα μάτια της, ψάθάνθηκε μεγάλην ανακούφισιν, σαν να τάχε βυθισμένα από καιρό στο σκοτάδι του υνίου που ζεκουράζει. Έπηρε μαζύ της άρκετες από τις πέτρες αυτές και όταν τις μεταχειρίσθηκε κατά τον ίδιον τρόπο άπέκτησε μίαν όραση τόσο καλή, που μπορούσε να διακρίνη έναν άντρα ή μία γυναίκα από δύο μέρες δρόμου.

Δέν είναι όμως μόνον οι 'Ανατολίτες που θέλουν να δώσουν μία θεία καταγωγή στα καλλυντικά τους. Ένας 'Ιταλός ποιητής, ο Παρίσι, στο ποίημά του «Ημέρα», δίνει θεϊαν καταγωγή στην πούδρα.

Χίλιοι και χίλιοι έρωτιδεΐς, καθώς πετούσαν επάνω από τα λιλύθη των έρωτευμένων, καθώς άνοιγόλειναν τα μικρά πεταλούδικα φτερά τους, άφηναν να πέφτι μία λεπτότατη ακόννη, που έδωσε την καταγωγή στην πούδρα.

—ΧΧΧ—
Φάρμακο κατά της γεννήσεως κοριτσιών!

Σε πολλά μέρη της Κεντρικής 'Αφρικής θεωρείται κακό πράγμα ή γέννησις κοριτσιών περισσότερων των δύο σε μία οικογένεια. Έπειτα, κατά την γυνή των ημιανθρώπων αυτών, απείρως... ή συζυγος, την οποίαν δερνουν 8 φορές κάθε είκοσιετημέριον, εάν τολμήσιν να φέρει εις φως και τρίτο θήλυ! Το πρωτότυπο αυτό μόνον έχει άποδεικνή δραστηκίωτα και γι' αυτό σε καμμία οικογένεια των δέν έχουν παραπάνω των 2-3 κοριτσιών.

Καλημέρα από όλη την Ελλάδα!

ITALIA REX

ΡΕΧ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Π. ΜΠΑΚΑΚΟΣ

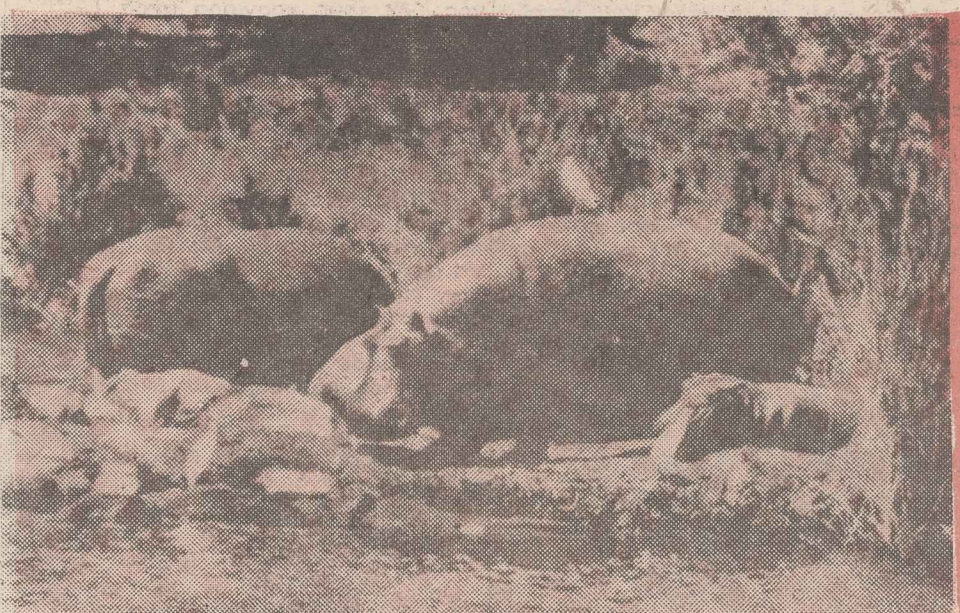
Ο ΟΝΟΙΑ - ΑΘΗΝΑΙ

Μία έφιαλτική εικών κολάσεως

ΟΤΑΝ ΠΕΦΤΕΙ Η ΝΥΧΤΑ

Η άδυσώπητος πάλη των ισχυροτέρων σαρ.

Ο άνθρωπος είναι ο άναμφισβήτητος κυρίαρχος του κάμπου και του δάσους, όσο ή λάμψη της ημέρας φωτίζει την γη. Ο έλεφας και ο θούβος, ο λέων και η τίγρις, φεύγουν όταν ο άέρας τους φέρν' τη μυρωδιά του άν και θα ήσαν

Ήπιότατοι εις την νυκτερινήν των εξόρμησιν προς άγραν τροφήν.

έτοιμοι τσών διά την άμυναν δσον κατ' δια την έπιθεσιν, εάν άποτύμως εύρίσκοντο πρό αυτού. Μόνον ο λέων και η τίγρις που έχουν ήδη δοκιμάσει ανθρώπινο κρέας, έχουν παύσει να αισθάνονται τον ένστικτώδη και φυσικόν φόβον του ανθρώπου. Όταν όμως άπλώση το σκοτάδι και η νύχτα δάλα τα ζώα θγαίνουν άπ' τις φωνές τους διά να εύρουν την τροφή τους. Ουδείς άνθρωπος που έτυχε να διασχίση τη ζούγκλα την νύχτα δέν είναι δυνατόν να μην ήσθάνη το ιδιαίτερον εκείνο συνείδημα της άδυναμίας του εις το σκότος πρό της θεοαιότητος ότι κάθε άγριον ζώον, έχθρικός θεοαίως διακείμενον προς αυτόν, έχει κατά πολύ καλύτεραν όρασιν, καλύτεραν άκοήν και καλύτεραν όσφρησην από αυτόν. Τα θάρρα του πόδια δέν είναι ποτέ δυνατόν να μνησθούν το άδύρουν περπάτημα των μεγάλων αλιουραειδών, τα δέ όπλα του είναι τελείως άνοφέλα πρό της άπρόοπτου και αενείδιστικής επιθέσεως εις το σκοτάδι.

Οι κυνηγοί, οι όποιοι θέλουν ακινδύτως να κατορθώσουν να έχουν κανένα δυνατόν άφθονον κυνήγι άγριων ζώων, ή οι έπιστημονες, οι φωτογράφοι, οι άπεπατέρ, οι όποιοι θέλουν μελετήσιν και προς άποκτήσιν σπανίων σκημών διατρέχουν τις άγριους προάγες της 'Αφρικής, της 'Ασίας ή της 'Αμερικής, φροντίζουν να έγκατασταθούν πρό της δύσεως του

πρώσους οι άνθρωποι, οι όποιοι έκτίθενται σχεδόν μόνον—ανά δύο, ανά τρείς—μέσα στην άγριότητα και την άπειραντασύνη των άγνώστων τοπίων, όπου συχνάζουν τα θηρία, είναι συχνάτα γεμάτοις κινδύνους. Ένας νέος 'Αγγλος διηγείται π. χ. πώς ήθέλησε να σκοτώση μίαν τίγριν, ή όποια έπί μήνες είχε σπαράξει και καταφρόχθισι δεκάδες 'Ινδών και μερικους άσπρους σε μία κεντρική έπαρχία των 'Ινδών, χωρίς να είχε στήση δυνατόν εις πολλούς κυνηγούς που το είχαν επιχειρήσει ν' απαλλάξουν τον τόπο από την φοβερή μάστιγα. Η τίγρις παρεμόνευε έν γένει εις τα ψηλά χόρτα στις πλευρές του μεγάλου δρομού που ήγωνε τα χωρία της υπαίθρου προς την πρωτεύουσα της έπαρχίας. Πρός το δρά-δυ ή τη νύχτα ή πρός το πρωί, τα κάρρα των ίθαγενών μετέφεραν τα προϊόντα εις την πόλιν. Η τίγρις με ένα πήδημα άρπαζε τον άγωνιάτη από το κάθισμά του και έχανότανε πάλι στα ψηλά χόρτα. Ένας κυνηγός έγγεμισε μίαν ήμέρα ένα κάρρο με άχυρα εις τα όποια έκρύφθηκε ως το λαμό και από τα όποια άθέατος ώδηγούσε τα άλογα, ενώ είχε θάσει στο κάθισμα του άμαξηλάτου έναν ψεύτικο άνθρωπο από ξύλο και ύφασμα παραγεμισμένο με άχυρο. Ο κυνηγός είχε το τουφέκι του έτοιμο για να προλάβη να κτυπήση την τίγριν. Το κουδουνάκι του άλλου είδοποιούσε το θηρίο διά κάποιο κάρρο έπληρωσας και με μιάς ώρησε πάνω στον ψεύτικον άνθρωπο, τον όποιον συνεπήρε πριν ο κυνηγός προφθάση να πυροβολήση στο ήμι-

Η φοβερή κουκουβάγια της 'Ιαςας. Ένα απο τα άγριώτερα άρπακτικά όρνα.

μιαν ή από το πέραςμα καμμίας κουκουβάγιας, καμμίας νυκτερίδας ή κανενός ποικιλιού. Το συνείδημα της σιωπής δέν είναι πουθενά άλλοι μεγαλύτερο και μεγαλύτερο.

Εννοείται ότι αι περιπέτειαι τας όποιες ύφίστανται εις παρομοίας περι-

—Ενα πολύ άκριβο κεφάλι

Ένας 'Αγγλος, ο κ. Ντάτας, ήλικας σήμερα 60 ετών, έπούλησε για δεύτερον φορά... το κεφάλι του. Άπορείτε ; Είναι μία καταπληκτική ιστορία.

Ο κ. Ντάτας είναι ένα φαινόμενο μνήμης. Είναι ικανός να σάς άναφέρη όλα τα γεγονότα της τελευταίας τριακονταετίας με τους αριθμούς των εφημεριδών που τα άνέγραψαν. Έχει επί πλέον... κωδικοποιήσει στο μυαλό του παραπάνω από δύο χιλιάδες πολεμικά γεγονότα, με τις ελάχιστες λεπτομέρειές τους. Τη 1918, τέσσαρες 'Αμερικανοί γιατροί άπετέλεσαν Συνδίκαιο για την άποκρίσει του καταπληκτικού αυτού κεφαλιού, μετά τον θάνατον του κατόχου του. Ο Ντάτας, είχε δεχθή τις προτάσεις του και έπηρε ως άμοιθην 10.000 δολάρια. Ο ένας μετά τον άλλον όμως, οι τέσσαρες έκείνοι γιατροί πέθαναν, και έτσι τώρα ο κ. Ντάτας, άνθρωπος πρακτικώτατος—σαν άληθινός 'Αγγλος—πούλησε ξανά το κεφάλι του, άλλ' αυτή την φορά για 10 χιλιάδες στερλίνες στην 'Βασιλική Έταιρεία Επιστημονικών Έρευνών του Λονδίνου.

ΕΙΣ ΤΑ ΣΚΟΤΗ ΤΗΣ ΠΑΡΘΕΝΟΥ ΛΟΧΜΗΣ

ΣΤΗΝ ΑΓΡΙΑ ΖΟΥΓΚΛΑ

κοβόρων θηρίων διά την έξασφάλισιν της ζωής.

συνοδό μου σχεδόν γυναικεία και μη τολμώντας θέσσαι να κατέβω για να εύρω το τουφέκι μου. Επέρασα το υπόλοιπο της νύκτας έκεί επάνω εις αυτήν την κατάστασιν και με ένα πιστόλι στο χέρι διά ν' άμυνθώ εάν παρουσιάζετο κα-

τι θα είχαν μαζευτή γύρω από το πτώμα, έτράθηξα δύο τουφεκίες προς το μένος έκείνο στα κουτουρού. Άμέσως κοκκίνισαν τα μάτια μου κι' έγω έπηδήσαμε στο έδαφος, άλλ' έπροχωρήσαμε με μενάλες προφυλάξεις προς την λίμνη δί-

Ο βασιλεύς της ζούγκλας καιροφυλακτεί διά να έπιπεί κατά του θύρατός του.

νένας κίνδυνος. Έν τούτοις ή νύχτα δέν ήτο καθόλου εύχάριστος, διότι τα κουνοποία δέν με άφηναν ήσυχια ούτε μία στιγμή. Το πρωί έντύθηκα, κατέβηκα και μάζεψα το τουφέκι μου και έπεστρέψαμεν άπρακτοι εις την πόλιν. Και άλλη μιά φορά έπεχείρησα ένα παρόμοιο κάρτερι, χωρίς μεγαλύτερη έπιτυχία άν και την δεύτερη φορά είχαμε δώσει στην όχητη του νερού ένα γέφυρο τράγο, ο όποιος έν τούτοις δέν έσπαθε τίποτε και τον όποιον έσανήπαμε μαζί μας το άλλο πρωί. Άργότερα έν τούτοις κατώρθωσα να σκοτώσω δύο τίγρεις άλλα έν πλήρει ήμέρα και ως άποτέλεσμα μιάς καλώς προετοιμασμένης παγίδας.

Μίαν άλλη φορά επέρασα μιά νύχτα στην όχητη μιάς λίμνης στο Ντάσσαντε, στην 'Αφρική. Είχαμε διασχίσει τη λίμνη με μιά μικρή σαρκούλα ίθαγενών και είχαμε πάσει στην όχητη για να περάσουμε τη νύχτα. Λίγο μετά από έξη ήφχαμε, έσκότωσα ένα έλάφι και άφου έφχαμε, άπεφασίσαμε με το μαύρο συνοδό μου—Έναν θαυμάσιον μπουρντίνο γίγαντα—να περάσουμε τη νύχτα εκεί, διότι αυτός ήξερε ότι στο μέρος εκείνο έούγναζαν λέοντες. Κατασκευάσαμε με ταξίδι δύο δένδρων μιά πρόχειρην εξέδρα και άφήσαμε κάτω το υπόλοιπον της ελάφου για δόλωμα. Έν τούτοις δέν είχα σκεφθή ότι το κλίμα της 'Αφρικής ζεστό μόνον άλλα πολύ ύγρο ιδίως κατά την νύχτα άπότη άριωμένως τροφυλάξεις, άλλως ιδιαιτέρως δέ στις όχθες των μεγάλων νερών. Τα κουνοποία ήσαν χιλιάδες. Ο 'Αφρικανός συνοδός μου φαίνεται ήτο άτρωτος, άλλ' έγω ύπέφερα φοβερά άν και είχα σκεπάσει, κατά το δυνατόν, το λαμό και τα γυμνά μπράτσα με το άδιάφορο μου. Το φεγγάρι ήτο προς την γάση του και δέν διακρίναμε καλώς εις το πύκνωμα των δένδρων την όχητη της λίμνης, κοντά στην όποια είχαμε αφήσει το πτώμα της ελάφου. Έν τούτοις πολλοί θούβος έ-φθαναν ως τα αυτιά μας. Δέν είμαστε όμως έρωδισμένοι με τα νέα μέσα τεχνολογίας, άλλως ιδιαιτέρως δέ στις όχθες των μεγάλων νερών. Τα κουνοποία ήσαν χιλιάδες. Ο 'Αφρικανός συνοδός μου φαίνεται ήτο άτρωτος, άλλ' έγω ύπέφερα φοβερά άν και είχα σκεπάσει, κατά το δυνατόν, το λαμό και τα γυμνά μπράτσα με το άδιάφορο μου. Το φεγγάρι ήτο προς την γάση του και δέν διακρίναμε καλώς εις το πύκνωμα των δένδρων την όχητη της λίμνης, κοντά στην όποια είχαμε αφήσει το πτώμα της ελάφου. Έν τούτοις πολλοί θούβος έφθαναν ως τα αυτιά μας. Δέν είμαστε όμως έρωδισμένοι με τα νέα μέσα τεχνολογίας, άλλως ιδιαιτέρως δέ στις όχθες των μεγάλων νερών. Τα κουνοποία ήσαν χιλιάδες. Ο 'Αφρικανός συνοδός μου φαίνεται ήτο άτρωτος, άλλ' έγω ύπέφερα φοβερά άν και είχα σκεπάσει, κατά το δυνατόν, το λαμό και τα γυμνά μπράτσα με το άδιάφορο μου. Το φεγγάρι ήτο προς την γάση του και δέν διακρίναμε καλώς εις το πύκνωμα των δένδρων την όχητη της λίμνης, κοντά στην όποια είχαμε αφήσει το πτώμα της ελάφου. Έν τούτοις πολλοί θούβος έφθαναν ως τα αυτιά μας. Δέν είμαστε όμως έρωδισμένοι με τα νέα μέσα τεχνολογίας, άλλως ιδιαιτέρως δέ στις όχθες των μεγάλων νερών. Τα κουνοποία ήσαν χιλιάδες. Ο 'Αφρικανός συνοδός μου φαίνεται ήτο άτρωτος, άλλ' έγω ύπέφερα φοβερά άν και είχα σκεπάσει, κατά το δυνατόν, το λαμό και τα γυμνά μπράτσα με το άδιάφορο μου. Το φεγγάρι ήτο προς την γάση του και δέν διακρίναμε καλώς εις το πύκνωμα των δένδρων την όχητη της λίμνης, κοντά στην όποια είχαμε αφήσει το πτώμα της ελάφου. Έν τούτοις πολλοί θούβος έφθαναν ως τα αυτιά μας. Δέν είμαστε όμως έρωδισμένοι με τα νέα μέσα τεχνολογίας, άλλως ιδιαιτέρως δέ στις όχθες των μεγάλων νερών. Τα κουνοποία ήσαν χιλιάδες. Ο 'Αφρικανός συνοδός μου φαίνεται ήτο άτρωτος, άλλ' έγω ύπέφερα φοβερά άν και είχα σκεπάσει, κατά το δυνατόν, το λαμό και τα γυμνά μπράτσα με το άδιάφορο μου. Το φεγγάρι ήτο προς την γάση του και δέν διακρίναμε καλώς εις το πύκνωμα των δένδρων την όχητη της λίμνης, κοντά στην όποια είχαμε αφήσει το πτώμα της ελάφου. Έν τούτοις πολλοί θούβος έφθαναν ως τα αυτιά μας. Δέν είμαστε όμως έρωδισμένοι με τα νέα μέσα τεχνολογίας, άλλως ιδιαιτέρως δέ στις όχθες των μεγάλων νερών. Τα κουνοποία ήσαν χιλιάδες. Ο 'Αφρικανός συνοδός μου φαίνεται ήτο άτρωτος, άλλ' έγω ύπέφερα φοβερά άν και είχα σκεπάσει, κατά το δυνατόν, το λαμό και τα γυμνά μπράτσα με το άδιάφορο μου. Το φεγγάρι ήτο προς την γάση του και δέν διακρίναμε καλώς εις το πύκνωμα των δένδρων την όχητη της λίμνης, κοντά στην όποια είχαμε αφήσει το πτώμα της ελάφου. Έν τούτοις πολλοί θούβος έφθαναν ως τα αυτιά μας. Δέν είμαστε όμως έρωδισμένοι με τα νέα μέσα τεχνολογίας, άλλως ιδιαιτέρως δέ στις όχθες των μεγάλων νερών. Τα κουνοποία ήσαν χιλιάδες. Ο 'Αφρικανός συνοδός μου φαίνεται ήτο άτρωτος, άλλ' έγω ύπέφερα φοβερά άν και είχα σκεπάσει, κατά το δυνατόν, το λαμό και τα γυμνά μπράτσα με το άδιάφορο μου. Το φεγγάρι ήτο προς την γάση του και δέν διακρίναμε καλώς εις το πύκνωμα των δένδρων την όχητη της λίμνης, κοντά στην όποια είχαμε αφήσει το πτώμα της ελάφου. Έν τούτοις πολλοί θούβος έφθαναν ως τα αυτιά μας. Δέν είμαστε όμως έρωδισμένοι με τα νέα μέσα τεχνολογίας, άλλως ιδιαιτέρως δέ στις όχθες των μεγάλων νερών. Τα κουνοποία ήσαν χιλιάδες. Ο 'Αφρικανός συνοδός μου φαίνεται ήτο άτρωτος, άλλ' έγω ύπέφερα φοβερά άν και είχα σκεπάσει, κατά το δυνατόν, το λαμό και τα γυμνά μπράτσα με το άδιάφορο μου. Το φεγγάρι ήτο προς την γάση του και δέν διακρίναμε καλώς εις το πύκνωμα των δένδρων την όχητη της λίμνης, κοντά στην όποια είχαμε αφήσει το πτώμα της ελάφου. Έν τούτοις πολλοί θούβος έφθαναν ως τα αυτιά μας. Δέν είμαστε όμως έρωδισμένοι με τα νέα μέσα τεχνολογίας, άλλως ιδιαιτέρως δέ στις όχθες των μεγάλων νερών. Τα κουνοποία ήσαν χιλιάδες. Ο 'Αφρικανός συνοδός μου φαίνεται ήτο άτρωτος, άλλ' έγω ύπέφερα φοβερά άν και είχα σκεπάσει, κατά το δυνατόν, το λαμό και τα γυμνά μπράτσα με το άδιάφορο μου. Το φεγγάρι ήτο προς την γάση του και δέν διακρίναμε καλώς εις το πύκνωμα των δένδρων την όχητη της λίμνης, κοντά στην όποια είχαμε αφήσει το πτώμα της ελάφου. Έν τούτοις πολλοί θούβος έφθαναν ως τα αυτιά μας. Δέν είμαστε όμως έρωδισμένοι με τα νέα μέσα τεχνολογίας, άλλως ιδιαιτέρως δέ στις όχθες των μεγάλων νερών. Τα κουνοποία ήσαν χιλιάδες. Ο 'Αφρικανός συνοδός μου φαίνεται ήτο άτρωτος, άλλ' έγω ύπέφερα φοβερά άν και είχα σκεπάσει, κατά το δυνατόν, το λαμό και τα γυμνά μπράτσα με το άδιάφορο μου. Το φεγγάρι ήτο προς την γάση του και δέν διακρίναμε καλώς εις το πύκνωμα των δένδρων την όχητη της λίμνης, κοντά στην όποια είχαμε αφήσει το πτώμα της ελάφου. Έν τούτοις πολλοί θούβος έφθαναν ως τα αυτιά μας. Δέν είμαστε όμως έρωδισμένοι με τα νέα μέσα τεχνολογίας, άλλως ιδιαιτέρως δέ στις όχθες των μεγάλων νερών. Τα κουνοποία ήσαν χιλιάδες. Ο 'Αφρικανός συνοδός μου φαίνεται ήτο άτρωτος, άλλ' έγω ύπέφερα φοβερά άν και είχα σκεπάσει, κατά το δυνατόν, το λαμό και τα γυμνά μπράτσα με το άδιάφορο μου. Το φεγγάρι ήτο προς την γάση του και δέν διακρίναμε καλώς εις το πύκνωμα των δένδρων την όχητη της λίμνης, κοντά στην όποια είχαμε αφήσει το πτώμα της ελάφου. Έν τούτοις πολλοί θούβος έφθαναν ως τα αυτιά μας. Δέν είμαστε όμως έρωδισμένοι με τα νέα μέσα τεχνολογίας, άλλως ιδιαιτέρως δέ στις όχθες των μεγάλων νερών. Τα κουνοποία ήσαν χιλιάδες. Ο 'Αφρικανός συνοδός μου φαίνεται ήτο άτρωτος, άλλ' έγω ύπέφερα φοβερά άν και είχα σκεπάσει, κατά το δυνατόν, το λαμό και τα γυμνά μπράτσα με το άδιάφορο μου. Το φεγγάρι ήτο προς την γάση του και δέν διακρίναμε καλώς εις το πύκνωμα των δένδρων την όχητη της λίμνης, κοντά στην όποια είχαμε αφήσει το πτώμα της ελάφου. Έν τούτοις πολλοί θούβος έφθαναν ως τα αυτιά μας. Δέν είμαστε όμως έρωδισμένοι με τα νέα μέσα τεχνολογίας, άλλως ιδιαιτέρως δέ στις όχθες των μεγάλων νερών. Τα κουνοποία ήσαν χιλιάδες. Ο 'Αφρικανός συνοδός μου φαίνεται ήτο άτρωτος, άλλ' έγω ύπέφερα φοβερά άν και είχα σκεπάσει, κατά το δυνατόν, το λαμό και τα γυμνά μπράτσα με το άδιάφορο μου. Το φεγγάρι ήτο προς την γάση του και δέν διακρίναμε καλώς εις το πύκνωμα των δένδρων την όχητη της λίμνης, κοντά στην όποια είχαμε αφήσει το πτώμα της ελάφου. Έν τούτοις πολλοί θούβος έφθαναν ως τα αυτιά μας. Δέν είμαστε όμως έρωδισμένοι με τα νέα μέσα τεχνολογίας, άλλως ιδιαιτέρως δέ στις όχθες των μεγάλων νερών. Τα κουνοποία ήσαν χιλιάδες. Ο 'Αφρικανός συνοδός μου φαίνεται ήτο άτρωτος, άλλ' έγω ύπέφερα φοβερά άν και είχα σκεπάσει, κατά το δυνατόν, το λαμό και τα γυμνά μπράτσα με το άδιάφορο μου. Το φεγγάρι ήτο προς την γάση του και δέν διακρίναμε καλώς εις το πύκνωμα των δένδρων την όχητη της λίμνης, κοντά στην όποια είχαμε αφήσει το πτώμα της ελάφου. Έν τούτοις πολλοί θούβος έφθαναν ως τα αυτιά μας. Δέν είμαστε όμως έρωδισμένοι με τα νέα μέσα τεχνολογίας, άλλως ιδιαιτέρως δέ στις όχθες των μεγάλων νερών. Τα κουνοποία ήσαν χιλιάδες. Ο 'Αφρικανός συνοδός μου φαίνεται ήτο άτρωτος, άλλ' έγω ύπέφερα φοβερά άν και είχα σκεπάσει, κατά το δυνατόν, το λαμό και τα γυμνά μπράτσα με το άδιάφορο μου. Το φεγγάρι ήτο προς την γάση του και δέν διακρίναμε καλώς εις το πύκνωμα των δένδρων την όχητη της λίμνης, κοντά στην όποια είχαμε αφήσει το πτώμα της ελάφου. Έν τούτοις πολλοί θούβος έφθαναν ως τα αυτιά μας. Δέν είμαστε όμως έρωδισμένοι με τα νέα μέσα τεχνολογίας, άλλως ιδιαιτέρως δέ στις όχθες των μεγάλων νερών. Τα κουνοποία ήσαν χιλιάδες. Ο 'Αφρικανός συνοδός μου φαίνεται ήτο άτρωτος, άλλ' έγω ύπέφερα φοβερά άν και είχα σκεπάσει, κατά το δυνατόν, το λαμό και τα γυμνά μπράτσα με το άδιάφορο μου. Το φεγγάρι ήτο προς την γάση του και δέν διακρίναμε καλώς εις το πύκνωμα των δένδρων την όχητη της λίμνης, κοντά στην όποια είχαμε αφήσει το πτώμα της ελάφου. Έν τούτοις πολλοί θούβος έφθαναν ως τα αυτιά μας. Δέν είμαστε όμως έρωδισμένοι με τα νέα μέσα τεχνολογίας, άλλως ιδιαιτέρως δέ στις όχθες των μεγάλων νερών. Τα κουνοποία ήσαν χιλιάδες. Ο 'Αφρικανός συνοδός μου φαίνεται ήτο άτρωτος, άλλ' έγω ύπέφερα φοβερά άν και είχα σκεπάσει, κατά το δυνατόν, το λαμό και τα γυμνά μπράτσα με το άδιάφορο μου. Το φεγγάρι ήτο προς την γάση του και δέν διακρίναμε καλώς εις το πύκνωμα των δένδρων την όχητη της λίμνης, κοντά στην όποια είχαμε αφήσει το πτώμα της ελάφου. Έν τούτοις πολλοί θούβος έφθαναν ως τα αυτιά μας. Δέν είμαστε όμως έρωδισμένοι με τα νέα μέσα τεχνολογίας, άλλως ιδιαιτέρως δέ στις όχθες των μεγάλων νερών. Τα κουνοποία ήσαν χιλιάδες. Ο 'Αφρικανός συνοδός μου φαίνεται ήτο άτρωτος, άλλ' έγω ύπέφερα φοβερά άν και είχα σκεπάσει, κατά το δυνατόν, το λαμό και τα γυμνά μπράτσα με το άδιάφορο μου. Το φεγγάρι ήτο προς την γάση του και δέν διακρίναμε καλώς εις το πύκνωμα των δένδρων την όχητη της λίμνης, κοντά στην όποια είχαμε αφήσει το πτώμα της ελάφου. Έν τούτοις πολλοί θούβος έφθαναν ως τα αυτιά μας. Δέν είμαστε όμως έρωδισμένοι με τα νέα μέσα τεχνολογίας, άλλως ιδιαιτέρως δέ στις όχθες των μεγάλων νερών. Τα κουνοποία ήσαν χιλιάδες. Ο 'Αφρικανός συνοδός μου φαίνεται ήτο άτρωτος, άλλ' έγω ύπέφερα φοβερά άν και είχα σκεπάσει, κατά το δυνατόν, το λαμό και τα γυμνά μπράτσα με το άδιάφορο μου. Το φεγγάρι ήτο προς την γάση του και δέν διακρίναμε καλώς εις το πύκνωμα των δένδρων την όχητη της λίμνης, κοντά στην όποια είχαμε αφήσει το πτώμα της ελάφου. Έν τούτοις πολλοί θούβος έφθαναν ως τα αυτιά μας. Δέν είμαστε όμως έρωδισμένοι με τα νέα μέσα τεχνολογίας, άλλως ιδιαιτέρως δέ στις όχθες των μεγάλων νερών. Τα κουνοποία ήσαν χιλιάδες. Ο 'Αφρικανός συνοδός μου φαίνεται ήτο άτρωτος, άλλ' έγω ύπέφερα φοβερά άν και είχα σκεπάσει, κατά το δυνατόν, το λαμό και τα γυμνά μπράτσα με το άδιάφορο μου. Το φεγγάρι ήτο προς την γάση του και δέν διακρίναμε καλώς εις το πύκνωμα των δένδρων την όχητη της λίμνης, κοντά στην όποια είχαμε αφήσει το πτώμα της ελάφου. Έν τούτοις πολλοί θούβος έφθαναν ως τα αυτιά μας. Δέν είμαστε όμως έρωδισμένοι με τα νέα μέσα τεχνολογίας, άλλως ιδιαιτέρως δέ στις όχθες των μεγάλων νερών. Τα κουνοποία ήσαν χιλιάδες. Ο 'Αφρικανός συνοδός μου φαίνεται ήτο άτρωτος, άλλ' έγω ύπέφερα φοβερά άν και είχα σκεπάσει, κατά το δυνατόν, το λαμό και τα γυμνά μπράτσα με το άδιάφορο μου. Το φεγγάρι ήτο προς την γάση του και δέν διακρίναμε καλώς εις το πύκνωμα των δένδρων την όχητη της λίμνης, κοντά στην όποια είχαμε αφήσει το πτώμα της ελάφου. Έν τούτοις πολλοί θούβος έφθαναν ως τα αυτιά μας. Δέν είμαστε όμως έρωδισμένοι με τα νέα μέσα τεχνολογίας, άλλως ιδιαιτέρως δέ στις όχθες των μεγάλων νερών. Τα κουνοποία ήσαν χιλιάδες. Ο 'Αφρικανός συνοδός μου φαίνεται ήτο άτρωτος, άλλ' έγω ύπέφερα φοβερά άν και είχα σκεπάσει, κατά το δυνατόν, το λαμό και τα γυμνά μπράτσα με το άδιάφορο μου. Το φεγγάρι ήτο προς την γάση του και δέν διακρίναμε καλώς εις το πύκνωμα των δένδρων την όχητη της λίμνης, κοντά στην όποια είχαμε αφήσει το πτώμα της ελάφου. Έν τούτοις πολλοί θούβος έφθαναν ως τα αυτιά μας. Δέν είμαστε όμως έρωδισμένοι με τα νέα μέσα τεχνολογίας, άλλως ιδιαιτέρως δέ στις όχθες των μεγάλων νερών. Τα κουνοποία ήσαν χιλιάδες. Ο 'Αφρικανός συνοδός μου φαίνεται ήτο άτρωτος, άλλ' έγω ύπέφερα φοβερά άν και είχα σκεπάσει, κατά το δυνατόν, το λαμό και τα γυμνά μπράτσα με το άδιάφορο μου. Το φεγγάρι ήτο προς την γάση του και δέν διακρίναμε καλώς εις το πύκνωμα των δένδρων την όχητη της λίμνης, κοντά στην όποια είχαμε αφήσει το πτώμα της ελάφου. Έν τούτοις πολλοί θούβος έφθαναν ως τα αυτιά μας. Δέν είμαστε όμως έρωδισμένοι με τα νέα μέσα τεχνολογίας, άλλως ιδιαιτέρως δέ στις όχθες των μεγάλων νερών. Τα κουνοποία ήσαν χιλιάδες. Ο 'Αφρικανός συνοδός μου φαίνεται ήτο άτρωτος, άλλ' έγω ύπέφερα φοβερά άν και είχα σκεπάσει, κατά το δυνατόν, το λαμό και τα γυμνά μπράτσα με το άδιάφορο μου. Το φεγγάρι ήτο προς την γάση του και δέν διακρίναμε καλώς εις το πύκνωμα των δένδρων την όχητη της λίμνης, κοντά στην όποια είχαμε αφήσει το πτώμα της ελάφου. Έν τούτοις πολλοί θούβος έφθαναν ως τα αυτιά μας. Δέν είμαστε όμως έρωδισμένοι με τα νέα μέσα τεχνολογίας, άλλως ιδιαιτέρως δέ στις όχθες των μεγάλων νερών. Τα κουνοποία ήσαν χιλιάδες. Ο 'Αφρικανός συνοδός μου φαίνεται ήτο άτρωτος, άλλ' έγω ύπέφερα φοβερά άν και είχα σκεπάσει, κατά το δυνατόν, το λαμό και τα γυμνά μπράτσα με το άδιάφορο μου. Το φεγγάρι ήτο προς την γάση του και δέν διακρίναμε καλώς εις το πύκνωμα των δένδρων την όχητη της λίμνης, κοντά στην όποια είχαμε αφήσει το πτώμα της ελάφου. Έν τούτοις πολλοί θούβος έφθαναν ως τα αυτιά μας. Δέν είμαστε όμως έρωδισμένοι με τα νέα μέσα τεχνολογίας, άλλως ιδιαιτέρως δέ στις όχθες των μεγάλων νερών. Τα κουνοποία ήσαν χιλιάδες. Ο 'Αφρικανός συνοδός μου φαίνεται ήτο άτρωτος, άλλ' έγω ύπέφερα φοβερά άν και είχα σκεπάσει, κατά το δυνατόν, το λαμό και τα γυμνά μπράτσα με το άδιάφορο μου. Το φεγγάρι ήτο προς την γάση του και δέν διακρίναμε καλώς εις το πύκνωμα των δένδρων την όχητη της λίμνης, κοντά στην όποια είχαμε αφήσει το πτώμα της ελάφου. Έν τούτοις πολλοί θούβος έφθαναν ως τα αυτιά μας. Δέν είμαστε όμως έρωδισμένοι με τα νέα μέσα τεχνολογίας, άλλως ιδιαιτέρως δέ στις όχθες των μεγάλων νερών. Τα κουνοποία ήσαν χιλιάδες. Ο 'Αφρικανός συνοδός μου φαίνεται ήτο άτρωτος, άλλ' έγω ύπέφερα φοβερά άν και είχα σκεπάσει, κατά το δυνατόν, το λαμό και τα γυμνά μπράτσα με το άδιάφορο μου. Το φεγγάρι ήτο προς την γάση του και δέν διακρίναμε καλώς εις το πύκνωμα των δένδρων την όχητη της λίμνης, κοντά στην όποια είχαμε αφήσει το πτώμα της ελάφου. Έν τούτοις πολλοί θούβος έφθαναν ως τα αυτιά μας. Δέν είμαστε όμως έρωδισμένοι με τα νέα μέσα τεχνολογίας, άλλως ιδιαιτέρως δέ στις όχθες των μεγάλων νερών. Τα κουνοποία ήσαν χιλιάδες. Ο 'Αφρικανός συνοδός μου φαίνεται ήτο άτρωτος, άλλ' έγω ύπέφερα φοβερά άν και είχα σκεπάσει, κατά το δυνατόν, το λαμό και τα γυμνά μπράτσα με το άδιάφορο μου. Το φεγγάρι ήτο προς την γάση του και δέν διακρίναμε καλώς εις το πύκνωμα των δένδρων την όχητη της λίμνης, κοντά στην όποια είχαμε αφήσει το πτώμα της ελάφου. Έν τούτοις πολλοί θούβος έφθαναν ως τα αυτιά μας. Δέν είμαστε όμως έρωδισμένοι με τα νέα μέσα τεχνολογίας, άλλως ιδιαιτέρως δέ στις όχθες των μεγάλων νερών. Τα κουνοποία ήσαν χιλιάδες. Ο 'Αφρικανός συνοδός μου φαίνεται ήτο άτρωτος, άλλ' έγω ύπέφερα φοβερά άν και είχα σκεπάσει, κατά το δυνατόν, το λαμό και τα γυμνά μπράτσα με το άδιάφορο μου. Το φεγγάρι ήτο προς την γάση του και δέν διακρίναμε καλώς εις το πύκνωμα των δένδρων την όχητη της λίμνης, κοντά στην όποια είχαμε αφήσει το πτώμα της ελάφου. Έν τούτοις πολλοί θούβος έφθαναν ως τα αυτιά μας. Δέν είμαστε όμως έρωδισμένοι με τα νέα μέσα τεχνολογίας, άλλως ιδιαιτέρως δέ στις όχθες των μεγάλων νερών. Τα κουνοποία ήσαν χιλιάδες. Ο 'Αφρικανός συνοδός μου φαίνεται ήτο άτρωτος, άλλ' έγω ύπέφερα φοβερά άν και είχα σκεπάσει, κατά το δυνατόν, το λαμό και τα γυμνά μπράτσα με το άδιάφορο μου. Το φεγγάρι ήτο προς την γάση του και δέν διακρίναμε καλώς εις το πύκνωμα των δένδρων την όχητη της λίμνης, κοντά στην όποια είχαμε αφήσει το πτώμα της ελάφου. Έν τούτοις πολλοί θούβος έφθαναν ως τα αυτιά μας. Δέν είμαστε όμως έρωδισμένοι με τα νέα μέσα τεχνολογίας, άλλως ιδιαιτέρως δέ στις όχθες των μεγάλων νερών. Τα κουνοποία ήσαν χιλιάδες. Ο 'Αφρικανός συνοδός μου φαίνεται ήτο άτρωτος, άλλ' έγω ύπέφερα φοβερά άν και είχα σκεπάσει, κατά το δυνατόν, το λαμό και τα γυμνά μπράτσα με το άδιάφορο μου. Το φεγγάρι ήτο προς την γάση του και δέν διακρίναμε καλώς εις το πύκνωμα των δένδρων την όχητη της λίμνης, κοντά στην όποια είχαμε αφήσει το πτώμα της ελάφου. Έν τούτοις πολλοί θούβος έφθαναν ως τα αυτιά μας. Δέν είμαστε όμως έρωδισμένοι με τα νέα μέσα τεχνολογίας, άλλως ιδιαιτέρως δέ στις όχθες των μεγάλων νερών. Τα κουνοποία ήσαν χιλιάδες. Ο 'Αφρικανός συνοδός μου φαίνεται ήτο άτρωτος, άλλ' έγω ύπέφερα φοβερά άν και είχα σκεπάσει, κατά το δυνατόν, το λαμό και τα γυμνά μπράτσα με το άδιάφορο μου. Το φεγγάρι ήτο προς την γάση του και δέν διακρίναμε καλώς εις το πύκνωμα των δένδρων την όχητη της λίμνης, κοντά στην όποια είχαμε αφήσει το πτώμα της ελάφου. Έν τούτοις πολλοί θούβος έφθαναν ως τα αυτιά μας. Δέν είμαστε όμως έρωδισμένοι με τα νέα μέσα τεχνολογίας, άλλως ιδιαιτέρως δέ στις όχθες των μεγάλων νερών. Τα κουνοποία ήσαν χιλιάδες. Ο 'Αφρικανός συνοδός μου φαίνεται ήτο άτρωτος, άλλ' έγω ύπέφερα φοβερά άν και είχα σκεπάσει, κατά το δυνατόν, το λαμό και τα γυμνά μπράτσα με το άδιάφορο μου. Το φεγγάρι ήτο προς την γάση του και δέν διακρίναμε καλώς εις το πύκνωμα των δένδρων την όχητη της λίμνης, κοντά στην όποια είχαμε αφήσει το πτώμα της ελάφου. Έν τούτοις πολλοί θούβος έφθαναν ως τα αυτιά μας. Δέν είμαστε όμως έρωδισμένοι με τα νέα μέσα τεχνολογίας, άλλως ιδιαιτέρως δέ στις όχθες των μεγάλων νερών. Τα κουνοποία ήσαν χιλιάδες. Ο 'Αφρικανός συνοδός μου φαίνεται ήτο άτρωτος, άλλ' έγω ύπέφερα φοβερά άν και είχα σκεπάσει, κατά το δυνατόν, το λαμό και τα γυμνά μπράτσα με το άδιάφορο μου. Το φεγγάρι ήτο προς την γάση του και δέν διακρίναμε καλώς εις το πύκνωμα των δένδρων την όχητη της λίμνης, κοντά στην όποια είχαμε αφήσει το πτώμα της ελάφου. Έν τούτοις πολλοί θούβος έφθαναν ως τα αυτιά μας. Δέν είμαστε όμως έρωδισμένοι με τα νέα μέσα τεχνολογίας, άλλως ιδιαιτέρως δέ στις όχθες των μεγάλων νερών. Τα κουνοποία ήσαν χιλιάδες. Ο 'Αφρικανός συνοδός μου φαίνεται ήτο άτρωτος, άλλ' έγω ύπέφερα φοβερά άν και είχα σκεπάσει, κατά το δυνατόν, το λαμό και τα γυμνά μπράτσα με το άδιάφορο μου. Το φεγγάρι ήτο προς την γάση του και δέν διακρίναμε καλώς εις το πύκνωμα των δένδρων την όχητη της λίμνης, κοντά στην όποια είχαμε αφήσει το πτώμα της ελάφου. Έν τούτοις πολλοί θούβος έφθαναν ως τα αυτιά μας. Δέν είμαστε όμως έρωδισμένοι με τα νέα μέσα τεχνολογίας, άλλως ιδιαιτέρως δέ στις όχθες των μεγάλων νερών. Τα κουνοποία ήσαν χιλιάδες. Ο 'Αφρικανός συνοδός μου φαίνεται ήτο άτρωτος, άλλ' έγω ύπέφερα φοβερά άν και είχα σκεπάσει, κατά το δυνατόν, το λαμό και τα γυμνά μπράτσα με το άδιάφορο μου. Το φεγγάρι ήτο προς την γάση του και δέν διακρίναμε καλώς εις το πύκνωμα των δένδρων την όχητη της λίμνης, κοντά στην όποια είχαμε αφήσει το

ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ ΤΟΥ ΦΡΙΚΤΟΥ ΑΛΛΗΛΟΣΠΑΡΑΓΜΟΥ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΣΤΟ ΔΥΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ

(Ο Ιεροκλής Κάμπελλ, ένας από τους γνωστότερους και λαϊκωτέρους ρήτορας του άμυνος εις την Άγγλιαν, ακολουθούσε τα μαχόμενα στρατεύματα κατά την διάρκειαν του πολέμου, δεν έβλεπε όμως και να στέλλη περίφημα κομμάτια εις τόν «Κυριακάτικον Κήρυκα» του Λονδίνου, γεμάτα από θερμην πίστην και έδολον πατριωτισμόν. Εις την άμυναν έκολουθούσαν περιγραφών, ένας Άγγλος δεκαετής του πεζικού λέγει εις τόν Κάμπελλ πως έπέρασαν τα Χριστούγεννα του 1915 αυτός και οι συστράτιώται του εις το μέτωπον):

«Ήμουν, άρχισε να λέη ο δεκαετής, εκεί πάνω εις την φλάνδρα και είχαμε άπέναντί μας τους Σάξωνες και όχι περισσότερο από πενήντα μέτρα μακρύτερα. Δεν τούς άρεσε καθόλου η θραύκη, όπως δεν άρεσε και σ' έμάς. Κι' έμεινον αυτοί στριμωγμένοι στα χαρακώματα τους όπως έμειναμε κι' έμεις. Μόνον οι σκοποί έφύλαγαν».

Την παραμονή των Χριστουγεννίων άρχισαν να τραγουδών Χριστουγεννιάτικους ψαλμούς. Ένας ψάλας, μάλιστα από τόν Γουόρκ στον ούλαμό μου έβαλε με φωνή πολύ γλυκειά τόν εκκλησιαστικό τραγούδι «μια φορά στο βασιλικό άστυ τού Δαυίδ» και τόν άλλο εκκλησιαστικό τραγούδι «Χριστιανοί σκυθώτε» και άκομα τόν «έλθετε όλοι οι πιστοί» και άλλα πολλά παρόμοια. «Όλοι έμεις οι άλλοι τού έκρατούσαμε ίσο όσο μπορούσαμε καλύτερα».

Και τότε θα τόν πιστέψετε: Άκουσαμε τούς ίδιους ψαλμούς από τά γερμανικά χαρακώματα. Τούς έτραγουδούσαν κι' αυτοί όπως μπορούσαν καλύτερα. Έγνώριζαν τούς σκοπούς πολύ καλά, φυσικά όμως όκι και τά ίδια λόγια. Είχαν δικά τους σαν συλλανικά και σκωτικά, ο ήχος όμως έπληγανε πολύ καλά.

Έπειτα από λίγο πού είχε παφει τόν τραγούδι, ένας από αυτούς σηκώθηκε στο πρόσωμα και φώναξε:

— Έ σεις, Έγγλέζοι, έ σεις Έγγλέζοι! Μιλήστερεεεε! Έρπόμεστε αυτού! Έπιψιασθήκαμε για μία στιγμή κειμιά άτιμία, άλλ' αυτοί έξακολουθούσαν να φωνάζουν:

— Έ, σεις, Έγγλέζοι!

Τέλος πάντων ο λοχίας μας, ειπε: — Έ, λοιπόν, τί θέλετε; — Χριστούγεννα θέλουμε, άπα, τούσαν αυτοί. Να τά περάσουμε μαζί; άς πιάσθω ο πόλεμος για λίγη ώρα!

*Αυα είδαμε πως δεν άστειεύονταν.

Και ο Ιερευσ ήρχισε να ψάλλη αλλά τόν έλεγαν οσθαρά, τόν πήραμε απόφασι και είπαμε να περάσουμε λίγες ώρες με τούς εκθρούς μας. Έρχοντουσαν έν όνοματί τού Χριστού. Πονηρία δεν μπορούσαν νάχουν στο νού.

— Σας περιμένουμε, άπαντήσαμε.

Άφήσαμε ως εκείνοι κι' έμεις τά όπλα στα χαρακώματα και άνταμώσαμε σ'ό μέτωπό διάστημα. Έτραγουδίσουμε όλοι μαζί. Έπληγαμε στα χαρακώματα τους και ήρθαν στα δικά μας. Μοιράσαμε, άδελφικά, ό,τι είχαμε. Ένας από τούς συντρόφους πληγώθηκε έλαφρά στο πόδι κατ'άλθος από έναν άκροβολιστή, καθώς έπληγαγε στούς Σάξωνες ένα κομμάτι

χοιρομέρι για να τόν ανταλλάξη με κάτι άλλο. Έτρεξαν οι Σάξωνες, τόν έσήκωσαν και μάς τόν έφεραν. Μάς έζήτησαν συγγνώμην γιατί ο άκροβολιστής δεν ήξευρε πως είχαμε άνακακή. Έπειτα, έτρεξαν στόν άκροβολιστή και μάς τόν έ-

να προς έμάς. — Κατέβα μέσα! τού έφώναζε. Αυτός όμως δεν ήθελε ν' άκούσθω. Τού ζαναφώνάσαμε να κατέβη γιατί θα τόν τυπουόσαμε. Αυτός όμως τή δουλειά του. Έπυροβολήσαμε στόν άέρα για να τόν φοβήσουμε. Και πάλι όμως δεν κουνήθηκε από τή θέσι του.

Έγυρισε μόνο μία στιγμή τόν κεφάλι του χωρίς να μετακινήθη και μάς έφώναξε: — Α, Έγγλέζοι μου, νομίζετε πως θα μέ φοβήσθε; Ξεύρω καλά πως δεν έχω να πάδω τίποτε.

Τι μπορούσαμε να τού κάνουμε; Δεν μπορούσαμε, βέβαια, να τόν σκοτώσουμε. Και έτσι, τόν άφηκαμε ήσυχο. Χριστούγεννα, θάλεψις.

Οι Σάξωνες μετεφέρθησαν σέ άλλο τομέα. Προτού φ'ούν όμως μάς είπαν πως αν έρχονταν οι Πρώσοι θα μάς έκαμαν νόημα. Και, αλήθεια, μάς έκαμαν. Έστρεψαν μία σανίδα με την επιγραφή: «Πρώσοι!» Κι' έκαταλάβαμε.

Οι Πρώσοι καμιά δεν μάς έδειξαν άδελφωσύνη.

Τι θαύματα, αληθινά, κάμνουν τα Χριστούγεννα!

«Πράγματι, θαύματα, επιλέγει ο Κάμπελλ. Ή γέννησις τού Βασιλέως της Ειρήνης να έορτάζεται και έφέτος όπως και πέρσι άνάμεσα στας φρικαλεότητες τού πολέμου και όμως τόν γεγονός να μη είναι ολίγότερο θαυμαστό. Ό,τι είναι γλυκύτης και χαρά στή ζωή, στα Χριστούγεννα θα τού τόν βρούμε».

Και τά άλλα χρόνια θα μπορούσε να γράφη πάλι ο Κάμπελλ και να ζωγραφίζη πως σέ πλείστους τομείς, τή νύκτα των Χριστουγεννίων οι πολέμοι στα εξαασαν τόν πόλεμον, άφθηκαν τά όπλα και ύψωσαν και πάλι τόν αίνο πρός τόν Κύριον «Αόξα έν ύψίστοις Θεώ και έπί γής ειρήνη» έστω και για μία μόνη νύκτα. Από τόν άλλο πού οι πολέμοι στα Χριστούγεννα έπληγαμε τούς Σάξωνες ένα κομμάτι

τους, αν και δεν ήσαν όλοι μεθυμένοι. Όταν οι Σάξωνες γύρισαν στα χαρακώματά τους, ένας Γερμανός αξιωματικός έπήδησεν από τόν χαρακώμα κι' έκάθισε στό πρόσωμα με τά νύτα γυρισμένα πρός έμάς.

— Κατέβα μέσα! τού έφώναζε. Αυτός όμως δεν ήθελε ν' άκούσθω. Τού ζαναφώνάσαμε να κατέβη γιατί θα τόν τυπουόσαμε. Αυτός όμως τή δουλειά του. Έπυροβολήσαμε στόν άέρα για να τόν φοβήσουμε. Και πάλι όμως δεν κουνήθηκε από τή θέσι του.

Έγυρισε μόνο μία στιγμή τόν κεφάλι του χωρίς να μετακινήθη και μάς έφώναξε: — Α, Έγγλέζοι μου, νομίζετε πως θα μέ φοβήσθε; Ξεύρω καλά πως δεν έχω να πάδω τίποτε.

Τι μπορούσαμε να τού κάνουμε; Δεν μπορούσαμε, βέβαια, να τόν σκοτώσουμε. Και έτσι, τόν άφηκαμε ήσυχο. Χριστούγεννα, θάλεψις.

Οι Σάξωνες μετεφέρθησαν σέ άλλο τομέα. Προτού φ'ούν όμως μάς είπαν πως αν έρχονταν οι Πρώσοι θα μάς έκαμαν νόημα. Και, αλήθεια, μάς έκαμαν. Έστρεψαν μία σανίδα με την επιγραφή: «Πρώσοι!» Κι' έκαταλάβαμε.

Οι Πρώσοι καμιά δεν μάς έδειξαν άδελφωσύνη.

Τι θαύματα, αληθινά, κάμνουν τα Χριστούγεννα!

«Πράγματι, θαύματα, επιλέγει ο Κάμπελλ. Ή γέννησις τού Βασιλέως της Ειρήνης να έορτάζεται και έφέτος όπως και πέρσι άνάμεσα στας φρικαλεότητες τού πολέμου και όμως τόν γεγονός να μη είναι ολίγότερο θαυμαστό. Ό,τι είναι γλυκύτης και χαρά στή ζωή, στα Χριστούγεννα θα τού τόν βρούμε».

Και τά άλλα χρόνια θα μπορούσε να γράφη πάλι ο Κάμπελλ και να ζωγραφίζη πως σέ πλείστους τομείς, τή νύκτα των Χριστουγεννίων οι πολέμοι στα εξαασαν τόν πόλεμον, άφθηκαν τά όπλα και ύψωσαν και πάλι τόν αίνο πρός τόν Κύριον «Αόξα έν ύψίστοις Θεώ και έπί γής ειρήνη» έστω και για μία μόνη νύκτα. Από τόν άλλο πού οι πολέμοι στα Χριστούγεννα έπληγαμε τούς Σάξωνες ένα κομμάτι

Η ΤΑΧΥΤΗΣ ΕΝΟΣ ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΚΟΥ ΠΟΥΛΙΟΥ

3.600 ΦΤΕΡΟΥΓΙΣΜΑΤΑ ΣΤΟ ΛΕΠΤΟ!

ΠΩΣ ΖΟΥΝ ΤΑ ΚΟΛΥΒΡΙΑ ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΠΟΥΛΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Υπάρχει ένα πτηνόν, τόν όποιον δεν εύρίσκειται εις κανένα άλλο μέρος τής Γής παρά στήν Άμερική. Από τόν βορειότερο Λαμπροδρό μέχρι τή νοτιότερη Γή τού Πυρός, τόν εύρίσκει κανείς εις τά άσπη και τά λαγκάδια και εις 500 περίπου διάφορα είδη: είναι τόν κολυβρίον ή τρόκυλος, τόν όποιον είναι ταυτόχρονας τόν μικρότερο πουλί πού ύπάρ-

των και μυτερό, και ή γλώσσα δικαυλή. Οι πτέρυγες είναι μεγάλου μεγέθους. Δεν βαδίζουν εύκολα ένθ είναι ταχύτητα και εύκινητότητα εις τόν άέρα, άλλ' έν τούτοις δεικνουν μεγάλο θάρρος εις τήν υπεράσπισιν των μικρών των και έναντίον πτηνών πολύ μεγαλύτερων. Και μεταξύ των, πολλές φορές, διεξάγουν φοβερές μονομαχίες. Ή πα-

ριολέζαν, των πτερυγών τους. Οι νάνοι αυτοί τού άέρος αλλάζουν άστραπιαώς θέσιν, με τέτοια ταχύτητα, ώστε δεν μπορεί τόν άνθρωπινόν μάτι να τούς παρακολουθήσει κατά τήν διαδρομή τους από τόν ένα λουλουδι στο άλλο. Κατόπιν δε παραμένουν ακίνητοι εις τόν άέρα έμπρός από τόν νέο λουλουδι, χωρίς να πιασθούν πουθενά, κινούντες μόνον τά

τόν λόγον λόγον αυτόν περιωρίσει εις τόν ελάχιστον δυνατόν ό χρόνος λάμψεως των φωτεινών ακτίνων, κατ' άπομνημνισιν τής άστραπής. Ή ηλεκτρική έκκένωσις των δύο Άμερικανών περιωρίσει εις 1) 100.000 τού δευτερολέπτου. Ή έπιτυχία των δύο άνω ειδικών είναι ότι κατορθώνουν να έχουν εις αυτό τόν ελαχιστότατον χρονικόν διάστημα έπαρκή ποσότητα φωτός και ότι ή μηχανή τους δεν περιορίζεται μόνο να πάρη κοινές φωτογραφίες άλλ' ότι έχει αρκετά μεγάλα άκτίνα ορατότητας και δύναται να λειτουργή έλεύθερα σέ οποιοδήποτε κλειστό χώρο και εις τόν ύπαιθρον. Ό χρόνος δεν κανονίζεται πλέον διά τού ειδικού, όσονδήποτε τελειοποιημένου φακού άλλά δι' ένός υπερμικροσκοπίου θαυμασίον μηχανήματος διά τού όποιου τόν άνθρωπινόν μάτι θα άποκτήσθ τήν δύναμιν να φθάσθ μέχρι των «άτόμωντου χρόνου» και να άντιληφθ τήν κίνησιν πού λαμβάνει χώραν έντός των μηδαιμένων και άφαντάστιων αυτών ύποδιαιρέσεων τού χρόνου από τής ιλιγγιώδους πησσέως άνα τόν διάστημα τού βλήματος των πυροβόλων όπλων π. χ. μέχρι τού φασταστικού κραδασμού των πτερυγών των κολυμπρι.

Τόν κολυβρίον πού είνε τόν ωραιότερον πουλί τού κόσμου έχει κατά- στίλπνα και έκθαμβωτικά χρώματα και γι' αυτόν τόν λόγον όνομά- ζεται: «ό Ιπτάμενος, πολύτιμος λίθος».

κει στόν Κόσμο. Τά μεγαλύτερα—δεν υπερβαίνουν από τόν άκρο τού ράμφους άς τόν άκρο τής ουράς τά 4-5 εκατοστόμετρα και τά μικρότερα μόλις φθά- νουν τά 2 1/2. Ένας από τούς πρώτους φυσιοδίφας πού ήθέλησε να μελετήσθ έκ τού πτηνόν τά περίεργα αυτά και έκτακτως ωραία μικροσκοπικά πουλιά, ύπηρξε, ό ντε Σουρ, ο όποιος αναφέρει πως έπεχείρησε σέ μία μέρα να πιάσθ μία από εκείνες τής «ηταλούδης» μία από κείνες τής «φωτεινής και πολύχρωμης σπίγης των τροπικών άνθων», πώς έκυ- νησθ από λουλουδι σέ λουλουδι τόν συνεχώς ταχύτητα, κινών τά πτερά του μικρών ζώων κατ'ό πώς στό τέλος πού κα- τέρχεται να τόν συλλάβη παρετήρησε με μεγάλη του έκπληξη ότι είχε στό χέρι του ένα πουλί! Και σήμερα τά πουλάκια αυτά συλλαμβάνονται με μικρές δικτυωτές άποκες, με μικρά δίχτυα ή με σωλήνες πού έκσφενδονίζουν μία μικρή βολή με πεπιεσμένον άέρα, και εύρίσκονται σέ όλους τούς Ζωολογικούς Κή- πους τής Ευρώπης, πωλούνται δε και εις τά μεγάλα πτηνωλεία. Οι χρωματισμοί των και οι διάφορες άποχωρήσεις των, οι άνταλλαγές και άντανακλάσεις των στίς ακτίνες τού ήλιου ή στό τεχνικό φώς έχουν τόσην ποικιλίαν και λαμπρο- ττητα, ώστε τά πουλάκια αυτά όνομάζον- ται «Ιπτάμενοι πολύτιμοι λίθοι».

Πράγματι, έπαναλαμβάνομεν, ο ποι- κίλος και ζωηρός χρωματισμός των είναι ένα άληθινόν θαύμα ιδίως τού λαμπρού και τής κεφαλής. Τόν ράμφος τους είναι μα- κρύ, μακρότερο πάντα από τόν κεφαλήν. Η ύπερα γεννιά 2-5 μικροσκοπικά αυγά, τά όποια έκκολάπτονται μετά 15 μέρες. Τά μικρά πουλάκια μόλις θοούν από τόν αυγό τους είναι, σαν μεγάλες μινιγες και διά τόν λόγον αυτόν τά κολυμπρι λέγονται και πουλάκια-μινιγες. Μεταξύ των πεντακοσίων ειδών των θαυμα- σίων αυτών κομψοτεχνημάτων τής φύσεως τόν θαυμασιώτερον για τήν μικρότητα του και τόν στίλπνον και λαμπρόν χρω- ματισμόν του είναι τόν λεγόμενον «κολυ- βρίον μικρότατον» πού μόλις φθάει τά 2 1/2 εκατοστόμετρα. Ή ραχή του είναι κυανή με χρυσές άποχωρήσεις τόν κεφα- λι του κόκκινο με μαύρες άποχωρήσεις και ή κοιλία άσπρη με χρυσόκινες κη- λίδες. Τά μικρότατα αυτά πουλάκια έπι- λυνται περιερίπτα εις τήν Άμερικήν ιδίως στίς νότιες Πολιτείες των Ήνωμένων Πολιτειών, στήν Κεντρικήν Άμερική και στήν Νότιο, ως μοναδικόν κόσμημα.

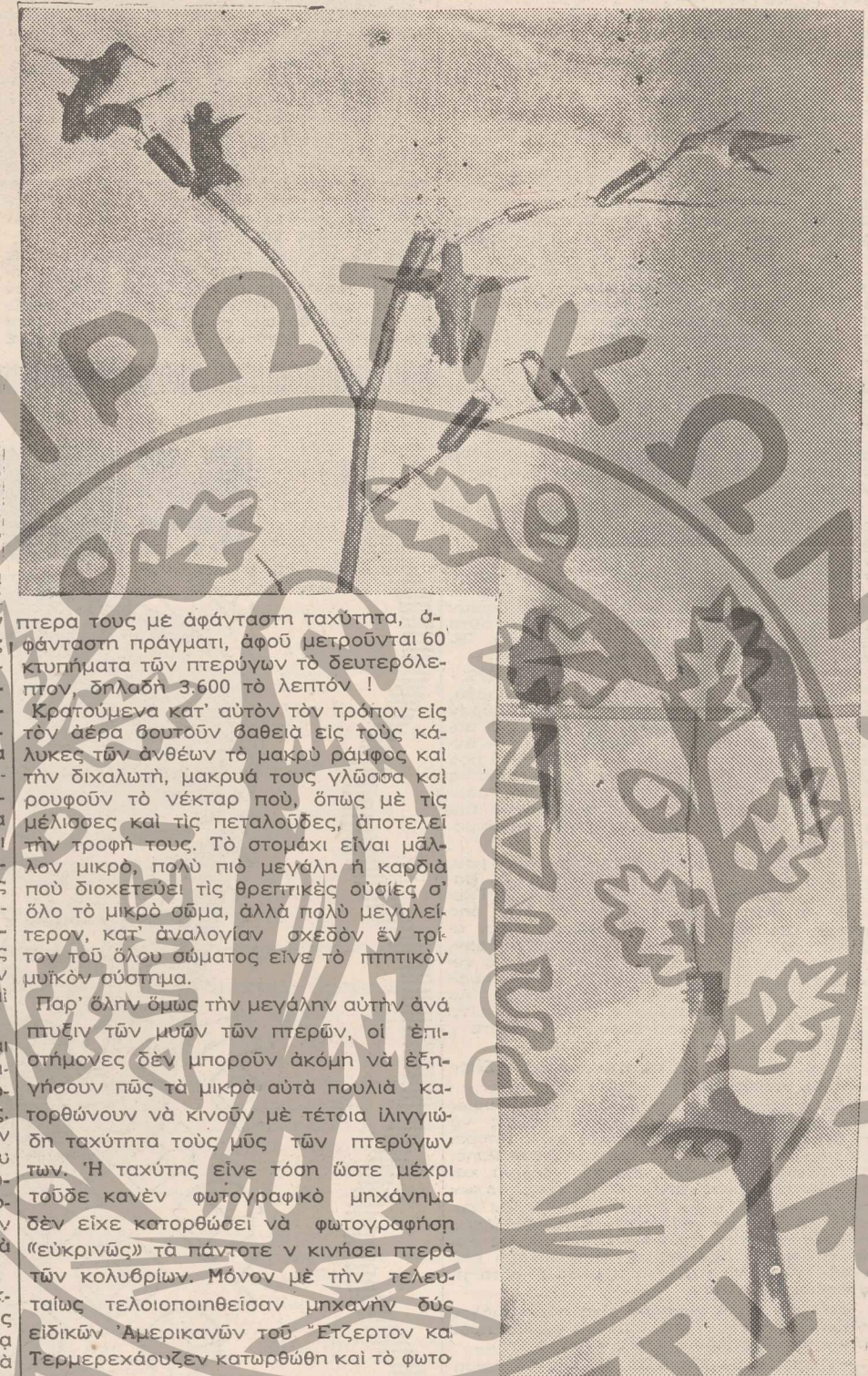

— Πολύ μεθυμένος είσαι: Δεν είχες υποσχεθί στή γυναίκα σου να μη ζανα- γιδες στό σπίτι σου σ' αυτά τά χάλια: — Έκράτσα τόν λόγο μου, φίλε μου. Έχω έτσι μέρες να πάω στό σπίτι.

ρακολουθήσις τής ζωής των γενικά και τής οικογενειακής ζωής των ιδιαιτέρως είναι πολύ ένδιαφέρουσα. Ή φωλιά τους, μικρή-μικρή, φυσικά, είναι θαυμα- στή τέχνησ από λειχίνες και μικρούς ευλύγιστους κλάδους, τόν δε έσωτερικόν της επενδύεται με ένα μαλακό στρώμα από μπαμμάκι ή μετάξι-πού τόν παίρ- νουν από διάφορα φυτά κλωστή-κλωστή. Ή υπέρα γεννιάει 2-5 μικροσκοπικά αυγά, τά όποια έκκολάπτονται μετά 15 μέρες. Τά μικρά πουλάκια μόλις θοούν από τόν αυγό τους είναι, σαν μεγάλες μινιγες και διά τόν λόγον αυτόν τά κολυμπρι λέγονται και πουλάκια-μινιγες. Μεταξύ των πεντακοσίων ειδών των θαυμα- σίων αυτών κομψοτεχνημάτων τής φύσεως τόν θαυμασιώτερον για τήν μικρότητα του και τόν στίλπνον και λαμπρόν χρω- ματισμόν του είναι τόν λεγόμενον «κολυ- βρίον μικρότατον» πού μόλις φθάει τά 2 1/2 εκατοστόμετρα. Ή ραχή του είναι κυανή με χρυσές άποχωρήσεις τόν κεφα- λι του κόκκινο με μαύρες άποχωρήσεις και ή κοιλία άσπρη με χρυσόκινες κη- λίδες. Τά μικρότατα αυτά πουλάκια έπι- λυνται περιερίπτα εις τήν Άμερικήν ιδίως στίς νότιες Πολιτείες των Ήνωμένων Πολιτειών, στήν Κεντρικήν Άμερική και στήν Νότιο, ως μοναδικόν κόσμημα.

Τά μικρά αυτά κολυβρία ταριχεύονται και άφού πιασθούν καταλλήλως με ελα- τινή ή χρυσόν γίνονται θαυμάσια σκα- λάρικα και έκτάκτως ωραίες κοροφές. Χαρακτηριστικόν των μικρών αυτών πουλιών είναι ότι πολλά είδη τής Νοτίου και Κεντρικής Άμερικής μεταναστεύ- ουν, όταν τόν καλοκαίρι προημνύεται πολ- λή θερμότης στίς περσι τών. Τονημερινόν Χώρες, εις τήν Βορείον Άμερικήν για ν' άποφύγουν τήν μεγάλη ζέση.

Τόν έτι χαρακτηριστικώτερον και έκ- πληκτικόν όμως είναι ή ταχύτάτη πτήσις των. Κανέν άλλο πτηνόν, έν άναλογία πρός τής διαστάσεις του, δεν έχει να έπιδείξη τέτοιες «έπιδόσεις» όσον άφο- ρά τήν ταχύτητα τής μετατοπίσεως και τής εξορμήσεως από άνθος εις άνθος χωρίς άνάπαυσιν και διακοπήν. Τόν έκ- πληκτικώτερον όλων δε είναι ή ταχύτης τής κινήσεως, τού κραδασμού κατά κυ-

πτερα τους με άφάνταστη ταχύτητα, ά- φάνταστη πράγματι, άφού μετρούνται 60 κινήματα των πτερυγών τού δευτερολέ- πτου, άρα τόν 3.600 τόν λεπτόν!

Κρατούμενα κατ' αυτόν τόν τρόπον εις τόν άέρα αυτοί τόν βαθεία εις τούς κά- λυκες τών άνθων τόν μακρό ράμφος και τήν δικαυλή, μακρύα τους γλώσσα τήν ρουφούν τόν νέκταρ πού, όπως με τής μελισσές και τής πεταλούδες, αποτελεί τήν τροφή τους. Τόν στομάχι είναι μά- λον μικρό, πολύ πιο μεγάλη ή καρδιά πού διοχετεύει τής θρεπτικής ουσίας σ' όλο τόν μικρό σωμα, άλλά πολύ μεγαλει- τερον, κατ' αναλογίαν σχεδόν έν τρί- τον πού όλος σώματος είναι τόν πτηνικόν μυϊκόν σύστημα.

Πού όλην όμως τήν μεγάλην αυτήν άνα- πτήσιν των μόν των πτερών, οι έπι- στήμονες δεν μπορούν άκόμη να εξη- γήσουν πώς τά μικρά αυτά πουλιά κα- τερθώνουν να κινούν με τέτοια ιλιγγιώ- δη ταχύτητα τούς μύς των πτερυγών των. Ή ταχύτης είναι τόση ώστε μέχρι τούδε κανέν φωτογραφικό μηχανήμα δεν είχε κατορθώσει να φωτογραφήσθ «εύκρινως» τά πάντοτε ν κινώσι πτερά των κολυβρίων. Μόνον με τήν τελευ- ταιώς τελειοποιηθείσαν μηχανήν δύο ειδικών Άμερικανών τού Έτζερτον και Τερμερεχάουζεν κατορθώθη και τόν φωτο- γραφικόν αυτό θαύμα.

Κανένα μηχανικό διάφραγμα, ως γνω- στόν, δεν μπορεί να έπιτύχη τόσον ελάχιστον χρόνον φωτισμού διά να γί- νουν τοιούτου είδους φωτογραφία. Διά τόν προστατεύουσιν τά κολυβρία από τήν πείναν, κατά τούς χειμερι- νούς μήνας ατ Άμερικανικοί άρχαι τοποθετούν εις τά δένδρα είδικά σω- ληνάρια με τροφήν.

36 ΤΟ ΕΡΓΟΝ

ΕΝΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΑΦΘΑΣΤΟΥ ΓΟΗΤΕΙΑΣ

ΤΟΥ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Κατά τὸν βορρῆαντον κειμῆνα τοῦ 1784 δύο κυρίες ἀπὸ τὰς Βερσαλλίας ἐπισκεψάμεθα τὴν Ἰωάνναν κόμισσαν Δε Λὰ Μόττ Βαλουά καὶ τὴν ἑξῶσαν ἕνα χρηματικό βόνημα. Καθὼς ὅμως ἐνυμνῶσαν οἱς Βερσαλλίαις, ὁ παριανὸς ἀδὸς ἐπετίθει κατὰ τοῦ ὁμαίου τὸν καὶ θὰ τὰς ἐκακοποιῶσαι, ὃν δὲν τὴν εἰσεῖσε ὁ ἀσπαστικός τοῦ ναυτικού Γεωργίου ἀπὸ τὴν Σαρνὶ, ὁ ὁποῖος καὶ τὴν ὠδήγησε οἱς Βερσαλλίας. Ἀλλ' ἡ βασιλοῦσα—γιὰτὶ περὶ αὐτὴς ἐπράξατο—καὶ ἡ βασιλοῦσα τὴν ἄδριανὴν δὲν ὑπέρεσαν νὰ μῶνεν ἐκεῖνη τὴν ὥρα στὴν ἀνακτορά. Τὴν ἐπομένῃ τὸ πρῶν ἡ βασιλοῦσα εἶχε μὴ βραδύτατι οὐχίτοι μὲ τὸν βασιλέα, ποὺ εἶχε, εὐτυχῶς, καλὸ τέλος καὶ ἐστὶ ἡ βασιλοῦσα μὲ τὴν ἄδριανὴν καὶ τὸν ἐπανακαμψάντα ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν ἀδελφὸν τὴν δευτέρην Φίλιππο, ἐπὶ τὴν αὐτὴν καὶ καίοντι πατιῶν, ὃν οὐδὲν οὐλοῦσι διακρίνεται γὰρ τὴν δεξιοτεχνία τοῦ καὶ τὴν δύναμι τοῦ. Τὸ βραδύ τὴν ἑαυτὴς ἀμείρασε εἰς τὴν ἀνακτορά ἐγίνετο ἡ δεξιότης τοῦ ἐνδόξου ναυάρχου Δε Σουφφρεν. Καὶ ὁ ἀνακαλύπτειται τοιοῦτοτρόπος ὅτι ὁ Δε Σαρνὶ, ποὺ τὴν ἐπρόστατοσε τὴν προηγουμένην ἡμέραν, πᾶν ἀνεψίος τοῦ ναυάρχου, ἀνδραγαθήσας στὸν τελευταῖον πόλεμον κατὰ τὸν Ἀγγλῶν.

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον)

Στὸ μετὰ τὴν ἑξωτερικὴν πόρτα ἀνέεικε κατὰ πρῶτον ὁμαίον ἀκούσθηκε ἕνα ἀντρικὸν ὄρυγμα. Μερικὲς λέξεις ἀνταλλάχθηκαν, μετὰ τὴν κυρὰ Κλοτίλδη καὶ τοῦ ἀνδρα αὐτοῦ, τὴς ὁποίας, ὅμως, δὲν ὑπέρεσε ἡ κόμισσα νὰ καταλάβῃ.

Κατόπιν ἡ πόρτα κλεισθεῖσα καὶ πάλι τὰ ἀνδρικά ὄρυγμα ἀκούσθηκα. Ὁ δὲ ἀνδρὶς γὰρ ὑπερέστη μῆκες τὸ ὁμαίον τὴς Ἰωάννας, κρατῶντας τὸ χερὶ ἐνα γράμμα. Ὅριστε, εἶπε, δίδοντας τὴν ἐπιστολήν στήν κυρία.

Ἡ κόμισσα ἐξήτασε μὲ προσοχὴ τὸν φακέλλο, τὴν σφραγίδα καὶ τὴν γραφὴ. Καὶ κατόπιν, σπαικνὴν τὴν ἐπιστολήν, εἶπε:

- Ἐναὶ ὑπερέστη τὸ ἔρρε; Ρώτης.
- Μάλιστα, κυρία.
- Δὲν εἶχε αὐτὸς φορεῖται;
- Ἦταν, λοιπὸν, ντυμένος σὺν λακέ;.
- Μάλιστα.

Ἐπομένως, ὁμαίον τὸ οὐκὸςμα αὐτὸ, ἀσέβηκε ἡ κυρία Δε Λὰ Μόττ, ἔκρινε τὸν ἄνδρα ἐλθόντα στήν σφραγίδα τοῦ γράμματος: Στὸμαίον ὅμως, μὲ ἐννέα ρομβοειδὴ ὀκνητὰ χρυσάμυνα. Πᾶς νὰ ἐκτὴν ἀπὸ τὸ παραμῦμα τὸν ἐννέα ρομβοειδὴ ὀκνητὰ.

Ἐοκλῆσεν λίγὸ τὴν νύκτιν τὴν, ἀλλὰ μεταίτιος. Τότε μόνον ἀσέβηκε, σὺν γὰρ τελευταία διαδοχῇ, τὸ ὁμαίον τοῦ γράμματος, πρῶτον, ποὺ ἔκαμε ἀμείρας, προσέκοιτο νὰ μὴ χαλάρῃ τὴν σφραγίδα. Καὶ διδάσκει τὰς λέξεις:

«Κυρία, ὁ ἀνδρὶς, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπέστειλε τὴν ἀπιστίαν σου, θὰ μπόρουσε νὰ σὰς δῇ αὐτὸ τὸ βραδύ, ἐάν εὐαρεσθῆτε νὰ τοῦ ἀνείκετε τὴν θύραν οὐκ».

Τίποτε ἄλλο δὲν περικεῖται τὸ γράμμα. Ἡ κόμισσα ἄρκεσε νὰ συλλογιζέται ἐκ νέου γὰρ νὰ μπόρουσ νὰ ἀνακαλύψῃ αὐτὸν ποὺ τὸ ἔγραψε.

— Ἐγγραφα σὲ τόσους, ἐμνολόγησε. Ἀς τοὺς πόρουσε μὲ τὴν σειράν. Ἀλλὰ ἐγγραφα ὅλο τὸν κόσμον. Νῦν ἄνδρες, ἀπὸ γὰρ, ἡ γυναίκα: τὸ γράμμο δὲν σημαίνει τίποτε... Ἐντελὸς ἀσπαστικός... γράμμο ἀληθινὸν γραμμάτιος. Τὸ ὄρυγμα: ἦτορ προστάτου, παλῆ καὶ τετραμῆτος. Ὁ ἀνδρὶς, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπέστειλε τὴν ἀπιστίαν σου... Ἡ φράση αὐτὴ εἶχε, ἀσφαλῶς, σκοπὸ νὰ τὴν ταπεινώσῃ. Ἦταν, ὁμοῦ, φρόνιμος ἀνδρὶς.

Ἡ κόμισσα ἐξακολούθησε μονολογῶντας:

«Θὰ μπόρουσ νὰ σὰς δῇ αὐτὸ τὸ βραδύ, ἐάν εὐαρεσθῆτε νὰ ἀνείκετε τὴν θύραν οὐκ». Μία γυναίκα ὅλως, ὅς περικεῖται αὐτὸ τὸ βραδύ. Πρέπει, λοιπὸν, νὰ εἶναι ἄνδρας. Μ' ὅλα ταῦτα, οἱ κυρίες ποὺ ἦσαν πρὸ ὀλίγου, ἦσαν ἐδῶ, ἐνῶ εἶναι κυρία ὁριστὴς κοινωνικῆς τάξεως. Καὶ ὑπερέστη τὸ γράμμα... Ποιὸς, λοιπὸν, ἔχει στὸ οὐκὸςμα τοῦ στόματός σου μὲ ἐννέα ρομβοειδὴ χρυσάμυνα στόματα;

«Ὁ, φώναξε τέλος, ἔκαστος τὸν νοῦν μου, ὁ οὐκὸς τὸν Ροάν ἔχει τέτοια οὐκὸςμα. Μάλιστα... μάλιστα, ἐγγραφα στὸν κύριον Δε Γκαμένε καὶ στὸν κύριον Δε Ροάν. Ὁ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς μὲ ἀπαντᾷ. Τὸ πρῶτον εἶναι ἀπλοῦστατο. Ἀλλὰ... ὁ, ὁ καρδιναλῖος Δε Ροάν, ἐκείνος ὁ κομψὸς, ὁ ἀγαθὸς ἀπὸ τὴν γυναικὴς, ὁ φιλικὸς θὰ εἴη νὰ δῇ τὴν κυρίαν Δε Λὰ Μόττ Βαλουά, ἂν ἡ κυρία Δε Λὰ Μόττ τοῦ ἀνείκε τὴν θύραν. Καλὰ, ἀς μείνῃ πᾶς, ἡ θύρα θὰ τοῦ ἀνοιχθῇ. Καὶ ποτε ἡ Αὐριὸ τὸ βραδύ.

Ἡ κόμισσα ἄρκεσε νὰ ἀνερροπολῇ. Ἐπειτα πάλι ἀσέβηκε:

Μὰ ἀγαθὸν καὶ φιλάνθρωπον κυρία, ποὺ σοὶ δίδει ἐκατὸ λαοῦ ἀνείκεται μῶν. Μπορεῖ νὰ δεχθῇ μέσα σ' ἐνα φτωχὸ σπῆτι. Μπορεῖ νὰ παύσῃ ἀπὸ τὸ κρῶ τοῦ πλῆθους ἀπεδοῦ σου, νὰ ὑποβῇ ἀπὸ τὴν ἐλπίαν καὶ ἀσπαστικὴ καθάριότητά σου. Ἀλλὰ ἕνας ἄρχων τὴς ἐκκλησίας, ἕνας ἄρχων καρδῶν καὶ θυγῶν, ἕνας ἄρχων τοῦ κοινῶτος τοῦ βασιλείου— ὅπως εἶπε τὸν πᾶν ὁ καρδιναλῖος Δε Ροάν— ὁ, ὁ δὲν μπορεῖ νὰ σοὶ καὶ ἐπὶ ἐπὶ καὶ σὺ νὰ τὸν δεχθῇ μέσα σ' αὐτὴ τὴν φτωκεία. Ἀδύνατον.

Ὁ δὲν εἶπε ὅτι ἡ κόμισσα εἶχε πάρει κιόλας κάποια ἀπόφασι. Γιατὶ ἀμείρας γύρισε πρὸς τὴν κυρὰ Κλοτίλδη καὶ τὴς εἶπε:

— Τώρα, κυρὰ Κλοτίλδη, νὰ πᾶς νὰ κοιμηθῇ. Ἀλλὰ αὐτὸ τὸ πρῶν, εἰς παρακαλῶ, νὰ μὴ φέρεται νὰ μὴ ἐμνήσῃς πᾶν πρῶν.

Ἡ κυρὰ Κλοτίλδη ἐκάλεσε τὴν φωνὴν στὸ ἔξω, ποὺ τὴν εἶχε σκεπασί μὲ ἄδουνην ἀσπίδα, γὰρ νὰ φαίνεται ἀκόμη ἀβλεπότερον τὸ ὁμαίον τὴς Ἰωάννας, ἐκείνης τὴν πόρτα.

τὸ καὶ ἀποσπῆκε στήν ἀποθήκη, ποὺ τὴς χρῆσιμεσε ὡς κοιτῆρα, γὰρ νὰ κοιμηθῇ. Ἡ Ἰωάννα τὸν Βαλουά, ὅμως, δὲν ἀκολούθησε τὸ παράδειγμα τὴς ὑπερέστης τὴς καὶ, ὅντι νὰ κοιμηθῇ, ἄρκεσε ὅλη τὴ νύκτα, νὰ καμνὴν οὐκεία. Πᾶς σημείωσε σ' ἐνα χαρτί, μὲ τὸ μολύβι τὴς, στήν ἀμύδρα λάμψι τοῦ λυχνιῶτος τὴς καὶ μόνον κατὰ τὴς τρεῖς τὸ πρῶν, ἀπὸ ἀποφάσεως τελειωτικῇ γὰρ ὅλα, ἐξέπλησε γὰρ νὰ κοιμηθῇ. Ἀλλὰ δὲν ποῦσαρε καὶ πολὺ, γιὰτὶ ἡ κυρὰ Κλοτίλδη, ποὺ σὺν γνῶσιν ἡ κυρία Κλοτίλδη σὲ μὴ κοινὴν πλάτεια γὰρ νὰ ὀρθῇ καὶ νὰ τὴς φέρῃ ἐνα δίτροχο φορεῖο πολυτελείας, μὲ τὸ ὁποῖον ἦταν, τὸν καιρὸ ἐκεῖνον, συνήθεια νὰ κυκλοφοροῦν οἱ κυρίες τὴς καλῆς κοινωνικῆς τάξεως σὺν ὁμαίον τοῦ παριανῶ.

Ὁταν ἦλθε τὸ δίτροχο καὶ ἡ κόμισσα ἀνέβηκε σ' αὐτὸ ὁ ἀκόφωτος, ποὺ τὸ ἔφερεσε ἐλθὼν τὴν κυρὰ Κλοτίλδη σὲ μὴ κοινὴν πλάτεια λαβε τὴν διαταγὴ νὰ τὴν ὠδήγησιν εἰς Βασιλικὴ πλάτεια, ὅπου κατὰ τὴν ἀφίκεσθαι καὶ μέσα σ' ἐνα εἰσόδον ὀκνητὰ εἶχε τὸ κατὰσπίτι τοῦ ὁ ὄριστε, ταπεινὸς, ἐπιπολεῖται καὶ διακοσμῆται, ὁ ὁποῖος διέθετε πάντα πρὸς πώλησιν ἡ νοίκιασμα ἀρκετὰ παλὰ καὶ νεὰ ἐπιπλά.

Δέκα λεπτὰ ἀργότερον τὸ φορεῖον μὲ τὴν κόμισσαν ἐφθάσε στὴ Βασιλικὴ πλάτεια καὶ σὴν ὁμαίον πρὸς τὸ κατὰσπίτι τοῦ ὄριστε.

Μόλις ἡ κυρία Δε Λὰ Μόττ ἤλθε στὴν ἐπιπολεῖται, κατὰ τὴν ἀφίκεσθαι, τὴν ἐπιστολήν εἶπε:— Ἡ κόμισσα, ὅμως, δὲν ὑπέρεσε ἡ κόμισσα νὰ καταλάβῃ.

Εἶπε, ὅμως, αὐτὴ, καὶ ἂν εἶχε, μπόρουσε νὰ διαβῇ τὰς χρήματα, γὰρ νὰ ἀγοράσῃ ὅλα τὰ ἐπιπλά πολυτελείας, ποὺ τὴς χρειαζόταν. Εἶναι πολὺ ἀμφιβολία.

Ἡ κόμισσα, ὅμως, αὐτὴ, καὶ ἂν εἶχε, μπόρουσε νὰ διαβῇ τὰς χρήματα, γὰρ νὰ ἀγοράσῃ ὅλα τὰ ἐπιπλά πολυτελείας, ποὺ τὴς χρειαζόταν. Εἶναι πολὺ ἀμφιβολία.

Ἡ κόμισσα, ὅμως, αὐτὴ, καὶ ἂν εἶχε, μπόρουσε νὰ διαβῇ τὰς χρήματα, γὰρ νὰ ἀγοράσῃ ὅλα τὰ ἐπιπλά πολυτελείας, ποὺ τὴς χρειαζόταν. Εἶναι πολὺ ἀμφιβολία.

Ἡ κόμισσα, ὅμως, αὐτὴ, καὶ ἂν εἶχε, μπόρουσε νὰ διαβῇ τὰς χρήματα, γὰρ νὰ ἀγοράσῃ ὅλα τὰ ἐπιπλά πολυτελείας, ποὺ τὴς χρειαζόταν. Εἶναι πολὺ ἀμφιβολία.

Ἡ κόμισσα, ὅμως, αὐτὴ, καὶ ἂν εἶχε, μπόρουσε νὰ διαβῇ τὰς χρήματα, γὰρ νὰ ἀγοράσῃ ὅλα τὰ ἐπιπλά πολυτελείας, ποὺ τὴς χρειαζόταν. Εἶναι πολὺ ἀμφιβολία.

Ἡ κόμισσα, ὅμως, αὐτὴ, καὶ ἂν εἶχε, μπόρουσε νὰ διαβῇ τὰς χρήματα, γὰρ νὰ ἀγοράσῃ ὅλα τὰ ἐπιπλά πολυτελείας, ποὺ τὴς χρειαζόταν. Εἶναι πολὺ ἀμφιβολία.

Ἡ κόμισσα, ὅμως, αὐτὴ, καὶ ἂν εἶχε, μπόρουσε νὰ διαβῇ τὰς χρήματα, γὰρ νὰ ἀγοράσῃ ὅλα τὰ ἐπιπλά πολυτελείας, ποὺ τὴς χρειαζόταν. Εἶναι πολὺ ἀμφιβολία.

Ἡ κόμισσα, ὅμως, αὐτὴ, καὶ ἂν εἶχε, μπόρουσε νὰ διαβῇ τὰς χρήματα, γὰρ νὰ ἀγοράσῃ ὅλα τὰ ἐπιπλά πολυτελείας, ποὺ τὴς χρειαζόταν. Εἶναι πολὺ ἀμφιβολία.

Ἡ κόμισσα, ὅμως, αὐτὴ, καὶ ἂν εἶχε, μπόρουσε νὰ διαβῇ τὰς χρήματα, γὰρ νὰ ἀγοράσῃ ὅλα τὰ ἐπιπλά πολυτελείας, ποὺ τὴς χρειαζόταν. Εἶναι πολὺ ἀμφιβολία.

Ἡ κόμισσα, ὅμως, αὐτὴ, καὶ ἂν εἶχε, μπόρουσε νὰ διαβῇ τὰς χρήματα, γὰρ νὰ ἀγοράσῃ ὅλα τὰ ἐπιπλά πολυτελείας, ποὺ τὴς χρειαζόταν. Εἶναι πολὺ ἀμφιβολία.

Ἡ κόμισσα, ὅμως, αὐτὴ, καὶ ἂν εἶχε, μπόρουσε νὰ διαβῇ τὰς χρήματα, γὰρ νὰ ἀγοράσῃ ὅλα τὰ ἐπιπλά πολυτελείας, ποὺ τὴς χρειαζόταν. Εἶναι πολὺ ἀμφιβολία.

Ἡ κόμισσα, ὅμως, αὐτὴ, καὶ ἂν εἶχε, μπόρουσε νὰ διαβῇ τὰς χρήματα, γὰρ νὰ ἀγοράσῃ ὅλα τὰ ἐπιπλά πολυτελείας, ποὺ τὴς χρειαζόταν. Εἶναι πολὺ ἀμφιβολία.

Ἡ κόμισσα, ὅμως, αὐτὴ, καὶ ἂν εἶχε, μπόρουσε νὰ διαβῇ τὰς χρήματα, γὰρ νὰ ἀγοράσῃ ὅλα τὰ ἐπιπλά πολυτελείας, ποὺ τὴς χρειαζόταν. Εἶναι πολὺ ἀμφιβολία.

Ἡ κόμισσα, ὅμως, αὐτὴ, καὶ ἂν εἶχε, μπόρουσε νὰ διαβῇ τὰς χρήματα, γὰρ νὰ ἀγοράσῃ ὅλα τὰ ἐπιπλά πολυτελείας, ποὺ τὴς χρειαζόταν. Εἶναι πολὺ ἀμφιβολία.

Ἡ κόμισσα, ὅμως, αὐτὴ, καὶ ἂν εἶχε, μπόρουσε νὰ διαβῇ τὰς χρήματα, γὰρ νὰ ἀγοράσῃ ὅλα τὰ ἐπιπλά πολυτελείας, ποὺ τὴς χρειαζόταν. Εἶναι πολὺ ἀμφιβολία.

Ἡ κόμισσα, ὅμως, αὐτὴ, καὶ ἂν εἶχε, μπόρουσε νὰ διαβῇ τὰς χρήματα, γὰρ νὰ ἀγοράσῃ ὅλα τὰ ἐπιπλά πολυτελείας, ποὺ τὴς χρειαζόταν. Εἶναι πολὺ ἀμφιβολία.

Ἡ κόμισσα, ὅμως, αὐτὴ, καὶ ἂν εἶχε, μπόρουσε νὰ διαβῇ τὰς χρήματα, γὰρ νὰ ἀγοράσῃ ὅλα τὰ ἐπιπλά πολυτελείας, ποὺ τὴς χρειαζόταν. Εἶναι πολὺ ἀμφιβολία.

Ἡ κόμισσα, ὅμως, αὐτὴ, καὶ ἂν εἶχε, μπόρουσε νὰ διαβῇ τὰς χρήματα, γὰρ νὰ ἀγοράσῃ ὅλα τὰ ἐπιπλά πολυτελείας, ποὺ τὴς χρειαζόταν. Εἶναι πολὺ ἀμφιβολία.

Ἡ κόμισσα, ὅμως, αὐτὴ, καὶ ἂν εἶχε, μπόρουσε νὰ διαβῇ τὰς χρήματα, γὰρ νὰ ἀγοράσῃ ὅλα τὰ ἐπιπλά πολυτελείας, ποὺ τὴς χρειαζόταν. Εἶναι πολὺ ἀμφιβολία.

Ἡ κόμισσα, ὅμως, αὐτὴ, καὶ ἂν εἶχε, μπόρουσε νὰ διαβῇ τὰς χρήματα, γὰρ νὰ ἀγοράσῃ ὅλα τὰ ἐπιπλά πολυτελείας, ποὺ τὴς χρειαζόταν. Εἶναι πολὺ ἀμφιβολία.

τὸ μυαλό τὴς Ἰωάννας, ὅποτε στὸν τρίτον ὁμοῖον νὰ δέκεται τὴς ἐλεημοσύνης τὸν κορδινάριον, εἰς δὲ τὸν τέταρτον τὴς τὸν ἀγαθὸν ἑταίριον— ὁμοῖον, μέσος στήν ποτὶ λυτέλεια νὰ δέκεται τὴς ἐλεημοσύνης αὐτὸν, ποὺ τὴν κάμνουν γὰρ ἐπὶ τὴν ἀντιμετώπιση φτωκείας, τὴς προσφέρει ἐκεῖνον, ποὺ ἔχουν τὴν πόλιν καὶ τὴν μανία νὰ μὴ θέλουν νὰ δώσουν θάρρος παρὰ μόνον σ' ὅσους ἔχουν πρᾶγματὰ ἀνάγκη βοήθειας.

Ἐπὶ, ἀπὸ τὴν κόμισσα ἔλαθε τὴν ἀποφασί τὴς, ἐγνώρισε τὰ μάτια τὴς πρὸς τὸ σκοτεινὸ μέρος τοῦ κατὰσπίτιος, ὅπου τὰ ἐπιπλά φωνάζουν λαμπρότητα καὶ ἐκκομῶντο ἀπὸ κρυστάλλινους καθρέπτες καὶ διάφορα ἄλλα χρυσὰ ποικιλία.

Στὸ μέρος αὐτὸ ἀντίκρουσε ἡ Ἰωάννα ἕνα μετὰ τὴν Κλοτίλδη σὲ μὴ κοινὴν πλάτεια καὶ καμνὴν τοῦ καὶ ποῦ, χαμογελῶντας ἀσπαστικὰ καὶ κάμνοντας διάφορες γκριμάτσες, φαίνονταν ἀνυπόμονος καὶ νευρικός.

Ἡ κόμισσα, ὅμως, αὐτὴ, καὶ ἂν εἶχε, μπόρουσε νὰ διαβῇ τὰς χρήματα, γὰρ νὰ ἀγοράσῃ ὅλα τὰ ἐπιπλά πολυτελείας, ποὺ τὴς χρειαζόταν. Εἶναι πολὺ ἀμφιβολία.

Ἡ κόμισσα, ὅμως, αὐτὴ, καὶ ἂν εἶχε, μπόρουσε νὰ διαβῇ τὰς χρήματα, γὰρ νὰ ἀγοράσῃ ὅλα τὰ ἐπιπλά πολυτελείας, ποὺ τὴς χρειαζόταν. Εἶναι πολὺ ἀμφιβολία.

Ἡ κόμισσα, ὅμως, αὐτὴ, καὶ ἂν εἶχε, μπόρουσε νὰ διαβῇ τὰς χρήματα, γὰρ νὰ ἀγοράσῃ ὅλα τὰ ἐπιπλά πολυτελείας, ποὺ τὴς χρειαζόταν. Εἶναι πολὺ ἀμφιβολία.

Ἡ κόμισσα, ὅμως, αὐτὴ, καὶ ἂν εἶχε, μπόρουσε νὰ διαβῇ τὰς χρήματα, γὰρ νὰ ἀγοράσῃ ὅλα τὰ ἐπιπλά πολυτελείας, ποὺ τὴς χρειαζόταν. Εἶναι πολὺ ἀμφιβολία.

Ἡ κόμισσα, ὅμως, αὐτὴ, καὶ ἂν εἶχε, μπόρουσε νὰ διαβῇ τὰς χρήματα, γὰρ νὰ ἀγοράσῃ ὅλα τὰ ἐπιπλά πολυτελείας, ποὺ τὴς χρειαζόταν. Εἶναι πολὺ ἀμφιβολία.

Ἡ κόμισσα, ὅμως, αὐτὴ, καὶ ἂν εἶχε, μπόρουσε νὰ διαβῇ τὰς χρήματα, γὰρ νὰ ἀγοράσῃ ὅλα τὰ ἐπιπλά πολυτελείας, ποὺ τὴς χρειαζόταν. Εἶναι πολὺ ἀμφιβολία.

Ἡ κόμισσα, ὅμως, αὐτὴ, καὶ ἂν εἶχε, μπόρουσε νὰ διαβῇ τὰς χρήματα, γὰρ νὰ ἀγοράσῃ ὅλα τὰ ἐπιπλά πολυτελείας, ποὺ τὴς χρειαζόταν. Εἶναι πολὺ ἀμφιβολία.

Ἡ κόμισσα, ὅμως, αὐτὴ, καὶ ἂν εἶχε, μπόρουσε νὰ διαβῇ τὰς χρήματα, γὰρ νὰ ἀγοράσῃ ὅλα τὰ ἐπιπλά πολυτελείας, ποὺ τὴς χρειαζόταν. Εἶναι πολὺ ἀμφιβολία.

Ἡ κόμισσα, ὅμως, αὐτὴ, καὶ ἂν εἶχε, μπόρουσε νὰ διαβῇ τὰς χρήματα, γὰρ νὰ ἀγοράσῃ ὅλα τὰ ἐπιπλά πολυτελείας, ποὺ τὴς χρειαζόταν. Εἶναι πολὺ ἀμφιβολία.

Ἡ κόμισσα, ὅμως, αὐτὴ, καὶ ἂν εἶχε, μπόρουσε νὰ διαβῇ τὰς χρήματα, γὰρ νὰ ἀγοράσῃ ὅλα τὰ ἐπιπλά πολυτελείας, ποὺ τὴς χρειαζόταν. Εἶναι πολὺ ἀμφιβολία.

Ἡ κόμισσα, ὅμως, αὐτὴ, καὶ ἂν εἶχε, μπόρουσε νὰ διαβῇ τὰς χρήματα, γὰρ νὰ ἀγοράσῃ ὅλα τὰ ἐπιπλά πολυτελείας, ποὺ τὴς χρειαζόταν. Εἶναι πολὺ ἀμφιβολία.

Ἡ κόμισσα, ὅμως, αὐτὴ, καὶ ἂν εἶχε, μπόρουσε νὰ διαβῇ τὰς χρήματα, γὰρ νὰ ἀγοράσῃ ὅλα τὰ ἐπιπλά πολυτελείας, ποὺ τὴς χρειαζόταν. Εἶναι πολὺ ἀμφιβολία.

Ἡ κόμισσα, ὅμως, αὐτὴ, καὶ ἂν εἶχε, μπόρουσε νὰ διαβῇ τὰς χρήματα, γὰρ νὰ ἀγοράσῃ ὅλα τὰ ἐπιπλά πολυτελείας, ποὺ τὴς χρειαζόταν. Εἶναι πολὺ ἀμφιβολία.

Ἡ κόμισσα, ὅμως, αὐτὴ, καὶ ἂν εἶχε, μπόρουσε νὰ διαβῇ τὰς χρήματα, γὰρ νὰ ἀγοράσῃ ὅλα τὰ ἐπιπλά πολυτελείας, ποὺ τὴς χρειαζόταν. Εἶναι πολὺ ἀμφιβολία.

Ἡ κόμισσα, ὅμως, αὐτὴ, καὶ ἂν εἶχε, μπόρουσε νὰ διαβῇ τὰς χρήματα, γὰρ νὰ ἀγοράσῃ ὅλα τὰ ἐπιπλά πολυτελείας, ποὺ τὴς χρειαζόταν. Εἶναι πολὺ ἀμφιβολία.

Ἡ κόμισσα, ὅμως, αὐτὴ, καὶ ἂν εἶχε, μπόρουσε νὰ διαβῇ τὰς χρήματα, γὰρ νὰ ἀγοράσῃ ὅλα τὰ ἐπιπλά πολυτελείας, ποὺ τὴς χρειαζόταν. Εἶναι πολὺ ἀμφιβολία.

Ἡ κόμισσα, ὅμως, αὐτὴ, καὶ ἂν εἶχε, μπόρουσε νὰ διαβῇ τὰς χρήματα, γὰρ νὰ ἀγοράσῃ ὅλα τὰ ἐπιπλά πολυτελείας, ποὺ τὴς χρειαζόταν. Εἶναι πολὺ ἀμφιβολία.

Ἡ κόμισσα, ὅμως, αὐτὴ, καὶ ἂν εἶχε, μπόρουσε νὰ διαβῇ τὰς χρήματα, γὰρ νὰ ἀγοράσῃ ὅλα τὰ ἐπιπλά πολυτελείας, ποὺ τὴς χρειαζόταν. Εἶναι πολὺ ἀμφιβολία.

Ἡ κόμισσα, ὅμως, αὐτὴ, καὶ ἂν εἶχε, μπόρουσε νὰ διαβῇ τὰς χρήματα, γὰρ νὰ ἀγοράσῃ ὅλα τὰ ἐπιπλά πολυτελείας, ποὺ τὴς χρειαζόταν. Εἶναι πολὺ ἀμφιβολία.

Ἡ κόμισσα, ὅμως, αὐτὴ, καὶ ἂν εἶχε, μπόρουσε νὰ διαβῇ τὰς χρήματα, γὰρ νὰ ἀγοράσῃ ὅλα τὰ ἐπιπλά πολυτελείας, ποὺ τὴς χρειαζόταν. Εἶναι πολὺ ἀμφιβολία.

Ἡ κόμισσα, ὅμως, αὐτὴ, καὶ ἂν εἶχε, μπόρουσε νὰ διαβῇ τὰς χρήματα, γὰρ νὰ ἀγοράσῃ ὅλα τὰ ἐπιπλά πολυτελείας, ποὺ τὴς χρειαζόταν. Εἶναι πολὺ ἀμφιβολία.

Ἡ κόμισσα, ὅμως, αὐτὴ, καὶ ἂν εἶχε, μπόρουσε νὰ διαβῇ τὰς χρήματα, γὰρ νὰ ἀγοράσῃ ὅλα τὰ ἐπιπλά πολυτελείας, ποὺ τὴς χρειαζόταν. Εἶναι πολὺ ἀμφιβολία.

τὰ κακὰ ἀποτελέσματα τὸν ἀνθρώπινον ἐλαττωμάτων.

- Ὅχι, νέα ἐπιπλά, κύριε, δὲν θέλω καὶ νοῦρια, εἶπε.
- Ἡ κυρία θέλει νὰ ἐπιπλάσῃ τὸ σπῆτι κάποιου φίλου τὴς προσηγορίας.

Τὴν δικαιολογία τὴν ἔδωσε μονάχος τοῦ ὁ πανεστίνου ὄριστε. Ἡ Ἰωάννα τὴν ἀρᾶσε:— Μάλιστα, κύριε, θέλω νὰ ἐπιπλάσω τὰ δωμάτια ἐνὸς φίλου. Ἐπομένως, καταλαβαίνετε, ὅτι γὰρ δωμάτια φίλου...

— Θαύμασα. Ἀς διαλέξῃ ἡ κυρία, ἀπάντησε ὁ ὄριστε, πονηρῶς, ὅπως ὅλοι οἱ παριανοὶ ἐμποροῦν, ποὺ δὲν ἐνδιαφέρονται νὰ πωλήσουν κανονίον ἢ παλὰ ἐπιπλά, ἀρκεῖ νὰ κερδίσουν τὰ ἴδια ποσόν.

— Αὐτὸ τὸ κοστῶντι μὲν χρυσάμυναν ἐπὶ πλυν, παραδείγματα χάριν, ὥπως ἡ κόμισσα.

— Εἶναι μικρὸ ὡς κοστῶντι, κυρία. Μόλις εἶχε δέκα κομμάτια.

— Τὸ δωμάτιο εἶναι μετρίου μεγέθους, ἐξήγησε ἡ Ἰωάννα.

— Τὰ ἐπιπλά αὐτ

ΕΝΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟ ΔΩΡΟ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ

Του κ. Παν. Παπαδούκα

Λοιπόν, η Χριστίνα είχε την εορτή της σε δύο μέρες κι' ο Γιώργος ένοιωσε μία παράξενη συγκίνηση στη φτωχή του καρδιά. Η Χριστίνα ήταν η φιλενάδα του κι' αν τον ρωτούσε κανείς, ο Γιώργος θα έλεγε πως ποτέ άνθρωπος δεν αγάπησε τόσο αληθινά στον κόσμο. Ήταν μία αγάπη γλυστή, έρωτα και στοργή, γιατί εκείνος, ένας ασήμαντος υπαλληλάκος μ' ένα πιο ασήμαντο μισθό, αισθανόταν τον έαυτό του κάτι σαν προστάτη της Χριστίνας, που εργαζόταν σ' ένα εμπορικό σαν πωλήτρια. Οι δύο κορδόνες είχαν ένωσή κάποιο άνοητοτικό θράβυ. Εκείνος θα έλεγε να γυροδύνει γύρω πάντα. Μά σκεπτόταν ότι κι' αν ένοιωναν μαζί και τους δύο μισθούς, πάλι η εύθυνη τους θα ζούσε περιωρισμένα και στενόχωρα μέσα σε τόσες ανάγκες που δημιουργεί ένας γάμος.

Μά κάποτε κάτι θα γινόταν κι' η τύχη θα άλλαζε. 'Ως τότε θα περνούσαν τις θραύσεις τους ανάμεσα στις σκιές των πάρκων κι' ανάμεσα σε γελώσανα όνειρα που γίνονταν πραγματικότητα μονάχα όταν κλείνει κανείς τα μάτια του κι' ακολουθεί τα τυλιγμένα πετάγματα της φαντασίας...

Την εορτή της Χριστίνας ο Γιώργος τη σκεπτόταν αρκετόν καιρό πριν. Από το καλοκαίρι ακόμα. Και τη σκεπτόταν γιατί την ημέρα εκείνη θάπρεπε να της κάνει ένα δώρο... 'Απορροή της Χριστίνας ζόταν ένα δώρο, έστω φτωχό, μ' πάντα ένα δώρο για την εορτή της. Και γι' αυτό έκανε οι οικονομίες μπορούσε. Το ταίγαρο δεν τόκοι, γιατί δεν έκάνιζε. Μά περιώρισε μερικά άλλα έξοδα. Νά τα έξοδα του τράμ να ποίμε. Ευχάριστα πάντα κανείς παίρνει με τα πόδια ένα μακρινό δρόμο και την κόρυσαν δεν τη νοιώθει, όταν πρόκειται να κινή ένα δρόμο, να ίδη δύο μάτια να λήμψουν από χαρά κι' ευγνωμοσύνη, να ίδη ένα χαμόγελο και να νοιώσει δύο χείλη αυθόρμητα να κολούν στα δικά του...

Τώρα που πλησιάζει η ημέρα, η συγκίνηση του Γιώργου είχε ανέβει αρκετούς βαθμούς. Είχε διαβάσει ένα ολοκληρωμένο πεντακοσάρικο. Τι μπορεί κανείς να πάρει μ' ένα πεντακοσάρικο; Φαντάζεται πολλά πράγματα, μ' φτάνει ένας γάμος στα μαγαζιά με τις πλούσιες προθήκες για να ίδη ότι μ' ένα πεντακοσάρικο δεν παίρνει κάτι τίποτα το σπουδαίο. Μά πάντα κάτι παίρνει. Κι' έπειτα ένα μικρό δώρο είναι μία μεγάλη χαρά κι' αυτό είναι το παν για μία φτωχή καρδιά που άγεται.

Και μ' ένα πεντακοσάρικο μπορεί να παραγγείλει κανείς ένα όμορφο κοσμήμα. 'Ας πούμε μία καρφίτσα χρυσή, που έχει γραμμένο με σμάλτο τ' όνομα εκείνης. Θά τη φοράει και θα θυμάται τον άνθρωπο που της την έδωσε, μαζί με την καρδιά του. 'Ενα τέτοιο πράγμα ήταν ότι χρειαζόταν στην περίπτωση του Γιώργου και της Χριστίνας.

Το παράγγειλε σ' ένα χρυσοχοείο. —Θά είνε χρυσή, έτσι; —Μάλιστα, χρυσή. —Και θά γράφει «ΧΡΙΣΤΙΝΑ» με σμάλτο, έτσι;

—Μάλιστα, θά γράφει «ΧΡΙΣΤΙΝΑ» με σμάλτο. —Όμορφα γράμματα, ας παρακαλώ. —Μάλιστα, όμορφα γράμματα. —Και θάναί έτοιμη την παραμονή, έτσι;

—Μάλιστα, θά είνε έτοιμη την παραμονή. —Χωρίς άλλο... —Μην ξεχάσετε τ' όνομα... Χριστίνα. —Μά το γράψατε... —Καμιά φορά γίνονται λάθη. —Νά μένετε ήσυχοι...

Την παραμονή ο Γιώργος κρατούσε τη χρυσή καρφίτσα. Είχε πάει από το μεσημέρι και την είχε πάρει. Από το μεσημέρι φοδόναν να μην κλείσουν τα μαγαζιά και δεν προσφθάνει. Τώρα όμως την είχε. Κρατώντας την σφιχτά στο χέρι κι' έχοντας το χέρι στην τσέπη, περπατούσε ανάμεσα στον χαρούμενο κόσμο, πιο χαρούμενος αυτός. Όλοι οι κύριοι και όλες οι κυρίες που βάδιζαν κοντά του κι' έγγαιαναν από τα μαγαζιά, κρατούσαν δέματα με δώρα. Μά δεν τους εξέλεγε καθόλου. Είχε κι' αυτός το δώρο του και θάνοιθε απόψε κι' εκείνη τη μεγάλη χαρά.

Έμεινε σ' ένα καφεείο και κάθισε σε μία γωνία, παρμένα. 'Ας τις δέκα το ράβδυ που θά την έδωλε, είχε πέντε ώρες στη διάθεσή του. Μπορούσε, λοιπόν, να στεγάζει την ανυπομονασία του σ' αυτή τη γωνία και να συλλογίζεται εκείνη και την αγάπη του. —'Η εύθυνη είναι γιά όλο τον κόσμο, ψυχοδυναμική.

Αναπολώντας στην εύθυνη. Την αγαπούσε γιατί ήταν όμορφη, πολύ όμορφη. Τε. μάτια της έλαμπαν μέσα

στο σκοτάδι όταν τα εσήλωνε στα δικά του και του έστελναν κατ' ευθείαν στην καρδιά τις πιο μεθυστικές ελπίδες. Την αγαπούσε για τα μεταέξια της μαλλιά, την αγαπούσε για το κρυσταλλίνο της γέλιο, την αγαπούσε για τα λόγια και τα γεμάτα τρυφερότητα. Την αγαπούσε ακόμα γιατί ήταν φτωχή, γιατί εργαζό-

Η Χριστίνα ήπιε τότε στην ύγεια του

ταν από το πρωί ως το ράβδυ για ένα μικρούλη μισθό, που της έψαλλιζε και τα πιο μετριόφρονα όνειρα. Την αγαπούσε ακόμα και για την ελκρινεία της. Θυμόταν πόσες φορές του εξομολογήθηκε το πρόστυχο φλέρτ—πώς αλλιώς θά το πη κανείς—, του προσιτάμένου της. Αυτός ο προϊστάμενος της έκαζε ότι ήθελε, φτάνει να του χάριζε λίγες ώρες. 'Εσύ δεν είσαι για να δουλεύεις και να σκοτώνεσαι —της έλεγε— ενώ μπορείς σ' ένα σου νεύμα νάχης ό,τι ποθήσεις. Το σωματάκι σου, όταν ντυθεί κομψές κι' ακριβές τουαλέτες θάναί κάτι το υπέροχο και τα δαχτυλάκια σου θά πετούν λάμψεις με τα διαμάντια που θάναί δέμένα με τα δαχτυλίδια.

Παράγγειλε σ' ένα χρυσοχοείο. —Θά είνε χρυσή, έτσι; —Μάλιστα, χρυσή. —Και θά γράφει «ΧΡΙΣΤΙΝΑ» με σμάλτο, έτσι;

—Μάλιστα, θά γράφει «ΧΡΙΣΤΙΝΑ» με σμάλτο. —Όμορφα γράμματα, ας παρακαλώ. —Μάλιστα, όμορφα γράμματα. —Και θάναί έτοιμη την παραμονή, έτσι;

—Μάλιστα, θά είνε έτοιμη την παραμονή. —Χωρίς άλλο... —Μην ξεχάσετε τ' όνομα... Χριστίνα. —Μά το γράψατε... —Καμιά φορά γίνονται λάθη. —Νά μένετε ήσυχοι...

Την παραμονή ο Γιώργος κρατούσε τη χρυσή καρφίτσα. Είχε πάει από το μεσημέρι και την είχε πάρει. Από το μεσημέρι φοδόναν να μην κλείσουν τα μαγαζιά και δεν προσφθάνει. Τώρα όμως την είχε. Κρατώντας την σφιχτά στο χέρι κι' έχοντας το χέρι στην τσέπη, περπατούσε ανάμεσα στον χαρούμενο κόσμο, πιο χαρούμενος αυτός. Όλοι οι κύριοι και όλες οι κυρίες που βάδιζαν κοντά του κι' έγγαιαναν από τα μαγαζιά, κρατούσαν δέματα με δώρα. Μά δεν τους εξέλεγε καθόλου. Είχε κι' αυτός το δώρο του και θάνοιθε απόψε κι' εκείνη τη μεγάλη χαρά.

Έμεινε σ' ένα καφεείο και κάθισε σε μία γωνία, παρμένα. 'Ας τις δέκα το ράβδυ που θά την έδωλε, είχε πέντε ώρες στη διάθεσή του. Μπορούσε, λοιπόν, να στεγάζει την ανυπομονασία του σ' αυτή τη γωνία και να συλλογίζεται εκείνη και την αγάπη του. —'Η εύθυνη είναι γιά όλο τον κόσμο, ψυχοδυναμική.

Αναπολώντας στην εύθυνη. Την αγαπούσε γιατί ήταν όμορφη, πολύ όμορφη. Τε. μάτια της έλαμπαν μέσα

Και όλ' αυτά του τάλεγε. Και τούλεγε ακόμα πως τον συχαίνονταν αυτόν τον προϊστάμενο, που ήθελε να εκμεταλλευθεί τη θέσι του. Μά έμενε κι' αρνούνταν. 'Αν έφτανε, που θά πήγαινε; 'Εμενε κι' έλπιζε πως θά μένει πάντα για να λείψει. Κι' ο καταστηματαρχής πάλι την κρατούσε. 'Αν την έδιωχνε, τι θά κέρδιζε; Την κρατούσε κι' έλπιζε, χωρίς αμφιβολία, ότι δεν θα έλεγε πάντα όχι. Κάθε άνθρωπος έχει το λογαριασμό του.

Είναι αλήθεια πως τώρα τελευταία είχε πάψει να του κάνει λόγο γι' αυτό το αντιπαθητικό πρόσωπο. —Μά δεν σου ξανάπε τίποτα, Χριστίνα; —Δεν θαρούσαι; Κι' αν μου πει τι μ' αυτό;

—'Οχι, θέλω να ξέρω. —'Ας μη μιλούμε γι' αυτόν πιά.

Είναι αλήθεια ακόμα πως είχε γίνει πιο σκεπτική από άλλους. Κάτι συλλογίζονταν πάντα κι' έμενε αψηχημένη και στα φίλια του δεν απαντούσε όπως άλλοτε.

—Μά τι έχεις; την ρωτούσε. —Τίποτα... 'Ενα μιά στιγμή αφέλημα ήταν.

—'Οχι, αυτά τα συλλογίζονταν. Τώρα ο Γιώργος από τη γωνία του καφεενείου. 'Εβγαζε κάθε τόσο το μικρό του δώρο, εκτόστε τη λέξι «ΧΡΙΣΤΙΝΑ» και τα μάτια του εθάρμωναν. Φανταζόταν τη σκηνή που θά γινόταν σε λίγο.

—'Ενα μικρό δώρο για την εορτή σου, Χριστίνα.

Τα μάτια της θάλαμπαν πιο πολύ και θάπρεπε στην αγκαλιά του μ' αγάπη και με δάκρυα. 'Ισως και να τούλεγε: —Δεν ήταν καμιά ανάγκη να ξοδεύεις, Γιώργο...

Μά πάντα το δώρο αυτό, θά την εθάρμωνε... 'Χριστίνα, με σμάλτο.

—'Ετσι έφτασε το ράβδυ. Πολλήν ώρα πριν από την ώρισημένη, ήταν εκεί που την περίμενε πάντα. Δεν έριχνε χιόνι, μά μόνο ένα τσουχτερό βορρηαδικό φυσούσε. 'Ο Γιώργος περπατούσε στις πλακές του πεζοδρόμιου και περίμενε.

Δέκα ή ώρα, δεν ήρθε... Δέκα και τέταρτο, περίμενε. Δέκα και είκοσι, ανυπομονούσε. Δέκα και είκοσι πέντε, αγωνιούσε. Δέκα και μισή... να τη φάνηκε από τη γωνία.

Στο φως του λαμπιού του Γιώργος την είδε, φορτωμένη μ' ένα σωρό δεματάκια. —'Εμεινε μόνος του. 'Εβγαλε άσυναίσθητα ένα κομμάτι από την τσέπη του, έστράφηκε την καρφίτσα και διάβασε τα γράμματα με το σμάλτο: «ΧΡΙΣΤΙΝΑ».

Μά τα μάτια του εθάρμωσαν από τα δάκρυα και δεν έβλεπε τίποτα πια. ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Την είδε πολύ σοβαρή. 'Αλλά πριν προσφθάνει να τη ρωτήσει, είπε εκείνη πρώτη:

—Μέ συγχωρείς που δε σου δίνω το χέρι μου, του είπε, αλλά, καθώς θάλεψι, δεν μπορώ...

Την είδε πολύ σοβαρή. 'Αλλά πριν προσφθάνει να τη ρωτήσει, είπε εκείνη πρώτη:

—Μέ συγχωρείς που δε σου δίνω το χέρι μου, του είπε, αλλά, καθώς θάλεψι, δεν μπορώ...

Την είδε πολύ σοβαρή. 'Αλλά πριν προσφθάνει να τη ρωτήσει, είπε εκείνη πρώτη:

—Μέ συγχωρείς που δε σου δίνω το χέρι μου, του είπε, αλλά, καθώς θάλεψι, δεν μπορώ...

Την είδε πολύ σοβαρή. 'Αλλά πριν προσφθάνει να τη ρωτήσει, είπε εκείνη πρώτη:

—Μέ συγχωρείς που δε σου δίνω το χέρι μου, του είπε, αλλά, καθώς θάλεψι, δεν μπορώ...

Την είδε πολύ σοβαρή. 'Αλλά πριν προσφθάνει να τη ρωτήσει, είπε εκείνη πρώτη:

—Μέ συγχωρείς που δε σου δίνω το χέρι μου, του είπε, αλλά, καθώς θάλεψι, δεν μπορώ...

Την είδε πολύ σοβαρή. 'Αλλά πριν προσφθάνει να τη ρωτήσει, είπε εκείνη πρώτη:

—Μέ συγχωρείς που δε σου δίνω το χέρι μου, του είπε, αλλά, καθώς θάλεψι, δεν μπορώ...

Την είδε πολύ σοβαρή. 'Αλλά πριν προσφθάνει να τη ρωτήσει, είπε εκείνη πρώτη:

—Μέ συγχωρείς που δε σου δίνω το χέρι μου, του είπε, αλλά, καθώς θάλεψι, δεν μπορώ...

Την είδε πολύ σοβαρή. 'Αλλά πριν προσφθάνει να τη ρωτήσει, είπε εκείνη πρώτη:

—Μέ συγχωρείς που δε σου δίνω το χέρι μου, του είπε, αλλά, καθώς θάλεψι, δεν μπορώ...

—Πάμε να καθίσουμε κάπου. Θέλω να σου μιλήσω.

—'Ο Γιώργος την ακολουθούσε. 'Εσπινγε στο χέρι του το μικρό του δώρο, μά έβλεπε πως δεν ήταν η στιγμή κατάλληλη για να της το δώσει.

Τι νάχε να του πη άρα γε; —'Εκδήσαν σ' ένα ζαχαροπλαστείο, παράμερα.

Εκείνη άφησε τα δεματάκια της επάνω στο τραπέζι και τότε ο Γιώργος έπρόσεξε. 'Απόψε δεν φορούσε το συνηθισμένο της παλτό. Φορούσε ένα καινούργιο παλτό από εκλεκτό ύφασμα και μία γούνα γύρω στο λαιμό. Μία καινούργια τσάντα είχε μαζί της, που την άφησε επάνω στο τραπέζι κι' ένα δαχτυλίδι με διαμάντι φάνταζε στο χέρι της.

—Τι συμβαίνει, Χριστίνα; —Συμβαίνει ότι πρέπει να χωρίσουμε, Γιώργο.

—Πώς; Τι είπες; Νά χωρίσουμε; —Ναι. Οι σχέσεις μας δεν μπορούν να εξακολουθήσουν περισσότερο.

—Μήπως το λες γι' αστείο, Χριστίνα; —'Οχι. Μιλού πολύ σοβαρά. 'Ως εδώ ήταν αυτή η ιστορία.

—'Ο Γιώργος αδόκησε τον κόσμο να φεύγει από μπρος του.

—Μά πώς... Γιατί; ρώτησε. —Μη ρωτάς ούτε πως, ούτε γιατί. Τα λόγια δεν πρόκειται να παίζουν κανένα ρόλο, Γιώργο. 'Η απόφασή μου είναι οριστική. Κάποτε θά τελειώνει η αγάπη μας. Αυτό το κάποτε είναι άποψε.

—Μά πρέπει να μου πης, Χριστίνα. Μά μου εξήγησες... Μήπως σου πέρασε σε τίποτα;

—'Οχι, εσύ δεν έρωταίξες σε τίποτα. 'Εγώ φταίω... Μά ίσως ούτε κι' εγώ. 'Όμως όσα λέμε τώρα είναι λόγια γεμάνα. Σου είπα ότι πρέπει να χωρίσουμε. Ξεχάσε με... Είσαι τόσο νέος, που δεν θά σου είναι πολύ δύσκολο αυτό.

Κι' αν σε κάνα να πονήσης, συγχώρησε με. Μά πρέπει να χωρίσουμε... Και είναι και άργα, जरρά.

Τράβηξε το μανίκι της λίγο κι' ο Γιώργος είδε ένα κομψό μπρασέλε στο χέρι της.

—'Η Χριστίνα σηκώθηκε και τούδωσε το χέρι.

—'Αντίο, του είπε... —Σάν χαμένους αυτός της έδωσε το δικό του.

—'Ο Γιώργος εκτόταξε το καινούργιο παλτό, το δαχτυλίδι με το διαμάντι, τη γούνα, την κομψή τσάντα... 'Επειτα τάταξε τα δεματάκια... 'Επειτα είδε τη Χριστίνα να βγαίνει στο πεζοδρόμιο, να φωνάζει ένα αυτοκίνητο και να μαντίνει μέσα και κατάλασε κι' αυτός ότι έπρεπε να χωρίσουν...

—'Εμεινε μόνος του. 'Εβγαλε άσυναίσθητα ένα κομμάτι από την τσέπη του, έστράφηκε την καρφίτσα και διάβασε τα γράμματα με το σμάλτο: «ΧΡΙΣΤΙΝΑ».

Μά τα μάτια του εθάρμωσαν από τα δάκρυα και δεν έβλεπε τίποτα πια. ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Την είδε πολύ σοβαρή. 'Αλλά πριν προσφθάνει να τη ρωτήσει, είπε εκείνη πρώτη:

—Μέ συγχωρείς που δε σου δίνω το χέρι μου, του είπε, αλλά, καθώς θάλεψι, δεν μπορώ...

Την είδε πολύ σοβαρή. 'Αλλά πριν προσφθάνει να τη ρωτήσει, είπε εκείνη πρώτη:

—Μέ συγχωρείς που δε σου δίνω το χέρι μου, του είπε, αλλά, καθώς θάλεψι, δεν μπορώ...

Την είδε πολύ σοβαρή. 'Αλλά πριν προσφθάνει να τη ρωτήσει, είπε εκείνη πρώτη:

—Μέ συγχωρείς που δε σου δίνω το χέρι μου, του είπε, αλλά, καθώς θάλεψι, δεν μπορώ...

Την είδε πολύ σοβαρή. 'Αλλά πριν προσφθάνει να τη ρωτήσει, είπε εκείνη πρώτη:

—Μέ συγχωρείς που δε σου δίνω το χέρι μου, του είπε, αλλά, καθώς θάλεψι, δεν μπορώ...

Την είδε πολύ σοβαρή. 'Αλλά πριν προσφθάνει να τη ρωτήσει, είπε εκείνη πρώτη:

—Μέ συγχωρείς που δε σου δίνω το χέρι μου, του είπε, αλλά, καθώς θάλεψι, δεν μπορώ...

Την είδε πολύ σοβαρή. 'Αλλά πριν προσφθάνει να τη ρωτήσει, είπε εκείνη πρώτη:

—Μέ συγχωρείς που δε σου δίνω το χέρι μου, του είπε, αλλά, καθώς θάλεψι, δεν μπορώ...

Την είδε πολύ σοβαρή. 'Αλλά πριν προσφθάνει να τη ρωτήσει, είπε εκείνη πρώτη:

—Μέ συγχωρείς που δε σου δίνω το χέρι μου, του είπε, αλλά, καθώς θάλεψι, δεν μπορώ...

Την είδε πολύ σοβαρή. 'Αλλά πριν προσφθάνει να τη ρωτήσει, είπε εκείνη πρώτη:

—Μέ συγχωρείς που δε σου δίνω το χέρι μου, του είπε, αλλά, καθώς θάλεψι, δεν μπορώ...

Την είδε πολύ σοβαρή. 'Αλλά πριν προσφθάνει να τη ρωτήσει, είπε εκείνη πρώτη:

—Μέ συγχωρείς που δε σου δίνω το χέρι μου, του είπε, αλλά, καθώς θάλεψι, δεν μπορώ...

Την είδε πολύ σοβαρή. 'Αλλά πριν προσφθάνει να τη ρωτήσει, είπε εκείνη πρώτη:

—Μέ συγχωρείς που δε σου δίνω το χέρι μου, του είπε, αλλά, καθώς θάλεψι, δεν μπορώ...

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

ΠΟΥ ΘΑ ΚΑΤΟΙΚΟΥΝ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ
ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΩΝ ΘΑΥΜΑΤΩΝ

"Όλοι αί τελειοποιήσεις της συγχρόνου τεχνικής εις την ύπηρεσίαν του ανθρώπινου κομφορ."

Πρέπει να αναγνωρίσωμεν ότι αι προ-σπάθειαι της νέας πολεοδομικής τείνουν να ικανοποιήσουν όσο το δυνατόν τις απαιτήσεις της υγιεινής. Αι νέαι προς κατασκευήν γιά να της το δώση.

Τι νάχε να του πη άρα γε; —'Εκδήσαν σ' ένα ζαχαροπλαστείο, παράμερα.

Εκείνη άφησε τα δεματάκια της επάνω στο τραπέζι και τότε ο Γιώργος έπρόσεξε. 'Απόψε δεν φορούσε το συνηθισμένο της παλτό. Φορούσε ένα καινούργιο παλτό από εκλεκτό ύφασμα και μία γούνα γύρω στο λαιμό. Μία καινούργια τσάντα είχε μαζί της, που την άφησε επάνω στο τραπέζι κι' ένα δαχτυλίδι με διαμάντι φάνταζε στο χέρι της.

—Τι συμβαίνει, Χριστίνα; —Συμβαίνει ότι πρέπει να χωρίσουμε, Γιώργο.

—Πώς; Τι είπες; Νά χωρίσουμε; —Ναι. Οι σχέσεις μας δεν μπορούν να εξακολουθήσουν περισσότερο.

—Μήπως το λες γι' αστείο, Χριστίνα; —'Οχι. Μιλού πολύ σοβαρά. 'Ως εδώ ήταν αυτή η ιστορία.

—'Ο Γιώργος αδόκησε τον κόσμο να φεύγει από μπρος του.

—Μά πώς... Γιατί; ρώτησε. —Μη ρωτάς ούτε πως, ούτε γιατί. Τα λόγια δεν πρόκειται να παίζουν κανένα ρόλο, Γιώργο. 'Η απόφασή μου είναι οριστική. Κάποτε θά τελειώνει η αγάπη μας. Αυτό το κάποτε είναι άποψε.

—Μά πρέπει να μου πης, Χριστίνα. Μά μου εξήγησες... Μήπως σου πέρασε σε τίποτα;

—'Οχι, εσύ δεν έρωταίξες σε τίποτα. 'Εγώ φταίω... Μά ίσως ούτε κι' εγώ. 'Όμως όσα λέμε τώρα είναι λόγια γεμάνα. Σου είπα ότι πρέπει να χωρίσουμε. Ξεχάσε με... Είσαι τόσο νέος, που δεν θά σου είναι πολύ δύσκολο αυτό.

Κι' αν σε κάνα να πονήσης, συγχώρησε με. Μά πρέπει να χωρίσουμε... Και είναι και άργα, जरρά.

Τράβηξε το μανίκι της λίγο κι' ο Γιώργος είδε ένα κομψό μπρασέλε στο χέρι της.

—'Η Χριστίνα σηκώθηκε και τούδωσε το χέρι.

—'Αντίο, του είπε... —Σάν χαμένους αυτός της έδωσε το δικό του.

—'Ο Γιώργος εκτόταξε το καινούργιο παλτό, το δαχτυλίδι με το διαμάντι, τη γούνα, την κομψή τσάντα... 'Επειτα τάταξε τα δεματάκια... 'Επειτα είδε τη Χριστίνα να βγαίνει στο πεζοδρόμιο, να φωνάζει ένα αυτοκίνητο και να μαντίνει μέσα και κατάλασε κι' αυτός ότι έπρεπε να χωρίσουν...

—'Εμεινε μόνος του. 'Εβγαλε άσυναίσθητα ένα κομμάτι από την τσέπη του, έστράφηκε την καρφίτσα και διάβασε τα γράμματα με το σμάλτο: «ΧΡΙΣΤΙΝΑ».

Μά τα μάτια του εθάρμωσαν από τα δάκρυα και δεν έβλεπε τίποτα πια. ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Την είδε πολύ σοβαρή. 'Αλλά πριν προσφθάνει να τη ρωτήσει, είπε εκείνη πρώτη:

—Μέ συγχωρείς που δε σου δίνω το χέρι μου, του είπε, αλλά, καθώς θάλεψι, δεν μπορώ...

Την είδε πολύ σοβαρή. 'Αλλά πριν προσφθάνει να τη ρωτήσει, είπε εκείνη πρώτη:

—Μέ συγχωρείς που δε σου δίνω το χέρι μου, του είπε, αλλά, καθώς θάλεψι, δεν μπορώ...

Την είδε πολύ σοβαρή. 'Αλλά πριν προσφθάνει να τη ρωτήσει, είπε εκείνη πρώτη:

—Μέ συγχωρείς που δε σου δίνω το χέρι μου, του είπε, αλλά, καθώς θάλεψι, δεν μπορώ...

Την είδε πολύ σοβαρή. 'Αλλά πριν προσφθάνει να τη ρωτήσει, είπε εκείνη πρώτη:

—Μέ συγχωρείς που δε σου δίνω το χέρι μου, του είπε, αλλά, καθώς θάλεψι, δεν μπορώ...

Την είδε πολύ σοβαρή. 'Αλλά πριν προσφθάνει να τη ρωτήσει, είπε εκείνη πρώτη:

—Μέ συγχωρείς που δε σου δίνω το χέρι μου, του είπε, αλλά, καθώς θάλεψι, δεν μπορώ...

Την είδε πολύ σοβαρή. 'Αλλά πριν προσφθάνει να τη ρωτήσει, είπε εκείνη πρώτη:

—Μέ συγχωρείς που δε σου δίνω το χέρι μου, του είπε, αλλά, καθώς θάλεψι, δεν μπορώ...

Την είδε πολύ σοβαρή. 'Αλλά πριν προσφθάνει να τη ρωτήσει, είπε εκείνη πρώτη:

—Μέ συγχωρείς που δε σου δίνω το χέρι μου, του είπε, αλλά, καθώς θάλεψι, δεν μπορώ...

Την είδε πολύ σοβαρή. 'Αλλά πριν προσφθάνει να τη ρωτήσει, είπε εκείνη πρώτη:

—Μέ συγχωρείς που δε σου δίνω το χέρι μου, του είπε, αλλά, καθώς θάλεψι, δεν μπορώ...

Την είδε πολύ σοβαρή. 'Αλλά πριν προσφθάνει να τη ρωτήσει, είπε εκείνη πρώτη:

—Μέ συγχωρείς που δε σου δίνω το χέρι μου, του είπε, αλλά, καθώς θάλεψι, δεν μπορώ...

Την είδε πολύ σοβαρή. 'Αλλά πριν προσφθάνει να τη ρωτήσει, είπε εκείνη πρώτη:

χιτέκτονες θέλουν να τοκίσουν πολύ ύψηλα τα κρήματα τους, είτε διότι ένοικιασται εξακολουθούν εισέτι να θεωρούν ως πολυτέλειαν απαραίτητως αναγκαία από υγιεινής άποψης και από άποψης αποτελεσματικής προοιουθεσίας. Συνά συμβαίνει να υπάρχουν οι απαιτούμενοι χώροι, αλλά λόγω απειρίας των κατοίκων η λόγω δυσκόλου προερχομένων από παλαιάς συνήθειας η από

λιζίν των δύο ατόμων και φυσικά της συζυγικής των καταστάσεως και συμβιώσεως και η επίδρασις του επί της ζωής των συμβιωόντων δεν θά έπρεπε να υποτιμάται— και ως υποτιμάται από τους ίδιους— και πάλι αρχικην λήψιν των σχετικών αποφάσεων.

Δεν παραγνωρίζομεν ότι η συνήθεια παίζει μεγάλον ρόλον ιδίως εις το ζήτημα της εσωτερικής διαοορμώσεως του

— Πώς μπορούμε και ζυγνούσαμε πρώτα ευχάριστα το χειμώνα χωρίς μίαν ακτίνα ήλιου! Είπεν ο κύριος. —'Η κυρία παρήγγειλε τηλεφωνικά το πρόγευμα και πήρε τις εφημερίδες από τον σωλήνα με πεπιεσμένον αέρα που έφερνε το ταχυδρομείο εις το σπίτι.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Πήγαινε να μάθω κολύμπι

Μία ημέρα, ο Λουδοβίκος 14ος μιλούσε σε κύκλο αυλικών για την βασιλική εξουσία, ότι προέρχεται από τον Θεόν, ότι είναι απόλυτος κ. λ. π.

Ένας από τους παρισταμένους εκεί, ο κόμης ντε Γκιζ, υπέβαλε τότε με δόλιν την άπαιτουμένη ευλάβεια τας παρατηρήσεις του επί των βασιλικών αντιλήψεων.

Ο Λουδοβίκος εξάρωσε τα φρύδια του :

— Σας επαναλαμβάνω, είπε ότι ο Βασιλεύς έχει την εξουσία του από τον Θεόν και κανείς υπηκόος του δεν μπορεί να του την θίγει. Αν δε τώρα σας διάτασα να πέστε προς χάριν μου στο ποτάμι, οφείλετε να υπακούσετε άσχημα.

— Πηγαίνω, Μεγαλειότατε, να μάθω να κολυμπώ !

— Πηγαίνω, Μεγαλειότατε, να μάθω να κολυμπώ !

— Πηγαίνω, Μεγαλειότατε, να μάθω να κολυμπώ !

— Πηγαίνω, Μεγαλειότατε, να μάθω να κολυμπώ !

— Πηγαίνω, Μεγαλειότατε, να μάθω να κολυμπώ !

— Πηγαίνω, Μεγαλειότατε, να μάθω να κολυμπώ !

— Πηγαίνω, Μεγαλειότατε, να μάθω να κολυμπώ !

— Πηγαίνω, Μεγαλειότατε, να μάθω να κολυμπώ !

— Πηγαίνω, Μεγαλειότατε, να μάθω να κολυμπώ !

— Πηγαίνω, Μεγαλειότατε, να μάθω να κολυμπώ !

— Πηγαίνω, Μεγαλειότατε, να μάθω να κολυμπώ !

— Πηγαίνω, Μεγαλειότατε, να μάθω να κολυμπώ !

— Πηγαίνω, Μεγαλειότατε, να μάθω να κολυμπώ !

— Πηγαίνω, Μεγαλειότατε, να μάθω να κολυμπώ !

— Πηγαίνω, Μεγαλειότατε, να μάθω να κολυμπώ !

— Πηγαίνω, Μεγαλειότατε, να μάθω να κολυμπώ !

— Πηγαίνω, Μεγαλειότατε, να μάθω να κολυμπώ !

— Πηγαίνω, Μεγαλειότατε, να μάθω να κολυμπώ !

— Πηγαίνω, Μεγαλειότατε, να μάθω να κολυμπώ !

— Πηγαίνω, Μεγαλειότατε, να μάθω να κολυμπώ !

— Πηγαίνω, Μεγαλειότατε, να μάθω να κολυμπώ !

— Πηγαίνω, Μεγαλειότατε, να μάθω να κολυμπώ !

— Πηγαίνω, Μεγαλειότατε, να μάθω να κολυμπώ !

— Πηγαίνω, Μεγαλειότατε, να μάθω να κολυμπώ !

— Πηγαίνω, Μεγαλειότατε, να μάθω να κολυμπώ !

— Πηγαίνω, Μεγαλειότατε, να μάθω να κολυμπώ !

— Πηγαίνω, Μεγαλειότατε, να μάθω να κολυμπώ !

— Πηγαίνω, Μεγαλειότατε, να μάθω να κολυμπώ !

— Πηγαίνω, Μεγαλειότατε, να μάθω να κολυμπώ !

— Πηγαίνω, Μεγαλειότατε, να μάθω να κολυμπώ !

— Πηγαίνω, Μεγαλειότατε, να μάθω να κολυμπώ !

— Πηγαίνω, Μεγαλειότατε, να μάθω να κολυμπώ !

— Πηγαίνω, Μεγαλειότατε, να μάθω να κολυμπώ !

— Πηγαίνω, Μεγαλειότατε, να μάθω να κολυμπώ !

— Πηγαίνω, Μεγαλειότατε, να μάθω να κολυμπώ !

— Πηγαίνω, Μεγαλειότατε, να μάθω να κολυμπώ !

— Πηγαίνω, Μεγαλειότατε, να μάθω να κολυμπώ !

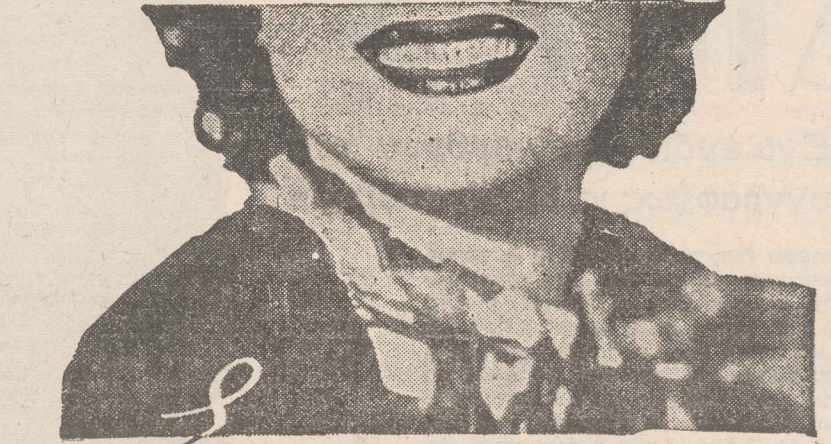
— Πηγαίνω, Μεγαλειότατε, να μάθω να κολυμπώ !

— Πηγαίνω, Μεγαλειότατε, να μάθω να κολυμπώ !

— Πηγαίνω, Μεγαλειότατε, να μάθω να κολυμπώ !

Κόκκινα λέπια στα χείλη.

Γιατί το κραγιόν σας δεν στρώνει.

Ενός 10 ημερών

1220 επιστολές μας ήλθαν βεβαιώνονσαι τα καλά αποτελέσματα.

Είχαμε ζητήσει από τις κυρίες, που χρησιμοποιούν το κραγιόν μας, να μας απαντήσουν κατά πόσον το κραγιόν ΡΕΑ, το όποτον εις την κατασκευήν του ουδέμειαν σχέσιν έχει με τα κραγιόν του έμπορίου, τις Ικανοποιεί.

Και μας άπαντούν όλες: «ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΕΝΕΣ».

Ίδου γιατί το κραγιόν ΡΕΑ θριαμβεύει! Τό νέον μας σύστημα κατασκευής αποκλείει ασυτηρώς την χρήση υδατος και γαλακτωμάτων, τα όποια ποτέ δεν είναι δυνατόν να αποδώσουν σταθερόν χρώμα επί των χειλέων, τελείως ελαστικόν. Ή σύνθεσίς μας ανθίσταται όχι μόνον εις τόν άέρα, αλλά και εις κάθε έπαφιν.

Όρσημοποιείτε πάντοτε στα χείλη σας τό Κραγιόν ΡΕΑ, δια να μη φθάνετε εις την κατάστασιν να έχετε κόκκινα λέπια επί των χειλέων σας.

Τό Κραγιόν ΡΕΑ, προτόν της Άρωματοποιίας Canay, εόρσκειται εις 3 σταθερούς χρωματισμούς και πωλείται εις όλα τα καλά Καταστήματα.

Τό Κραγιόν ΡΕΑ, προτόν της Άρωματοποιίας Canay, εόρσκειται εις 3 σταθερούς χρωματισμούς και πωλείται εις όλα τα καλά Καταστήματα.

Τό Κραγιόν ΡΕΑ, προτόν της Άρωματοποιίας Canay, εόρσκειται εις 3 σταθερούς χρωματισμούς και πωλείται εις όλα τα καλά Καταστήματα.

Τό Κραγιόν ΡΕΑ, προτόν της Άρωματοποιίας Canay, εόρσκειται εις 3 σταθερούς χρωματισμούς και πωλείται εις όλα τα καλά Καταστήματα.

Τό Κραγιόν ΡΕΑ, προτόν της Άρωματοποιίας Canay, εόρσκειται εις 3 σταθερούς χρωματισμούς και πωλείται εις όλα τα καλά Καταστήματα.

Τό Κραγιόν ΡΕΑ, προτόν της Άρωματοποιίας Canay, εόρσκειται εις 3 σταθερούς χρωματισμούς και πωλείται εις όλα τα καλά Καταστήματα.

Τό Κραγιόν ΡΕΑ, προτόν της Άρωματοποιίας Canay, εόρσκειται εις 3 σταθερούς χρωματισμούς και πωλείται εις όλα τα καλά Καταστήματα.

Τό Κραγιόν ΡΕΑ, προτόν της Άρωματοποιίας Canay, εόρσκειται εις 3 σταθερούς χρωματισμούς και πωλείται εις όλα τα καλά Καταστήματα.

Τό Κραγιόν ΡΕΑ, προτόν της Άρωματοποιίας Canay, εόρσκειται εις 3 σταθερούς χρωματισμούς και πωλείται εις όλα τα καλά Καταστήματα.

Τό Κραγιόν ΡΕΑ, προτόν της Άρωματοποιίας Canay, εόρσκειται εις 3 σταθερούς χρωματισμούς και πωλείται εις όλα τα καλά Καταστήματα.

Τό Κραγιόν ΡΕΑ, προτόν της Άρωματοποιίας Canay, εόρσκειται εις 3 σταθερούς χρωματισμούς και πωλείται εις όλα τα καλά Καταστήματα.

Τό Κραγιόν ΡΕΑ, προτόν της Άρωματοποιίας Canay, εόρσκειται εις 3 σταθερούς χρωματισμούς και πωλείται εις όλα τα καλά Καταστήματα.

Τό Κραγιόν ΡΕΑ, προτόν της Άρωματοποιίας Canay, εόρσκειται εις 3 σταθερούς χρωματισμούς και πωλείται εις όλα τα καλά Καταστήματα.

Τό Κραγιόν ΡΕΑ, προτόν της Άρωματοποιίας Canay, εόρσκειται εις 3 σταθερούς χρωματισμούς και πωλείται εις όλα τα καλά Καταστήματα.

Τό Κραγιόν ΡΕΑ, προτόν της Άρωματοποιίας Canay, εόρσκειται εις 3 σταθερούς χρωματισμούς και πωλείται εις όλα τα καλά Καταστήματα.

Τό Κραγιόν ΡΕΑ, προτόν της Άρωματοποιίας Canay, εόρσκειται εις 3 σταθερούς χρωματισμούς και πωλείται εις όλα τα καλά Καταστήματα.

Τό Κραγιόν ΡΕΑ, προτόν της Άρωματοποιίας Canay, εόρσκειται εις 3 σταθερούς χρωματισμούς και πωλείται εις όλα τα καλά Καταστήματα.

Τό Κραγιόν ΡΕΑ, προτόν της Άρωματοποιίας Canay, εόρσκειται εις 3 σταθερούς χρωματισμούς και πωλείται εις όλα τα καλά Καταστήματα.

Τό Κραγιόν ΡΕΑ, προτόν της Άρωματοποιίας Canay, εόρσκειται εις 3 σταθερούς χρωματισμούς και πωλείται εις όλα τα καλά Καταστήματα.

Τό Κραγιόν ΡΕΑ, προτόν της Άρωματοποιίας Canay, εόρσκειται εις 3 σταθερούς χρωματισμούς και πωλείται εις όλα τα καλά Καταστήματα.

Τό Κραγιόν ΡΕΑ, προτόν της Άρωματοποιίας Canay, εόρσκειται εις 3 σταθερούς χρωματισμούς και πωλείται εις όλα τα καλά Καταστήματα.

Τό Κραγιόν ΡΕΑ, προτόν της Άρωματοποιίας Canay, εόρσκειται εις 3 σταθερούς χρωματισμούς και πωλείται εις όλα τα καλά Καταστήματα.

Τό Κραγιόν ΡΕΑ, προτόν της Άρωματοποιίας Canay, εόρσκειται εις 3 σταθερούς χρωματισμούς και πωλείται εις όλα τα καλά Καταστήματα.

Τό Κραγιόν ΡΕΑ, προτόν της Άρωματοποιίας Canay, εόρσκειται εις 3 σταθερούς χρωματισμούς και πωλείται εις όλα τα καλά Καταστήματα.

Τό Κραγιόν ΡΕΑ, προτόν της Άρωματοποιίας Canay, εόρσκειται εις 3 σταθερούς χρωματισμούς και πωλείται εις όλα τα καλά Καταστήματα.

Τό Κραγιόν ΡΕΑ, προτόν της Άρωματοποιίας Canay, εόρσκειται εις 3 σταθερούς χρωματισμούς και πωλείται εις όλα τα καλά Καταστήματα.

Τό Κραγιόν ΡΕΑ, προτόν της Άρωματοποιίας Canay, εόρσκειται εις 3 σταθερούς χρωματισμούς και πωλείται εις όλα τα καλά Καταστήματα.

Τό Κραγιόν ΡΕΑ, προτόν της Άρωματοποιίας Canay, εόρσκειται εις 3 σταθερούς χρωματισμούς και πωλείται εις όλα τα καλά Καταστήματα.

Τό Κραγιόν ΡΕΑ, προτόν της Άρωματοποιίας Canay, εόρσκειται εις 3 σταθερούς χρωματισμούς και πωλείται εις όλα τα καλά Καταστήματα.

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

Αί κηλίδες του Διός

Ο καθηγητής της Αστρονομίας κ. Αντωνιάδης ανέκρινε τελευταίως μερικές πολύ ενδιαφερούσας παρατηρήσεις του επί των κηλίδων του πλανήτη Διός. Κατά την διάρκεια των παρατηρήσεων του η μεγάλη τροπική γραμμή του νότου ήτο έντελως άόρατος, ενώ τούναντιον η τροπική γραμμή του βορρά εφαινότο πολύ έντονωτέρα. Η έρυθρά κηλίς του πλανήτη ήτο πολύ περιωρισμένη εις έκτασιν, ενώ ήτο άρκετά έντονον ένα νέον έρυθρωνόν φως. Η έρυθρά αυτή κηλίς φθάνει εις την μεγαλειότητα της λαμπρότητος, όταν η τροπική γραμμή του νότου εξαφανίζεται τελείως, δια λόγους όπινες δεν έγκριώμεθα να αναφέρω.

Δρόμοι από σίδερον

Τό πρόβλημα της όδοποιίας άσχολεί όλους τους Δήμους και τας Κοινότητας του Κόσμου. Παντού καταβάλλεται προσπάθεια κατασκευής ενός μόνιμου οδοστρώματος που να μη καταστρέφεται εύκολα, ούτε με την έντονωτέρα κίνηση των τροχοφόρων. Έως τώρα, τό πρόβλημα αυτό δεν είχε λύθη κατά τρόπον άπόλυτος ικανοποιητικόν. Τελευταίως, εις την πόλιν Ίολικτον της Άγγλιας, έφηρμόσθη ένα νέον σύστημα, τό όποιον φαίνεται κάπως καλλίτερον από όλα τα προηγουμένα. Ένα άρκετά μεγάλο τμήμα πολυσυνάστου δρόμου έστρώθη με μακράς σιδηράς πλάκας, έπιπλάδες κατασκευασμένας, ώστε να μη γλιστρούν. Φαίνεται ότι τό σύστημα αυτό είναι τό πλέον οικονομικόν και μεγαλειότερας διαρκείας.

Νέα κεραία

Ένας Άμερικανός ηλεκτροτεχνίτης έφευρε τελευταίως μίαν νέαν κεραίαν άσυρμάτου, που άπαλλάσσει την λήψιν από παντός είδους άτμοσφαιρικά παράσιτα, και πρό παντός από τα δημιουργούμενα εκ της βροχής. Η νέα αυτή κεραία, έχει σχήμα μεγάλου δακτυλίου, διαμέτρου 45 εκατοστών και έτοιμοβήθια δια πρώτον φοράν επί ένος άεροπλάνου, εις την άτρακτον και εις άπόστασιν 90 εκατοστών από της ούρας. Αί δοκιμαί απέδειξαν ότι πράγματι, με την χρησιμοποίησιν της κεραίας αυτής τα άτμοσφαιρικά παράσιτα δεν άκούονται οκέδω καθόλου και η λήψις γίνεται πολύ καθαρώτερα.

Εάν όμως ένας κροκοδείλος φάει άνθρωπον, τον σκοτώνουν, αυτό το άποδεικνύει η κατωτέρω άφηγησης ενός έξερευνητού, ό οποίος έζησε άρκετόν καιρόν με τους Ιθαγενείς της φυλής αυτής.

Τί λέγει ο ΕΞΕΡΕΥΝΗΤΗΣ

«Μίαν ήμέραν περπατούσαμε με τόν άρχηγόν της φυλής προχωρώντας πρός τό μέρος της λίμνης, ένας μικρός ποταμός μας προσέφερε κρατώντας στήν άμμο του ένα μονόξυλο. Τό έρριξε στό ποτάμι, και καθώς έπεφτε εις τό νερό, άμέσως άκούσθηκε μία σφοδρή κραυγή και δύο τεράστιες σιαγόνες άρπάξαν

τον άρχηγόν της φυλής προχωρώντας πρός τό μέρος της λίμνης, ένας μικρός ποταμός μας προσέφερε κρατώντας στήν άμμο του ένα μονόξυλο. Τό έρριξε στό ποτάμι, και καθώς έπεφτε εις τό νερό, άμέσως άκούσθηκε μία σφοδρή κραυγή και δύο τεράστιες σιαγόνες άρπάξαν

τον άρχηγόν της φυλής προχωρώντας πρός τό μέρος της λίμνης, ένας μικρός ποταμός μας προσέφερε κρατώντας στήν άμμο του ένα μονόξυλο. Τό έρριξε στό ποτάμι, και καθώς έπεφτε εις τό νερό, άμέσως άκούσθηκε μία σφοδρή κραυγή και δύο τεράστιες σιαγόνες άρπάξαν

τον άρχηγόν της φυλής προχωρώντας πρός τό μέρος της λίμνης, ένας μικρός ποταμός μας προσέφερε κρατώντας στήν άμμο του ένα μονόξυλο. Τό έρριξε στό ποτάμι, και καθώς έπεφτε εις τό νερό, άμέσως άκούσθηκε μία σφοδρή κραυγή και δύο τεράστιες σιαγόνες άρπάξαν

τον άρχηγόν της φυλής προχωρώντας πρός τό μέρος της λίμνης, ένας μικρός ποταμός μας προσέφερε κρατώντας στήν άμμο του ένα μονόξυλο. Τό έρριξε στό ποτάμι, και καθώς έπεφτε εις τό νερό, άμέσως άκούσθηκε μία σφοδρή κραυγή και δύο τεράστιες σιαγόνες άρπάξαν

τον άρχηγόν της φυλής προχωρώντας πρός τό μέρος της λίμνης, ένας μικρός ποταμός μας προσέφερε κρατώντας στήν άμμο του ένα μονόξυλο. Τό έρριξε στό ποτάμι, και καθώς έπεφτε εις τό νερό, άμέσως άκούσθηκε μία σφοδρή κραυγή και δύο τεράστιες σιαγόνες άρπάξαν

τον άρχηγόν της φυλής προχωρώντας πρός τό μέρος της λίμνης, ένας μικρός ποταμός μας προσέφερε κρατώντας στήν άμμο του ένα μονόξυλο. Τό έρριξε στό ποτάμι, και καθώς έπεφτε εις τό νερό, άμέσως άκούσθηκε μία σφοδρή κραυγή και δύο τεράστιες σιαγόνες άρπάξαν

τον άρχηγόν της φυλής προχωρώντας πρός τό μέρος της λίμνης, ένας μικρός ποταμός μας προσέφερε κρατώντας στήν άμμο του ένα μονόξυλο. Τό έρριξε στό ποτάμι, και καθώς έπεφτε εις τό νερό, άμέσως άκούσθηκε μία σφοδρή κραυγή και δύο τεράστιες σιαγόνες άρπάξαν

τον άρχηγόν της φυλής προχωρώντας πρός τό μέρος της λίμνης, ένας μικρός ποταμός μας προσέφερε κρατώντας στήν άμμο του ένα μονόξυλο. Τό έρριξε στό ποτάμι, και καθώς έπεφτε εις τό νερό, άμέσως άκούσθηκε μία σφοδρή κραυγή και δύο τεράστιες σιαγόνες άρπάξαν

τον άρχηγόν της φυλής προχωρώντας πρός τό μέρος της λίμνης, ένας μικρός ποταμός μας προσέφερε κρατώντας στήν άμμο του ένα μονόξυλο. Τό έρριξε στό ποτάμι, και καθώς έπεφτε εις τό νερό, άμέσως άκούσθηκε μία σφοδρή κραυγή και δύο τεράστιες σιαγόνες άρπάξαν

τον άρχηγόν της φυλής προχωρώντας πρός τό μέρος της λίμνης, ένας μικρός ποταμός μας προσέφερε κρατώντας στήν άμμο του ένα μονόξυλο. Τό έρριξε στό ποτάμι, και καθώς έπεφτε εις τό νερό, άμέσως άκούσθηκε μία σφοδρή κραυγή και δύο τεράστιες σιαγόνες άρπάξαν

τον άρχηγόν της φυλής προχωρώντας πρός τό μέρος της λίμνης, ένας μικρός ποταμός μας προσέφερε κρατώντας στήν άμμο του ένα μονόξυλο. Τό έρριξε στό ποτάμι, και καθώς έπεφτε εις τό νερό, άμέσως άκούσθηκε μία σφοδρή κραυγή και δύο τεράστιες σιαγόνες άρπάξαν

τον άρχηγόν της φυλής προχωρώντας πρός τό μέρος της λίμνης, ένας μικρός ποταμός μας προσέφερε κρατώντας στήν άμμο του ένα μονόξυλο. Τό έρριξε στό ποτάμι, και καθώς έπεφτε εις τό νερό, άμέσως άκούσθηκε μία σφοδρή κραυγή και δύο τεράστιες σιαγόνες άρπάξαν

τον άρχηγόν της φυλής προχωρώντας πρός τό μέρος της λίμνης, ένας μικρός ποταμός μας προσέφερε κρατώντας στήν άμμο του ένα μονόξυλο. Τό έρριξε στό ποτάμι, και καθώς έπεφτε εις τό νερό, άμέσως άκούσθηκε μία σφοδρή κραυγή και δύο τεράστιες σιαγόνες άρπάξαν

τον άρχηγόν της φυλής προχωρώντας πρός τό μέρος της λίμνης, ένας μικρός ποταμός μας προσέφερε κρατώντας στήν άμμο του ένα μονόξυλο. Τό έρριξε στό ποτάμι, και καθώς έπεφτε εις τό νερό, άμέσως άκούσθηκε μία σφοδρή κραυγή και δύο τεράστιες σιαγόνες άρπάξαν

τον άρχηγόν της φυλής προχωρώντας πρός τό μέρος της λίμνης, ένας μικρός ποταμός μας προσέφερε κρατώντας στήν άμμο του ένα μονόξυλο. Τό έρριξε στό ποτάμι, και καθώς έπεφτε εις τό νερό, άμέσως άκούσθηκε μία σφοδρή κραυγή και δύο τεράστιες σιαγόνες άρπάξαν

τον άρχηγόν της φυλής προχωρώντας πρός τό μέρος της λίμνης, ένας μικρός ποταμός μας προσέφερε κρατώντας στήν άμμο του ένα μονόξυλο. Τό έρριξε στό ποτάμι, και καθώς έπεφτε εις τό νερό, άμέσως άκούσθηκε μία σφοδρή κραυγή και δύο τεράστιες σιαγόνες άρπάξαν

τον άρχηγόν της φυλής προχωρώντας πρός τό μέρος της λίμνης, ένας μικρός ποταμός μας προσέφερε κρατώντας στήν άμμο του ένα μονόξυλο. Τό έρριξε στό ποτάμι, και καθώς έπεφτε εις τό νερό, άμέσως άκούσθηκε μία σφοδρή κραυγή και δύο τεράστιες σιαγόνες άρπάξαν

τον άρχηγόν της φυλής προχωρώντας πρός τό μέρος της λίμνης, ένας μικρός ποταμός μας προσέφερε κρατώντας στήν άμμο του ένα μονόξυλο. Τό έρριξε στό ποτάμι, και καθώς έπεφτε εις τό νερό, άμέσως άκούσθηκε μία σφοδρή κραυγή και δύο τεράστιες σιαγόνες άρπάξαν

τον άρχηγόν της φυλής προχωρώντας πρός τό μέρος της λίμνης, ένας μικρός ποταμός μας προσέφερε κρατώντας στήν άμμο του ένα μονόξυλο. Τό έρριξε στό ποτάμι, και καθώς έπεφτε εις τό νερό, άμέσως άκούσθηκε μία σφοδρή κραυγή και δύο τεράστιες σιαγόνες άρπάξαν

τον άρχηγόν της φυλής προχωρώντας πρός τό μέρος της λίμνης, ένας μικρός ποταμός μας προσέφερε κρατώντας στήν άμμο του ένα μονόξυλο. Τό έρριξε στό ποτάμι, και καθώς έπεφτε εις τό νερό, άμέσως άκούσθηκε μία σφοδρή κραυγή και δύο τεράστιες σιαγόνες άρπάξαν

τον άρχηγόν της φυλής προχωρώντας πρός τό μέρος της λίμνης, ένας μικρός ποταμός μας προσέφερε κρατώντας στήν άμμο του ένα μονόξυλο. Τό έρριξε στό ποτάμι, και καθώς έπεφτε εις τό νερό, άμέσως άκούσθηκε μία σφοδρή κραυγή και δύο τεράστιες σιαγόνες άρπάξαν

τον άρχηγόν της φυλής προχωρώντας πρός τό μέρος της λίμνης, ένας μικρός ποταμός μας προσέφερε κρατώντας στήν άμμο του ένα μονόξυλο. Τό έρριξε στό ποτάμι, και καθώς έπεφτε εις τό νερό, άμέσως άκούσθηκε μία σφοδρή κραυγή και δύο τεράστιες σιαγόνες άρπάξαν

τον άρχηγόν της φυλής προχωρώντας πρός τό μέρος της λίμνης, ένας μικρός ποταμός μας προσέφερε κρατώντας στήν άμμο του ένα μονόξυλο. Τό έρριξε στό ποτάμι, και καθώς έπεφτε εις τό νερό, άμέσως άκούσθηκε μία σφοδρή κραυγή και δύο τεράστιες σιαγόνες άρπάξαν

τον άρχηγόν της φυλής προχωρώντας πρός τό μέρος της λίμνης, ένας μικρός ποταμός μας προσέφερε κρατώντας στήν άμμο του ένα μονόξυλο. Τό έρριξε στό ποτάμι, και καθώς έπεφτε εις τό νερό, άμέσως άκούσθηκε μία σφοδρή κραυγή και δύο τεράστιες σιαγόνες άρπάξαν

τον άρχηγόν της φυλής προχωρώντας πρός τό μέρος της λίμνης, ένας μικρός ποταμός μας προσέφερε κρατώντας στήν άμμο του ένα μονόξυλο. Τό έρριξε στό ποτάμι, και καθώς έπεφτε εις τό νερό, άμέσως άκούσθηκε μία σφοδρή κραυγή και δύο τεράστιες σιαγόνες άρπάξαν

τον άρχηγόν της φυλής προχωρώντας πρός τό μέρος της λίμνης, ένας μικρός ποταμός μας προσέφερε κρατώντας στήν άμμο του ένα μονόξυλο. Τό έρριξε στό ποτάμι, και καθώς έπεφτε εις τό νερό, άμέσως άκούσθηκε μία σφοδρή κραυγή και δύο τεράστιες σιαγόνες άρπάξαν

τον άρχηγόν της φυλής προχωρώντας πρός τό μέρος της λίμνης, ένας μικρός ποταμός μας προσέφερε κρατώντας στήν άμμο του ένα μονόξυλο. Τό έρριξε στό ποτάμι, και καθώς έπεφτε εις τό νερό, άμέσως άκούσθηκε μία σφοδρή κραυγή και δύο τεράστιες σιαγόνες άρπάξαν

τον άρχηγόν της φυλής προχωρώντας πρός τό μέρος της λίμνης, ένας μικρός ποταμός μας προσέφερε κρατώντας στήν άμμο του ένα μονόξυλο. Τό έρριξε στό ποτάμι, και καθώς έπεφτε εις τό νερό, άμέσως άκούσθηκε μία σφοδρή κραυγή και δύο τεράστιες σιαγόνες άρπάξαν

τον άρχηγόν της φυλής προχωρώντας πρός τό μέρος της λίμνης, ένας μικρός ποταμός μας προσέφερε κρατώντας στήν άμμο του ένα μονόξυλο. Τό έρριξε στό ποτάμι, και καθώς έπεφτε εις τό νερό, άμέσως άκούσθηκε μία σφοδρή κραυγή και δύο τεράστιες σιαγόνες άρπάξαν

Τό άποκρουστικώτερο θηρίο Ο ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΣ

Ένα από τα πιο επικίνδυνα ζώα της Αφρικής είναι ο κροκοδείλος. Κάτω από τό σκούρο, πράσινο, γλυώδες δέρμα του, κρύβει όλην την ύπουλον στήσιν του, άπάντη των ζώων και των ανθρώπων τους όποιους κατατροχίζει.

Ο ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΣ, ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΣΩΟΝ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΑΙΓΥΠΤΙΩΝ

Χωρίς Νείλο, στέρευε τό πάν από την ευφορία Αίγυπτο. Οι άρχαιοί Αίγύπτιοι λοιπόν, έλεγον, ότι ο κροκοδείλος να έσταιν άπ' τό νερό τό ποταμού αυτού, τόν έξωόρησαν ως Ιερόν φύλακα του νερού και έπομείνας της πηγής της ζωής της Αίγυπτου.

Απ' έτέρου, έπίστευαν ότι ο κροκοδείλος έπρεπε κάθε τόσο να έξημενίζετο και γι' αυτό, μέχρι πρό μερικόν εκατοντάδων έτών, έρρίχοντο στό ποτάμι μία από τις διαλεκτότερες κοπέλλες της Αίγυπτου. Τό έθιμον αυτό ύπάρχει και σήμερα, αλλά όμως αντί να ρίχνεται ζωντανή άνθρωπος, ρίχνεται ένα όμοιομα, μία κούκλα. Αυτό γίνεται την ήμέραν της εισαγωγής των υδάτων στην Αίγυπτο.

Ο Φαραώ Ραμής ο Α΄, διατηρούσε και ειδική λίμνη έξω από τα παλάτια του, είχε δε μεταφέρει κροκοδείλους για να διασκεδάσει με την άνωρωσσήν αυτή των. Η διασκεδαστική, πολλές φορές, έπαιρνε όλην έορτή.

Η ΝΥΧΤΑ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

ΤΟΥ Κ. ΧΡ. ΕΜΜ. ΑΓΓΕΛΟΜΑΤΗ

Τέτοια νύχτα σαν και εκείνη που πέρασα την παραμονή του Χριστού στη Σίφνο, δεν είχα ξαναпереάσει. Μα ούτε και κανέναν από τους νησιώτες θυμότανε τέτοια χειμώνα.

Το χιόνι είχε σπρώξει σ' όλο το νησί, εκλάμβανε τις στέγες και στοιβάχτηκε στα πορτοπαράθυρα. Η παγωνιά ήταν τόσο που αν και καθόμασταν κοντά στη φωτιά έτοιμαυριζαμε. Σίγουρα αν δεν ζημερναν Χριστούγεννα κανείς πέρα από τις όχθες δεν θα εαγρυπνούσε. Καθήμενοι όμως ολόγυρα στο τζάκι, όπου τριζοβολούσαν τα κούτσουρα, έπεριμεναμε να σημάνουν οι καμπάνες για την εκκλησία. Το κρύο είχε σκορπίσει μία μουγυγαμάρα στη συντροφιά μας. Ξανείς δεν είχε κέφια να μιλήσει και μόνο που κάθε τόσο κάποιος ανάδενε τη φωτιά και μοιράζε τα κάστανα που ψήναμε για να κοινόνομημε την ώρα!

Κι' εκεί που μέναμε έτσι, άκινητοι χωρίς καμιά σκέψη στο νου, άφ' ου μίας είχε παραλύσει το κρύο, ακούσαμε ένα τριζμό στο παράθυρο του κελλαριού και κάτι σαν κλάμα μικρού παιδιού. Κανείς δεν έδωσε προσοχή και η μουγυγαμάρα δεν έπαυσε.

Στην συντροφιά όμως ήταν και μία γρηιά, η Ελέγκω που Παριανό, που στο κεφάλι της είχε όλο φαντάσματα και βρυκόλακες. Αυτή μόλις άκουσε το τριζμό και το κλάμμα αντανάκασε και με μάτια άγριεμένα από την τρομάρα άρξισε να σταυροκοπιέται και να λέρη εξορκισμού. Χωρίς να το θέλει έβαλα τα γέλοια και τα γελόια μου μεταδόθηκαν ο' όλη την συντροφιά.

Αυτό ήταν. Δεν ήθελε άλλο η γρηιά Ελέγκω, για να νήρη θηρίο.

Αυτά έρεπε έσεις οι γραμματίζόμενοι επάναζε, για τούτο πάτε και καλά. Γιατί γελάτε τάχα; Δεν το έρεπε πώς είχε Χριστούγεννα απόψε και οι αναστασιμμένοι οι καλλικάντζαροι παρουνό βόλτα τα σπιτία!

Μόλις επρόφερε αυτή τη λέξη, έστρεψε τρεις φορές, έκαμε το σταυρό της και άρξισε να λέρη τούς εξορκισμούς. Ήταν τόσο άγριεμένη η γρηιά Ελέγκω που μς έκανε να πάψουμε τα γέλοια. Έπειτα ήλθε και η περιέργεια να προσθέσει κι' αυτή το δικό της τόνο.

— Καί πώς βγαίνουν οι καλλικάντζαροι απόψε; ρώτησε κάποιος.

— Αιόψα, απάντησε η γρηιά Ελέγκω, ο Χριστός δεν είναι στα σπιτία, γιατί γυρνά στους σταύλους και μιλά με τα βιόδια και τα πρόβατα. Της κατοικίας ούτε γυρνά να τις δει. Τη βραδιά που γεννήθηκε τον κυνηγούσαν οι έβραιοι για να τον σφάξουν κι' ο Χριστός για να γλυτώσει το μαχαίρι πήγε κι' εκώθηκε στον σταύλο πούκανε για τα βιόδια. Όσοι ώρα έμεινε εκεί ζεσταίνοντανε από την άναπνοή των βιωδιών που άνακατέφανε το φαί τους και τον κρύφανε για να μη τον βρουν οι Έβραίοι. Από κει έφυγε κι' έπληγε σε μία σάλη όπου κρύφτηκε κάτω από την ούρα ενός προβάτου.

Το πρόβατο μόλις ένοιωσε πώς ο Χριστός ήταν από κάτω του κατέβασε την ούρα του και τον έκρυψε.

Οι Έβραίοι πέρασαν και ρώτησαν:

— Έ, πρόβατον, από δώ θα πέρασε ο Χριστός. Μπας και τον είδες γιατί ζητάμε να τον πιάσουμε;

Το πρόβατο έκανε πώς δεν άκουσε.

— Άκουσες τι σου αμε; ρώτησαν πάλι οι Έβραίοι. Μπας κι' είδες το Χριστό να περνά από τ'ω;

— Να! -όν είδα, είπε τώρα το πρόβατο, πέρασε και πάει κατά κάτω.

Για τούτο από τότες τα πρόβατα έχουν πλατεία ούρα και γεμμένη όλο κάτω.

Όμως ο Χριστός έφυγε και πήγε να κρυφθεί κάτω από την ούρα μίας κατοικίας.

Οι Έβραίοι πέρασαν και από την κατοικία και θυμμεμένοι καθώς ήταν πού ως εκείνη την ώρα δεν κατάφεραν να βρουν τον Χριστό, τη ρώτησαν:

— Μπας κι' είδες το Χριστό που κυνηγούμε;

— Η κατοικία έσπικωσε την ούρα της και είπε:

— Αίτον, επά τον έχω.

Από τότες η ούρα της κατοικίας, εξακολούθησε η γρηιά Ελέγκω, μένει άπανη γιατί την καταράστηκε ο Χριστός. Κι' από εκείνη τη βραδιά κάθε παραμονή της Έννηνσεως κάνει την βόλτα του στους πταύλους κι' αφήνει τα σπιτία.

Οι καλλικάντζαροι λοιπόν βρίσκουν τον καιρό, τρυπνούν στα σπιτία, μαγαρίζουν

τα φαγητά και χορεύουν σαν δαιμονομένοι.

— Καί δεν τούς πίνουν; ρώτησαν κάποιος από τη συντροφιά.

— Καί πώς να τούς πιάσουν, απάντησε η γρηιά Ελέγκω, άφ' ου είχε άερας και σκορπίζουν. Όποιος σκοτωθεί μονάχος η παθαίνει την νύχτα των Χριστούγεννων γίνεται καλλικάντζαρος.

— Καί είδες καμιά φορά καλλικάντζαρους; ρώτησε ένας άλλος τη γρηιά, προσπαθώντας να κρύψει ένα πονηρό χαμόγελο που άνηψε στα κείλη του.

— Πώς δεν είδα. Μία όμως φορά κι' έκαμα όρκο και σταυρό. Πιά σκαμμένο πρσμα δεν γίνεται. Τα μαλλιά τους εινε μακρυά κι'ατένιστα και φθάνουν από μπρος ίσαμε το στόμα τους και από πίσω ίσαμε τις πλάτες τους. Μέσ' από τ'άγρια μαλλιά τους σπιθοβολούν δυό μπάτια σαν άναμμένα κάρθουνα. Σάν περπατά θαρρείς πως χαλά ο κόσμος, γιατί άντι ποδάρια έχει δυό καλίκια σαν της κατοικίας.

Αν πής για τα νύχια των παδιών του εινε το καθένα μακρύ, όσο και το δάκτυλο του. Τα δόντια τους εινε ίδια και ολόδια με τα καπρόδοντα. Τα ρούχα τους εινε τα ίδια που φορούσαν και ζωντανοί και πέφτουν κομμάτια, κομμάτια από πάνω τους. Όταν ένας καλλικάντζαρος γρατσου νά με το δάκτυλο, όπως λίγο προτιπτερα στο παράθυρο του κελλαριού, ανατριχίζει κανείς ολάκερος.

— Καί κάνουν κακό, Ελέγκω;

— Άμα δεν τούς μιλήσεις, δεν σε πειράζουν.

Την ώρα εκείνη ένας φοβερός θόρυθος υψώθη στην κουζίνα. Το παραθυράκι άνοιξε με κρότο θάναταστο και στη στιγμή όλα τα καζάνια και τα σουκάλια πού ήταν στο τζάκι της κουζίνας έπεσαν κάτω.

— Όχου, Θεέ μου, βοήθησε με την άμαρτωλή, επόναζε η Ελέγκω και τα γέλοια της εξέφραξαν άληθινό τρώο.

Ετρέξαμε όλοι στην κουζίνα για να

δούμε τι συμβαίνει. Η Ελέγκω φοβισμένη, αλλά και περιέργη έρχόταν πίσω και μολονότι δεν μιλούσε, το πρόσωπό της σαν να ρωτούσε: «Τα βλέπετε, δεν σάς τάλεγα εγώ, πού δεν πιστεύετε;»

Τώρα θα πείτε τι είχε συμβεί.

Ακούστε. Μία γάτα βρεγμένη βρισκόταν χωμένη κάτω από το τζάκι και μς κτύπαζε σαν άπελπιωμένη.

Όπως φαίνεται έκρύνε. Και όπως το παραθυράκι δεν ήταν στερεωμένο από μέσα, το άνοιξε για να μς έπισκεφθεί και ζεσταθεί. Πριν όμως ήθελος να δοκιμάσει και το φαί. Κατά δυστυχία της όμως άντι να κανονισή το φαί, έπεσε μέσα σε μία κύττα με κρύο νερό. Έπληξε τότε για να βγεί και τα κατάφερε άφ' ου επέταξε κάτω κύτρες και καζάνια. Τότε πιά κώθηκε κάτω από το τζάκι για να στεγνώσει.

Γυρίσαμε, φυσικά, χωρίς να θέλωμε και κυττάξαμε την Ελέγκω και βάλουμε τα γέλοια. Αυτή άφοριμένη από το θυμό εξακολουθούσε να κάνει το Σταυρό της και να λέρη εξορκισμού.

Την ίδια στιγμή άκούστηκαν οι καμπάνες πού έκαλούσαν τούς Χριστιανούς στην εκκλησία.

— Καί το χρόνο κυρά Ελέγκω, είπα στην άναθή γρηούλα.

Ο θυμός της έπέρασε. Ξαστέρωσε το πρόσωπό της:

— Έσεις οι γραμματίζόμενοι, είπτε, μη πιστεύετε, έτσι όμως εινε. Οι καλλικάντζαροι, τα καταραμένα τούτα πράματα υπάρχουν.

Είμαι βέβαιος πως αν μου δινόταν ευκαιρία να την άκούσω και τον άλλο χρόνο, θάλεγε τα ίδια, μόνο πού θαχε προσθέσει μία άκόμη ιστορία καλλικάντζαρων. Πέθανε όμως λίγες ημέρες μετά τα Χριστούγεννα από τη βαρυκαμωνιά.

Χ. ΑΓΓΕΛΟΜΑΤΗΣ

Ζωγραφική

Ο Ζωγράφος.—Στο σπίτι που χτίζω, θα βάλω πρώτα ν' άσπρισουν τη σάλα και έπειτα θα την ζωγραφίσω.

Ο φίλος.—Καλλίτερα να την ζωγραφίσης πρώτα και έπειτα να βάλεις να την άσπρισουν.

Η αίτια

—Ντροπή σου, τόσο μεγάλο παιδί και να μην ξέρεις ακόμα ούτε μία λέξη ιστορίας!

—Μα, μπαμπά, εγώ δεν είμαι περίεργος!

Προτίμησης

—Η μητέρα (που κάθεται μπρος στο πιάτο):—Ριφή, τί κομμάτι προτιμάς;

Ριφή: Ένα κομμάτι... σοκολάτα!

Ψέματα:

—Άλέκο!

—Όχι, πατέρα.

—Δεν είσαι καθόλου έπιμελής. Ο φίλος σου ο Πίπης είναι πρώτος στην τάξη, ενώ εσύ ο τελευταίος. Δεν ξέρεις πόσο εύτυχος θαμουνά, αν ήμουν πατέρας σου.

—Δεν θάσωνα δόλοιο εύτυχής, απαντά με έτοιμότητα ο μικρός Άλέκος.

—Και γιατί;

—Γιατί πρό έζη μινών ο πατέρας του πέθανε από γρίπη...

Στο παλαιοπωλείο

—Αυτό εδώ το περιστρόφο, κύριε, το είχε ο Άχλλευς, όταν σκότωσε τον Έκτορα στην Τροία. Είναι πανάκριβο.

—Μα το περιστρόφο δεν ειναι έφουρεθη άκόμη τότε.

—Τό ξέρω, αλλά γι' αυτό ακριβώς έχει τόσο μεγάλην άξια.

Και ο άντρας:

Οιφή: Έχομε να ιδωθούμε δυο μήνες. Κατούλα. Σε βλέπω πολύ καταβεγμένη. Μήπως σου συνέβη τίποτε;

Καίτη: Άχ, καίμενη, είμαι πολύ δυστυχισμένη. Σε διαστημα δεκαπέντε ημερών πέθανε ο άντρας μου και ο ύμνος εκείνος γάτος μου. Τον καίμενο τον γάτο, ήταν τόσο έξυπνος και χαριτωμένος!

Χ. ΑΓΓΕΛΟΜΑΤΗΣ

Η Καπνοβιομηχανία Παπαστραύου Α.Β.Ε.Σ

ΦΕΡΕΙ ΕΙΣ ΓΝΩΣΙΝ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΥ ΟΤΙ ΘΕΤΕΙ ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΟΝ

ΕΙΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΝ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ ΚΑΙ ΠΕΙΡΑΙΑ ΤΟ ΑΙΓΑ-

ΡΕΤΤΟ Ν: 7 ΕΙΣ ΚΟΥΤΙ ΚΟΚΚΙΝΟ. Ο ΤΥΠΟΣ ΑΥΤΟΣ

ΠΟΥ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΗΔΗ ΕΙΣ ΠΟΛΛΑ ΜΕΡΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΡΟΟΡΙΖΕΤΑΙ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΠΝΙΣΤΑΣ ΠΟΥ ΠΡΟΤΙΜΟΥΝ ΕΝΑ

ΣΙΓΑΡΕΤΤΟ ΓΛΥΚΟ, ΑΛΛΑ ΧΟΡΤΑΣΤΙΚΟ.

ΜΗΝΥΤΩΡ

ΚΥΤΙΟΝ ΤΩΝ 22 ΣΙΓΑΡΕΤΩΝ ΔΡΧ. 12. ΝΙΓΜΕΣ ΤΩΝ 26 ΣΙΓΑΡΕΤΤΩΝ ΔΡΧ. 13

11 6.20 13 6.60

ΦΑΙΔΡΟΙ

ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Λουτρόν με πίτυρα

Πολλοί έχουν άκουστά όπ γίνονται λουτρά με πίτυρα, αλλά δεν ξέρουν ούτε πως γίνονται, ούτε εις τί χρησιμεύουν. Τα λουτρά αυτά τα παίρνουν διά πολλούς και διαφόρους λόγους, κατόπιν συμβουλής Ιατρού, καθώς επίσης και έπειδή άρροίζουν, καθαρίζουν και μαλακώνουν το δέρμα. Γίνονται δε ως έξης: Βράζεται μίαν ποσότητα πιτύρων σε άναλογον νερό, το όποιον σουρώνετε και το ρίχνετε εις το νερό του μπάνιου. Ήμπορείτε όμως και να βάλετε τα πίτυρα εις ένα σακουλάκι από λεπτό ύφασμα, το όποιον κρεμάτε μέσα εις την μπανιέραν και το στίβετε συχνά.

Τό ύρολόγι ως πυξίς

Είναι πολύ εύκολον να χρησιμοποιήσεται το ρολόι ως πυξίδα. Όποιος άήποτε ώρα της ημέρας και αν είναι δεν έχετε παρά να κατευθύνετε τον δείκτην των ώρών προς τον ήλιον, να σκηματισθεί τότε μία γωνία πού θα άποκλιπται από τον δείκτην των ώρών και από την γραμμήν πού περνά από τον αριθμόν 12. Η γραμμή πού περνά στην μέση αυτής της γωνίας, δείκνει πάντοτε τον νότον. Συνεπώς εις την αντίθετον ακρίβει διαεύθυνον έβρίσκεται ο βορράς.

Σταυρωτά λέξεις

Ο	Ρ	Α	Τ	Ι	Θ	Σ	Α	Β
Σ	Α	Μ	Ο	Σ	Υ	Δ	Ν	Α
Ι	Α	Σ	Κ	Σ	Ι	Ρ		
Ρ	Ν	Η	Σ	Ο	Σ	Ο	Δ	
Ι	Ε		Ε	Λ	Ε	Ζ	Ν	Α
Σ	Ι	Σ	Υ	Ρ	Α	Ο	Ν	
	Θ	Α	Τ	Σ	Μ	Η		
Β	Α	Α	Λ	Τ	Ε	Κ	Ε	Σ
Α	Κ	Λ	Ο	Ν	Η	Τ	Ο	Σ
Ρ	Η	Τ	Σ	Ο	Σ	Κ	Α	Ρ

Η λύσις του ύπ' αριθ. 13 προβλήματος.

Κατά της ναυτίας

Φάρμακα έναντιον της ναυτίας δεν υπάρχουν. Η φοβερή αυτή ενόχλησις πού καταλαμβάνει κάποτε τούς ταξιδευόντας και η όποια εξελίσσεται κάποτε εις πραγματικήν άσθένειαν, άντιμετωπίζεται μόνον με την εφαρμογήν διαφόρων πρακτικών συμβουλών. Καί Ιατρον να έρωτήσετε, δεν θα σάς άσφισμα, αλλά μόνον μίαν συμβουλήν. Την όποιαν πρέπει να ακολουθήσετε. Αί συμβουλαι είναι πολλαι. Άναφέρωμεν μόνον μερικάς από τα σπουδαιότερας.

Έπικρατεί γενικώς η άντίληψις, ότι όταν έχη κανείς τον στομάχον πάντοτε γεμάτον, καθ' όλην την διάρκειαν του ταξιδίου, δεν προσβάλλεται εύκολα άπο ναυτία. Δι' αυτό πολλοί όταν ταξιδεύουν τρώουν κατά κόρον, και πάντοτε στερεάς τροφάς, διότι αί ύγραι προκαλούν εύκολα τον έμετον.

Επίσης πρέπει να περισπεί κανείς την προσοχήν του εις διάφορα άλλα πράγματα, εκτός της ναυτίας, διότι όσον περισσότερο την σκεπτόμεθα, τόσοον εύκολώτερα μς προσβάλλει. Πρόκειται ειρ νευρικής μάλλον παθήσεως, πού ειναι πολύ μεταδοτική, όπως το κασμούρημα και το πτέρνισμα.

Ένα άλλο άποτελεσματικόν μέσον κατά της ναυτίας είναι η άρξίζντις σπασίς του σώματος, πού έχει ως άποτέλεσμα την συρροήν του αίματος εις τα έγκεφαλικά κέντρα. Με το πρώτον λοιπόν σημείον άνησυχίας πρέπει να σπεύσιν κανείς να κατουλήθι και να μείνη ύπτιος, πράγμα άρκετόν κάποτε διά να προλάβη την εκδήλωσιν του κακού.

Ξανακόλλημα της πορσελάνης

Ίδου μία μέθοδος για το κόλλημα σπασμένων κομματιών πορσελάνης, πού μπορεíte να θέσετε με σύρμα ή σπάγγο. Άφου τα θέσετε καλά βάλτε τα (τα άντικείμενα πού έχετε έτσι συναρμολογήσει) μέσα σε μία κατσαρόλα πού έχει άρκετό γάλα, ώστε να το σκεπάσει.

Τα μάτια

Συμβαίνει πολλές φορές, με τον ασρα να μη ένα σκουπιδάκι στο μάτι σας ή μία όπισθοπίστη άλλη άκαθαρσία. Σε τέτοιες περιπτώσεις πολλοί τρίβουν το μάτι τους και χειροτερεύουν έτσι την κατάστασιν. Ο καλλίτερος τρόπος άπαλλαγής από την ενόχλησιν αυτήν ειναι ο έξης: Έάν η άκαθαρσία έβρισκεται στο επάνω βλέφαρον, να το πωμπήσετε και να το στρέψετε, κατά τρόπον ώστε οι τρίχες των βλέφαρων να χρησιμοεύουν σαν σκούπα και ν' αφαιρέσουν την άκαθαρσία. Έάν πάλιν, η άκαθαρσία βρίσκεται στο κάτω βλέφαρον, κάνετε ακριβώς το αντίθετον.

Οί λεκέδες του καφέ

Αν οι λεκέδες έπιμένουν και άφου τούς πλύνετε με ζεστό νερό, φεύγουν γενικά, όταν τούς πλύνετε με ζεστό νερό και κρόκο αυγού. Ο κρόκος παίζει θαυμάσια το ρόλο του σαπουνιού.

Τα ύπολείμματα του σαπουνιού Μπορείτε να χρησιμοποιήσετε τα ύπολείμματα του σαπουνιού κάνοντάς τα πάλι μεγάλα κομμάτια. Ίδου τί θα κάμετε: άρκει να ζεσάνετε τα ύπολείμματα σε μπαιν-μαρί. Άν το σαπούνι ειναι άρκετά ύγρο μαλακώνει γρήγορα. Δεν έκετε πια παρά να το φορμάρετε στο σχήμα πού επιθυμείτε. Άν τα ύπολείμματα ήταν πολύ ζερά άρκει να τούς προσέθετε λίγο νερό εκεί πού δράζουν.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΟΣ

1) Πλανήτης.— Πηλάζει από την συνεύδοι.

2) Άνευ άλλου.— Ύλη.

3) Άναφορ.— άντων.—Προσωπ. άντων. Πληθυν. άημοτ.

4) Συνήθης γραφή του αριθμού.— Έπιθυμώ να φάγω.

5) Απεσταλμένος υπό του Ίησου.— 2 γραμ. από την λέξιν Τίνος.

6) Τουρκ. Έπιφώνημα.— Άγγελιαφόρος του Διός.—Σύνδεσμος.

7) Πρόθεσις.— Ο μη έφορος.

8) Νότα.—Δεκτ. άντων. θηλ. πληθ.

9) Τερμής.— Συζαντική επανάστασις.

10) Προσωπ. άντων. Πρωτεύουσα Εύρωπ. Κράτους.

11) Έρεθίζει την άκοήν.—Άναφορ. άντων.

12) Σύνδεσμος.—Άπαλλαγή από άρρώστεια.—Πρόθεσις.

ΚΑΘΕΤΟΣ

1) Κωμικός θεός των Άποκρεια.

2) Έθεράπευε πόνον νόσον.

3) Σύμψοις.

4) Άνώμαλος κατάσταση του ανθρώπου.—Περίοδια.

5) Το έχον ύπαρξιν.—Έρωτ. Άντ.

ουδέτ.

6) Κιππ. άντων.—Τό να ειναι τι όρατόν.

7) Μικρά ποσότης (άημοτ.).—Γράμμα Άλφασβήτου.

8) Άναφορ. άντων.—Άναφορ. άντων.

9) Ζών.—Πρόθεσις.—Μικρός Άνθρωπος.

10) Τροφή.—Παράδοσις.

11) Κερδόνια.—Είδος πύλου.

12) Νήσος της Άλβανίας.—Πλήθος.

Άποστολεύς: Σ. Ι. ΠΑΥΛΙΔΗΣ

Sidney Nowell LTD

Δεν θέλει

Την σάββατο πάλι πολλά τρώει. Ήταν άρκετά αναστασιακή η κατάσταση στην αστυνομία μας. Μου έκαμε κατάκληψη η αστυνομία του δερμάτος της, αφήνοντας την έκαστο να φαίνεται πολύ καλά. Ήταν άρκετά αναστασιακή η κατάσταση στην αστυνομία μας. Μου έκαμε κατάκληψη η αστυνομία του δερμάτος της, αφήνοντας την έκαστο να φαίνεται πολύ καλά. Ήταν άρκετά αναστασιακή η κατάσταση στην αστυνομία μας. Μου έκαμε κατάκληψη η αστυνομία του δερμάτος της, αφήνοντας την έκαστο να φαίνεται πολύ καλά.